VIRGINIE GRIMALDI

Parfumul fericirii e mai puternic când plouă

VIRGINIE GRIMALDI

PARFUMUL FERICIRII E MAI PUTERNIC CÂND PLOUĂ

Traducere și note de Alex Vlad

Titlul original: *Le parfum du bonheur est plus fort sous la pluie*, 2017

Editura Univers, 2020

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2022

„Nu știi niciodată cât ești de puternic, până-n ziua când a fi puternic rămâne singura opțiune.”
Bob Marley

Pentru soțul meu,
pentru fiul meu

PROLOG

Ora 20:40

Întârzie, ca întotdeauna. A întârziat și la prima noastră întâlnire, și la nuntă, ar fi în stare să-ntârzie și la propria lui înmormântare.

— Doriți ceva de băut cât așteptați, doamnă?

Pentru a treia oară mă smulge chelnerul din nerăbdarea mea. Mi-e jenă să încep fără Ben, dar și mai mult să fiu persoana care ocupă o masă fără să consume nimic. Comand un suc de portocale.

— Când vine soțul meu, o să luăm o sticlă de Dom Perignon.

Chelnerul dă din cap și pleacă spre tejghea. Oscilez între mândrie și rușinea de a fi jucat cartea șampaniei pentru a-i cumpăra răbdarea.

Ora 21

Nu-mi place șampania. Nu-mi place alcoolul în general, și nimic altceva care mă poate face să-mi pierd controlul. Dar în seara asta o să fac o excepție. Nu sărbătorești în fiecare zi zece ani de căsnicie!

Verific ecranul telefonului pentru a șaptezeci și doua oară. Am semnal bun. Nici un mesaj. N-ar trebui să mai întârzie mult de-acum. O întârziere de o oră e spre limita lui minimă.

Anul trecut, a venit la ora 21 în loc de 19:30. Degeaba îi dai întâlnire mai devreme de ora prevăzută, face cumva ca să nu-și strice reputația.

Eu, dimpotrivă, adesea ajung prima. Anticip sistematic eventualele împrejurări neprevăzute, ca să nu fiu luată pe nepregătite. Gândul că risc să fiu așteptată mă duce în pragul unei crize de angoasă.

Ne echilibrăm: între avansul meu și întârzierea lui, când ne întâlnim ajungem la timp.

Ora 21:15

Venim aici în fiecare an.

Pentru majoritatea clienților, este doar un restaurant bun cu vedere panoramică spre Golful Arcachon. Pentru mine și Ben, este „restaurantul nostru”.

Cu unsprezece ani în urmă, aici „aproape” că m-a cerut în căsătorie, după ce-și golise contul de economii ca să-mi ofere un platou cu fructe de mare și un inel placat cu aur și cu piatră de zirconiu. După patru ani de viață comună, aveam o singură certitudine: ridurile și amintirile urma să le adunăm împreună.

Chelnerul m-a măsurat bizar. Mă pregătesc să-l întreb dacă am un crab pe cap când înțeleg sursa tulburării lui: fața mi-e străbătută de un zâmbet tâmp, fără îndoială de aproape o oră. Aștept pe cineva care nu se arată și arborez o expresie iluminată: probabil că tipul mă crede vreo Bernadette Soubirous[1].

Ora 21:30

Sper că Ben va fi mai bine dispus decât în ultima vreme. Avem nevoie să ne regăsim, doar noi amândoi, departe de turbulențele cotidianului.

De săptămâni întregi număr zilele. Aniversarea căsătoriei noastre este, negreșit, cea mai frumoasă seară din an. Nu ne mai dăm drumul la mână (din care cauză consumarea creveților devine spectaculoasă), rememorăm aceleași scene care ne fac de fiecare dată să râdem, ne rostim declarații care l-ar face pe Romeo să pălească, ne emoționăm de la o privire, ne desenăm viitorul cu vârful degetelor și plecăm cu rezervorul de dragoste plin-ochi.

Pentru cei zece ani sărbătoriți, am prevăzut niște prelungiri surpriză. La etaj, în camera 211. Sub rochie, ansamblul meu de

dantelă roșie, preferatul lui. O să-i placă la nebunie. Probabil că și mie.

Ora 22

Mi-am terminat paharul. Și pe al doilea. L-am sunat pe Ben, n-a răspuns. I-am trimis două mesaje ca să-l întreb ce face. Dacă nu uitase. N-a răspuns.

Încerc să-mi înăbuș îngrijorarea. El mereu a fost imprudent la volan, fără îndoială ca efect secundar al întârzierilor. Eu am fost mereu anxioasă. Și în privința asta ne echilibrăm.

Chelnerul mă cercetează cu perplexitate. Repet:

— O să vină, nu vă temeți.

Nu sunt sigură că pe el încerc de fapt să-l liniștesc.

Ora 22:30

Îndată se va închide restaurantul, dar nu-mi pierd speranța. Nu poate să nu vină. Cred că mintea îi stă la altceva în ultima vreme, dar nimic nu-i justifică absența din seara asta. Are tot interesul să aibă o scuză bună și să mi-o prezinte de pe un pat de spital.

Sigur e pe drum, va intra pe ușă dintr-o clipă în alta. Nu mi-ar face una ca asta. Nu *ne*-ar face una ca asta. Să-mi tragă clapa în seara aniversării noastre ar fi un mesaj prea irevocabil. O să vină. Mai are treizeci de minute.

Douăzeci.

Cincisprezece.

Zece.

Opt minute.

Ora 22:52

Ușa se deschide, chelnerul îmi aruncă un zâmbet. Știam eu.

Pantalonii ăștia gri. Cămașa asta albă. Pantofii ăștia negri. Recunosc imediat silueta care se apropie de mine. Nu e Ben.

— Eram sigur că te găsesc aici. Hai, mergem acasă.

Dau din cap că nu. Mai sunt opt minute, încă poate să vină.

— Hai, Pauline, vino, mama își face griji.

— Așteaptă, tată, o să vină. Sunt sigură.

Tata trage un scaun și se așază în fața mea. Îmi pune mâna pe umăr și îl strânge, ca pentru a mă readuce în lumea reală.

— Știi că n-o să vină, draga mea. Îți faci rău singură sperând… De trei luni te-a părăsit. Hai, vino, mergem acasă.

CAPITOLUL 1

O lună mai târziu

Cel mai greu e la trezire. Cele câteva secunde, mai mult sau mai puțin numeroase, mai mult sau mai puțin întinse, în timpul cărora creierul încă nu a focalizat pe viața mea. Iar apoi mă izbesc de realitate.

Diminețile venite la capătul unor nopți populate de vise în care el este încă acolo sunt cele mai dificile. Deschid ochii și, în locul draperiilor albe, al fotografiilor din Corsica și al trunchiului său la câțiva centimetri de al meu, am în față un perete roz, un afiș al filmului *Titanic* și corpul meu singur într-un pat de o persoană. Nici nu știu ce e mai dureros: faptul că mi-am pierdut soțul, că am asistat la destrămarea familiei noastre sau că, la treizeci de ani, m-am întors în camera mea de adolescentă.

Se spune că timpul atenuează tristețea, dar la mine e invers. Mi-a luat ceva timp până să sufăr. La început, n-aveam nici o îndoială: Ben avea să se întoarcă. Era o greșeală cumplită, nu gândea cu adevărat ceea ce spunea, avea să-și dea seama și aveam să râdem împreună. El mai mult decât mine.

Apoi a venit furia. Aha, așa vrei să joci? Crezi că am nevoie de tine? Uite, băiete, uite ce bine-mi merge, uite cum îmi văd de viață de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Așa de convingătoare eram, că am crezut și eu. Era deconcertant de ușor să trăiesc fără el, cei care nu-și revin după o suferință din dragoste mi se păreau foarte fragili. Doar nu putea un bărbat să pună capăt fericirii mele.

Soliditatea a început să se fărâmițeze puțin câte puțin. Ba un chef de a rămâne în pat, ba o iritare din senin, lacrimi fără motiv, atacuri

de panică… Început cu încetul, corpul mi s-a umplut de vid. Veselia a dezertat, dorința și-a făcut bagajul, speranța a fugit. Trăiesc pentru că trebuie, exist printr-un automatism. Sunt stinsă într-un înveliș care se preface.

Oamenii mă felicită că nu m-am scufundat, că am rămas la suprafață în ciuda furtunii. Le par curajoasă. Sunt exact pe dos. Dacă mă zbat e pentru că mi-e frică. Pentru că știu că, dacă mă opresc, o să mă duc la fund.

Mai rămâne un moment, unul singur în aceste zile lungi, capabil să mă umple de fericire.

Exact la ora șapte și jumătate. Tata încă doarme, mama face duș, deschid încet ușa de la fosta cameră a surorii mele. Încăperea e cufundată în întuneric, mă iau după sforăiturile ușoare care se înalță din pat. Bâjbâind, pornesc în căutarea trupșorului cald ascuns sub plapumă. Îl mângâi pe obraz, pe păr, îi aud respirația care se accelerează, gemetele adormite, apoi firicelul de voce care-mi izbește inima: „Bună dimineasa, mama!”.

Brațele i se încolăcesc pe gâtul meu și buzele plescăie un sărut sonor și umed pe obrazul meu. Îmi afund nasul în gâtul lui care încă miroase a bebeluș și inspir îndelung. Mi-am făcut plinul. Pot să înfrunt ziua.

CAPITOLUL 2

Mama își bea cafeaua răsfoind o revistă când intrăm și noi în bucătărie. Jules o mângâie pe Mina, cățeaua lor boxer, apoi se suie pe genunchii bunică-sii, chitit pe felia de pâine cu unt.

— Cucu, scumpete, ai dormit bine?

— Uite, buni, am ticou cu *Spipiderman.*

Eu mormăi un „bună dimineața", ea îmi zâmbește.

— Vrei pâine prăjită?

În fiecare dimineață face la fel. Știe că nu mi-e foame, că mă silesc să înghit minimumul necesar ca să nu mă îmbolnăvesc, dar știe că nu pot nici să refuz tentativele ei, pentru că îi cer un mare efort.

Mama să pregătească micul dejun, asta nu s-a mai văzut, pe cât își poate aminti cineva, de prin 1980. Sunt convinsă că, înainte să ne mutăm la ea, habar n-avea unde-s ceștile și lingurile. De patru luni, cu unicul scop de a-mi face viața mai ușoară și de a-mi reda gustul ei, o văd făcând lucruri de care o credeam incapabilă. Ne-a făcut paturile înainte să ajungem, mi-a aranjat lucrurile în dulapuri, a gătit două feluri de mâncare (paste și pizza), a călcat un tricou de-al lui Jules, unge feliile de pâine cu unt și face cafeaua în fiecare dimineață, ba chiar am avut surpriza de a o vedea așteptându-ne în grădină, prefăcându-se că tunde trandafirul, când ea putea să omoare o plantă numai din priviri. Relația noastră e complicată, dar nu într-atât cât să-i tratez de sus eforturile.

Încuviințez din cap. Mulțumită, se apucă să taie o felie de pâine în timp ce ni se alătură și tata, încorsetat în halatul lui maro pe care-l are – cel puțin – de când s-a născut.

— Lasă, dragă, că mă ocup eu!

N-are de gând să renunțe la rolul lui. Acasă el e zâna. Măturatul, condimentatul, vopsitul obloanelor, golirea mașinii de spălat vase

sunt pasiunile lui. De când a ieșit la pensie, poate să li se consacre pe deplin și n-are de gând să-i permită unei debutante să-i fure statutul de vedetă. Celor care se miră, mama le spune că se sacrifică pentru a-i lăsa soțului ei plăcerea de a se ocupa de casă, el replicând că ea nu-i dă de ales. În realitate, nevoile unuia acoperă lacunele celuilalt și invers, ca două piese de Lego care se îmbină perfect.

Cu Ben, eu îmi găsisem piesa complementară. Dar un camion a trecut pe deasupra și a spulberat totul.

CAPITOLUL 3

Se zice că timpul le vindecă pe toate. Că atenuează durerea și o transformă în amintire. Ca să-l fac să treacă mai repede, îl umplu cu rutine, îl acopăr cu obișnuințe.

Toate zilele seamănă între ele, în afară de câteva detalii: Jules, slujbă, somn agitat. Un weekend din două, când fiul meu e la mine, o ținem dintr-o activitate în alta. Când e la Ben, o țin dintr-o siestă în alta.

Patru luni s-au scurs deja în ritmul ăsta dezlănțuit. Am mari speranțe să treacă zece ani cât ai clipi.

Ca în fiecare dimineață, am ajuns la birou mai devreme. Totul era la locul lui și începusem să-mi citesc e-mailurile când au venit și colegii mei.

Sunt asistentă la o agenție de angajare. Mă ocup de primirea candidaților, de completarea dosarelor, de redactarea ofertelor, de atribuirea posturilor și de toată partea administrativă, în timp ce echipa comercială are în sarcină dezvoltarea portofoliului de clienți.

Adesea, cei care vin să se înscrie și-au pierdut toate speranțele pe drum. După Oficiul Forțelor de Muncă, Le Bon Coin, Keljob[2], cabinetele de recrutare și anunțurile afișate în supermarketuri, agențiile de angajare, care propun în mare parte contracte temporare, apar ca o ultimă șansă. Răspund mașinal la întrebările mele și abia dacă dau din cap când îi informez că o să-i sun dacă vreo ofertă o să le corespundă. Când se întâmplă asta e momentul care-mi place cel mai mult: am impresia că-s Moș Crăciun, minus barba.

În ultima vreme, sacul e gol. Înregistrez înscrierile și ofertele, caut persoana potrivită și, când aceasta se bucură, nu-mi mai pasă deloc.

Sunt doar o electrocardiogramă plată.

E ora 11 când domnul Bussy, un antreprenor care se numără printre cei mai importanți clienți ai noștri, intră în agenție. Lehamitea dă pe dinafară prin fiecare por al pielii mele. De când am deschis, am avut parte de florilegiul obișnuit:

— Nu lucrez în weekend, nici seara după ora 16.

— Atenție, să nu-mi trimiteți vreo pocitanie, că fug clienții!

— *Yes I spoke anglish very good.*

Domnul Bussy, cu tenul lui rozaliu și cămașa care oferă o vedere imposibil de ascuns asupra covorului său de angora, a decis să-și aducă și el contribuția. Vorbește tare, ca pentru a da importanță cuvintelor.

— Ei, păpușă, ai probleme cu auzul?

Deși m-am obișnuit, familiaritatea lui are asupra mea efectul unei unghii pe tablă. Afișez un surâs profesional.

— Bună ziua, domnule Bussy? Cu ce vă pot ajuta?

— Dac-ai putea să-ți faci treaba deja n-ar fi rău deloc! răspunde el cu un râs grosolan. Doar ți-am zis că nu vreau un anumit gen de temporari. N-ai priceput nimic, a trebuit să concediez doi pe șantier azi-dimineață. Fii drăguță, notează cu litere mari pe dosar.

Știu la ce se referă. Dar, de vreme ce a hotărât că-s o tâmpită, îmi intru în rol:

— Ce vreți să scriu, mai exact?

— Că nu mai vreau negri. Sunt niște trântori, lucrează ca melcii, nu se mai poate așa! Ăsta de azi-dimineață parcă era sub anestezie generală. Notează: fără negri, numai portughezi. La limită, arabi.

— Știți că nu pot să fac asta.

— Și de ce nu?

— Fiindcă e rasism. E ilegal, pe lângă că e amoral.

Mă măsoară condescendent:

— Nu ți-am cerut părerea, îi dau destule parale șefului tău ca să faci ce-ți spun! Așa că fii bună, ia un stilou și scrie cu litere mari: „Fără negri” pe dosarul meu.

Rămân încremenită, la fel și surâsul meu. Trăsnită de prostia crasă a acestui ins. Domnul Bussy se ridică, ia o cariocă albastră și mi-o întinde la câțiva centimetri de față.

— Alo, e cineva acolo? răcnește el aruncând carioca pe birou. Uite ce-nseamnă să angajezi blonde! De parcă ea face legea… Sărmana Franță! Asta nu cred că-i aici datorită diplomei. Îl plâng pe bărbatu-su, probabil că…

Nu mai aud continuarea. În clipa aceea, fix în clipa aceea, creierul meu intră în pauză și corpul trece pe pilot automat.

O oră mai târziu, mă aflu în biroul lui Pascal, directorul agenției.

— Ți-ai ieșit din sărite?

Este întrebarea care mi se învârte prin minte de la „incident”. Nu sunt în stare să răspund.

— Pauline, știu că treci printr-o perioadă dificilă, dar nu poți să te porți așa cu clienții. Am stat o oră încercând să-l conving pe domnul Bussy să nu rezilieze contractul cu noi, ar fi o mare pagubă.

— Îmi pare rău, știu că am mers prea departe. A vorbit urât cu mine…

Pascal ridică mâna pentru a mă întrerupe.

— Îl cunoaștem: domnul Bussy e un țopârlan. Dar e și unul dintre cei mai mari clienți ai noștri, așa că trebuie să facem câteva concesii. În orice caz, nimic nu scuză reacția ta. M-ai obișnuit cu mai mult profesionalism.

— Îmi pare rău, nu-mi stă în fire.

— Știu, de aia nici n-o să-ți dau o sancțiune severă. Cred că ai nevoie de un pic de odihnă. Du-te la doctor, pe urmă mergi acasă și vino peste o săptămână. O să ne descurcăm fără tine.

— Nu! Nici vorbă! Pot să lucrez, pe cuvânt!

Se ridică dând din cap și înconjoară biroul.

— De ceva vreme ești cu mintea în altă parte, faci greșeală după greșeală. Odihnește-te și fii pe pace, îți țin locul cald.

— Te rog, Pascal! Am nevoie să lucrez, nu-mi face asta!

Îmi pune mâna pe umăr.

— Pauline, trebuie să-ți aduc aminte că tocmai ai aruncat cu presse-papierul de sticlă în părțile intime ale domnului Bussy? Nu vreau să te mai văd până miercurea viitoare. Ai nevoie de timp.

Capitulez. N-are rost să insist, n-o să cedeze.

Timp. Dar ce-o să pot face cu el?

CAPITOLUL 4

Burn out. Verdictul medicului este categoric. Obiectez totuși, sigură pe argumentele mele.

— Nu văd de ce-aș face un *burn out.* Nu-s nici depășită de muncă, nici proaspătă mamă.

Doctorul afișează mina rezervată celor amabili, dar cam prostuți. M-a văzut născându-mă și nu pierde nici o ocazie să scoată în față această dovadă incontestabilă că mă cunoaște bine.

— Pauline, știi că eu te-am adus pe lume. Nu erai mai mare decât brațul meu, capul tău îmi încăpea în palmă, m-ai privit drept în ochi și ai făcut pipi pe mine. Chiar crezi că poți să-mi ascunzi ceva?

— Nu vă ascund nimic, spun doar că n-am nici un motiv să fac un *burn out.* M-au lăsat puțin nervii la serviciu, dar din cauza circumstanțelor. Mă simt bine, sunt doar puțin obosită.

El dă din cap.

— Nț, nț, nț. Încep să ruginesc, recunosc, dar încă sunt un doctor bun. Ai avut parte de multe în ultima vreme și nu te-ai menajat, dimpotrivă. Trebuie să te odihnești, o să-ți prescriu un concediu medical, vii iar la mine peste două săptămâni și mai vorbim.

— Două săptămâni sunt mult prea mult! Mă simt foarte bine, *trebuie* să lucrez!

— Pauline, ascultă-mă. Nu ești bine! Ai pierdut opt kilograme de data trecută, ai o față de sperii lumea și tensiunea ta e la pământ. Corpul tău o să cedeze, ai un copil care are nevoie de tine…

— Știu! Mă ocup bine de el, fac totul ca să fie fericit. Dacă mă împiedicați să muncesc, n-o să mai reușesc asta.

Își ia carnetul și începe să mâzgălească pe el.

— Două săptămâni și nu mai discutăm. Ai nevoie, crede-mă. Și o să te duci din partea mea la doctorul Pasquier. E un psihiatru foarte

bun, o să te poată ajuta.

Așadar ies de la doctor cu o rețetă pentru somnifere, un concediu medical și o trimitere la psihiatru. Absolut hotărâtă să le las pe toate trei pe fundul genții.

CAPITOLUL 5

O vineri din două, mi se smulge un membru.

Sun la interfon.

Aștept declicul, împing ușa greoaie și gri.

Chem liftul.

Îi strâng mânuța într-a mea.

Intrăm în lift.

Mă concentrez asupra ușilor care se închid.

Un etaj.

Două etaje.

Ieșim din lift.

Fac cei doisprezece pași care ne despart de apartament, îi aud micile chicote entuziaste.

Trag aer în piept.

Îmi lipesc un zâmbet pe față.

Sun.

Văd cum se deschide ușa.

— Tata!

— Salut, voinicule, ce faci? Bună seara, Pauline.

— Bună seara, Ben. Mi-l aduci înapoi mâine seară la șapte?

— OK.

— Uite rucsacul lui, are jucăria preferată înăuntru.

— OK.

— Pa, scumpule. Distracție plăcută.

— Pa, mama! Distracție plăcută!

Îl strâng tare la piept.

Îi memorez mirosul.

Rezist dorinței de a-l reține.

Mă întorc pe călcâie.
Aud cum se închide ușa.
Strâng din dinți.

CAPITOLUL 6

Mama s-a gândit că un pui prea fript și niște paste lipite mi-ar ridica moralul. Mă întreb dacă nu o preferam înainte.

Ciugulesc din farfurie, în timp ce tata mestecă anevoie. Chiar și mama preferă să discute decât să guste din obiectul delict.

— Ai putea să te întâlnești cu prietenii tăi în seara asta!

— Care prieteni?

— Cei cu care te vedeai înainte! Nathalie și Marc, Julie sau Samira și soțul ei, nu mai știu cum îl cheamă, sau amicii tăi de la Paris, știi, cei care au două fetițe…

— Prefer să rămân aici. O să mă culc devreme.

— Ți-ar prinde bine, intervine tata. De mult nu te-ai mai întâlnit cu nimeni, ar trebui să profiți de faptul că Jules e la taică-său ca să ieși un pic.

— Altă dată… Sunt obosită, prefer să mă duc în camera mea.

Îmi iau farfuria, o pun în mașina de spălat vase, îmi sărut părinții și plec să mă refugiez într-un episod de serial. Bineînțeles că Nathalie, Julie și ceilalți îmi lipsesc. Unii mă sună câteodată, dar nu răspund. Nu m-am mai întâlnit cu nici unul după despărțire.

Am o tristețe egoistă. Nu-mi împărtășesc starea decât atunci când e bună. Nu-mi place să deranjez, iar nefericirea deranjează.

După o jumătate de oră, am pornit trei seriale și le-am oprit. Nu-s destul de captivante ca să mă abată de la reflecții. Nu știu ce-i cu mine. De obicei reușesc să-mi stăpânesc gândurile. Când hotărăsc să le concentrez asupra unui film, a unei cărți sau a vreunei alte activități, mi se supun. În seara asta fac numai de capul lor.

Oare Jules doarme? Sper că nu-i este prea dor de mine. Un pic, totuși. Pare să se fi adaptat. Mi-ar plăcea să am patru ani. Mă mănâncă o fesă. Dar lui Ben, lui i-e dor de mine? Se gândește la mine

uneori? Poate că are pe altcineva. O să vomit pastele alea lipite. Totul o să se rezolve. N-o să se rezolve. Trebuie să arunc halatul tatei. Serialul ăsta e prost. Îi stătea bine în puloverul negru. De ce a căzut asta asupra noastră? Actorul are barba la fel ca Ben. Probabil că începe să-i pară rău. O să-l las să fiarbă. Nu, o să sar pe el. Nu, o să-l las să fiarbă. Dacă sar pe el, asta-l face să fiarbă? Puiul era grețos. Ce-o să fac până miercuri? Îl urăsc, îl iubesc. Jules are o vânătaie pe braț. Copilașul meu. Mi-e sete. Lui Ben îi plăcea serialul ăsta. Asta dovedește că poate să se înșele. Oricum, era păros pe fund. Mă duc să beau un pahar de apă.

Părinții mei sunt pe canapea, rezolvând integrame și trăgând cu ochiul la televizor. Mina stă tolănită între ei, cu labele în sus.

— Unde te duci?

— La bucătărie, să beau ceva!

Tata se ridică, urmat de cățea.

— Stai, mă ocup eu!

Nu-mi pot stăpâni râsul văzându-l cum se repede. Trecuse ceva timp. Pare-se că râsul e ca mersul pe bicicletă: nu se uită.

— Tată, știu și eu să folosesc robinetul.

Fericit că a reactivat o funcție la fata lui, supralicitează:

— Nu vrei mai degrabă cola? Sau suc de portocale? Cred că avem și mentă…

Mama îi vine în sprijin, nu se știe niciodată.

— Pot să-ți fac o cafea. Vrei o felie de prăjitură? A mai rămas un pic în frigider. Trebuie să pui înapoi în greutate, se sperie lumea de tine.

Se agită amândoi sub ochii mei, gata să-mi îndeplinească și cea mai măruntă dorință. Dacă le-aș cere un platou cu fructe de mare, s-ar duce să le pescuiască.

— Mă duc doar să-mi iau un pahar cu apă.

Am o singură dorință: să mă strecor sub plapumă și să găsesc în sfârșit un serial capabil să mă împiedice să gândesc. Dar tata îmi aruncă o privire de câine abandonat la un popas de pe marginea autostrăzii. Fără o vorbă, mă întorc în salon și mă așez între ei pe canapea. De mai mult nici nu era nevoie ca să-i umplu de bucurie. Mai au puțin și dau din coadă.

Tata în dreapta, mama în stânga, Mina la picioarele mele, *CSI* în față, mă întreb cât timp e considerat suficient, când mama face apel la celulele noastre cenușii:

— Din șase litere, „Ruptură anticipată a contractului".

— Ce litere ai?

— A doua e *i*, a patra e *o.* Nu-mi dau seama ce-ar putea fi.

Arunc un ochi pe careu și mă gândesc câteva secunde înainte ca soluția să-mi vină în minte. Cred că am găsit pretextul ca să mă duc la culcare.

— Divorț, mamă. Divorț.

CAPITOLUL 7

Ben nu e singurul care m-a părăsit. L-a urmat și entuziasmul meu.

În ultima vreme, mi se întâmplă să mă gândesc la mătușa mea Annie. Soțul a părăsit-o acum vreo zece ani, după douăzeci și cinci de ani de viață comună. Era inconsolabilă, rareori văzusem pe cineva atât de nefericit. M-am întristat pentru ea. În prima lună. Odată trecut acest răstimp, pe care-l socoteam suficient pentru o despărțire, nu mai înțelegeam de ce continuă să se neglijeze. El alesese să plece, nu era mort, cum putea ea să spună că viața ei e distrusă? Avea timp să întoarcă pagina și să-și revină. Astăzi mă simt atât de apropiată de ea… Marile teorii n-au valoare decât pentru cei care nu cunosc practica.

În seara asta fratele și sora mea vin la cină. Nici n-au ajuns încă și am o singură nerăbdare: să-i văd plecați. Aș reacționa la fel dacă aș fi anunțată că am câștigat un milion de euro sau că toți apropiații mei au murit: aș clipi din ochi.

Tata își vâră capul prin deschizătura ușii de la camera mea:

— Vii să m-ajuți să fac gratenul?

Zâmbește exagerat, de parcă ar vrea să mă convingă ce activitate fabuloasă e curățatul cartofilor.

Accept cu greutate să mă scol din pat, unde de dimineață făceam pe steaua de mare. Poate că gătitul va face timpul să treacă mai repede.

Abia am băgat tava la cuptor când vocea soră-mii răsună la intrare. A ajuns mai devreme, avem asta în comun, în contrast cu mama: pe atât de maniace pe cât este ea de dezordonată, pe atât de organizate pe cât este ea de nepăsătoare. Câteodată mă întreb dacă nu cumva ne-a găsit pe stradă.

A venit toată familia Emmei. Jérôme, soțul care își deschide al cincilea birou *în State,* și cei trei copii: Milan, cincisprezece ani, pe care l-a avut cu prima lui soție și care se pregătește de bac, Sydney, care la cinci ani știe să spună bună ziua în douăsprezece limbi, și Nouméa, care dormea liniștită toată noaptea de cum a ieșit din peștera ei. Are șase luni, m-aștept să aflăm astă-seară că știe să piloteze un avion.

Îi bănuiesc că au ales prenumele copiilor punând la întâmplare degetul pe un glob pământesc. Slavă Domnului că n-au nimerit pe Noisy-le-Sec[3].

Sora mea întinde brațele spre mine zâmbind:

— Arăți bine!

Dacă a ajuns ea să-mi facă un compliment înseamnă că într-adevăr sunt o sperietoare. Îi mulțumesc și o pup, înainte să înceapă spectacolul.

— Jules nu-i aici?

— Nu, e la Ben.

— Păcat, Sydney voia să-l vadă. I-a făcut un desen, n-ai crede în veci că e opera unui copil! De la anul o s-o înscriu la cursuri de arte plastice, nu trebuie să-și irosească potențialul. Și ai văzut cât a crescut Nouméa? Încep să-i iasă doi dinți, pediatrul spune că e foarte precoce! Vrei s-o iei în brațe?

— Nu, mulțumesc.

— Trebuie să faci pasul ăsta odată și-odată, îți amintesc că ești nașa ei! Își ține bine capul, nu e nici un pericol.

— Emma, vino să m-ajuți să aduc băuturile!

Îi mulțumesc mutește tatei, care m-a salvat dintr-o situație stânjenitoare.

Nu știu când anume ni s-au despărțit drumurile. În copilărie eram inseparabile. Emma e cu doi ani mai mică decât mine, am crescut ca

niște gemene. Romain a venit la cinci ani după ea și nu a reușit niciodată să se integreze cu adevărat în duoul nostru. Azi sunt mult mai apropiată de el.

Dacă n-ar fi sora mea, n-aș suporta-o. N-ar fi o problemă că face întruna gargară despre viața ei perfectă dacă s-ar preocupa tot pe atât și de cei din jur. Dar, dacă n-o privește, n-o interesează. Nu sună decât dacă are să-ți ceară ceva, nu ascultă când i te destăinui, nu-i pasă niciodată de ceilalți. Nu aștept nimic de la ea și, în fața tăcerii ei depline din ultimele patru luni, mă felicit pentru asta.

— O să servim aperitivul, asta o să-l aducă și pe Romain!

Tata așază pe un platou pahare, suc de fructe, un rosé și biscuiții cu parmezan pe care i-a pregătit special pentru această ocazie. Jérôme pune o sticlă de vin.

— Château Pape Clément 2009, precizează el cu maximă indiferență.

— Dar e o nebunie! exclamă mama. Trebuie păstrat pentru o ocazie specială!

— Faptul că ne-am adunat cu toții e o ocazie specială. Vă rezerv altă surpriză pentru desert!

Mama chicotește. Soră-mea o privește cu devoțiune.

— Tată-socrule, fă-mi plăcerea să guști!

— Știi bine că nu pot, Jérôme.

— Ei, e-n ordine! Dacă-ți înmoi buzele într-un vin nobil nu înseamnă că te apuci iar de băut! N-are nimic de-a face cu poșirca dumitale!

Mă pregătesc să-i vâr vinul nobil în partea cea mai profundă a anatomiei (nu mă refer la creier) când își face intrarea frate-meu.

— *Hello*, lume!

Pe mine mă pupă prima, mângâindu-mă în treacăt pe spate. Susținere fraternă tăcută. Apoi îi salută pe fiecare înainte să declare că e mort de foame.

— Atunci, atacăm! se bucură tata.

Tocmai am terminat desertul când Jérôme, care a tot făcut aluzii la surpriza lui de-a lungul mesei, se hotărăște în sfârșit să o dezvăluie:

— Stați bine?

Toată lumea dă din cap. Se umflă în pene. Soră-mea, vizibil la curent, tropăie de nerăbdare:

— Țineți minte casa de pe plajă, de la Arcachon?

— Care? întreabă Romain.

— Cea la care visați voi!

Când eram copii, părinții ne duceau des la Arcachon câte o zi. Insistam tustrei să trecem prin fața clădirii mari cu portal albastru aflate în fața digului. O numeam „casa de pe plajă". Ne fascina, cu geamurile ei mari, grădina înflorită și acoperișul țuguiat spre cer. Într-o zi, anunțasem foarte serios că o voi cumpăra când voi fi mai mare. Toți râseseră strașnic.

Jérôme tace ca să prelungească suspansul.

— Ei, și? întreabă frate-meu.

— Îl aveți în fața voastră pe noul proprietar al casei de pe plajă! Și sunteți toți invitați vara asta!

Soră-mea aplaudă, tata îl felicită, mama scoate mici țipete, copiii țopăie în jurul mesei și frate-meu îmi zâmbește. Clipesc din ochi.

Următoarele douăzeci de minute sunt consacrate planificării sejurului. Peste o săptămână începe vacanța școlară, mama și-a luat liber toată luna iulie, tata e pensionar, Romain își caută vag un loc de muncă, iar soră-mea își crește copiii. Concediile tuturor coincid: vor

pleca în iulie. Ba chiar se pune problema să le invite pe cele două bunici, ca să fie toată familia-n păr.

— Și tu, Pauline? întreabă soră-mea.

— Ce-i cu mine?

— Ești de acord cu luna iulie?

— Eu iau concediu în august, dar nu-i nimic, nu renunțați de dragul meu!

Nici vorbă.

— Păi, nu, Popo, nu plecăm fără tine! aruncă frate-meu.

— Îmi pare rău, dar chiar nu pot mai devreme. Data viitoare!

Își exprimă scurt dezamăgirea, apoi revin la ce-i interesează.

— Piscina e încălzită?

— Câte camere sunt?

— Espressor este?

— Se poate parca în grădină?

Privesc distrată scena, mulțumindu-i în gând șefului meu că mi-a impus data concediului.

CAPITOLUL 8

— Atunci, chiar s-a terminat?

Fratele meu îmi pune întrebarea care mă obsedează de patru luni.

Este ora unu noaptea, îl conduc pe Romain la mașină. A rămas ultimul.

— Nu știu. Credeam că o să se răzgândească, dar n-a dat nici un semn.

Se reazemă de portieră și aprinde o țigară.

— Ai încercat totul?

Mă gândesc câteva momente, recapitulând diferitele mele încercări.

— L-am sunat de un milion de ori să-i spun că-l iubesc, l-am implorat, am intrat în vechiul meu apartament și l-am așteptat goală în pat, i-am cerut să ne vedem la o cină în cursul căreia am încercat să-i reaprind sentimentele, l-am amenințat, am făcut un selfie cu un necunoscut într-un bar doar ca să-l postez pe Facebook, nu l-am sunat deloc două săptămâni sperând ca tăcerea mea să-l facă să reacționeze, da, chiar cred că am încercat totul.

Romain dă din cap cu admirație.

— Ei bine! Nu te credeam capabilă de toate astea! În pat, chiar erai goală de tot?

— Goală-pușcă.

— Ah, la naiba!

— Așa zic și eu.

Rămânem în tăcere un moment. Mi-e frig, dar n-am chef să intru în casă. Este prima dată când vorbesc despre Ben. De obicei, ocolesc subiectul sau fac în așa fel încât să nu discut decât cu persoane care-l vor evita pentru mine. Părinții mei fac asta foarte bine.

— Spune că nu mă mai iubește, dar sunt sigură că se înșală. Era nebun după mine. Sentimentele nu se pot evapora așa, de azi pe mâine!

— Dar oare ce s-a întâmplat?

— Habar n-am. Știi, în ultimii doi ani, cam scârțâia relația… Dar îmi spuneam că este o perioadă grea, că peste puțin timp lucrurile o să se îmbunătățească. Probabil a uitat că eram fericiți înainte.

— Atunci trebuie să-i aduci aminte!

— Poftim?

Fratele meu aruncă țigara pe trotuar și se ridică:

— Din moment ce a uitat fericirea voastră, trebuie să-i reîmprospătezi memoria.

— Dar cum s-o fac?

— Nu știu, dar sunt sigur că o să găsești calea. Dacă ești convinsă cu adevărat că te iubește, nu te poți da bătută așa de repede. Ar fi un dezastru.

— Asta-mi spun și eu…

— Ei, Popo, trebuie să plec, mă întâlnesc cu Thomas și cu niște amici într-un bar!

Mă sărută pe obraz, sare în mașină, apoi se îndepărtează. Îi fac semn cu mâna până dispare, apoi strâng chiștocul de pe jos și intru în casă cu un singur gând în minte: că trebuie să-i amintesc lui Ben că ne iubim.

CAPITOLUL 9

Am dormit prost. Amintirile mi-au înlocuit visele. Întâlnirea noastră, hohotele de râs, certurile, căsătoria, săruturile, corpurile noastre, planurile, privirile, promisiunile. Trebuie să-și aducă aminte.

El nu știu cum face. Eu mă tem cel mai mult că voi uita. Cu cât trec zilele, cu atât mă tem mai tare că-i voi uita timbrul vocii, mirosul, pielea. Când mi-am făcut valiza, am luat unul dintre tricourile lui din coșul cu rufe murdare. L-am împăturit, l-am băgat într-o pungă de plastic pe care am legat-o făcând un dublu nod, apoi am pus-o într-o cutie. Dacă într-o zi mirosul lui îmi va dispărea din memorie, îl voi putea regăsi.

Am înregistrat ultimul lui mesaj vocal. Îl știu pe de rost. „Eu sunt. L-am luat pe Jules de la școală, fac câteva cumpărături și venim acasă. Nu uita s-o suni pe Nathalie în legătură cu weekendul ce vine. Te sărut."

Din viața noastră nu mai rămân decât amintiri. Nu vreau să le pierd.

Este ora 7 dimineața când îmi vine o idee care mă face să sar din pat. Deschid sertarele biroului meu de adolescentă și scotocesc până găsesc o foaie albă și un pix. Mă așez, mă gândesc câteva momente, apoi încep să scriu.

31 DECEMBRIE 1999

Era 31 decembrie 1999. Toată lumea se gândea la un singur lucru: virusul anului 2000. Eu mă gândeam la petrecerea ce mă aștepta. Pentru prima dată în viață, la douăzeci de ani, îmi permiteam un revelion fără părinții mei.

Cu prietenele de la cursul de BTS[4] *„Asistentă de Direcțiune", pe care-l începusem cu un an mai devreme, ne îngrijisem de toate: urma să ne întâlnim la Julie, la ora 19, ne rămânea o oră să ne pregătim, rochiile de seară, paietele de la decolteu și plasturii de la pantofi, urma să mâncăm la Pizza Hut, apoi să mergem la Bodegon, un bar care organiza în fiecare an revelionul cel mai apreciat din Bordeaux. Obținuserăm biletele de intrare datorită lui Laurene, care flirta cu un barman. Oscilam între entuziasm și surescitare, dar pentru moment trebuia să mă concentrez asupra muncii mele.*

De trei săptămâni făceam un stagiu la o papetărie care livra rechizite de birou pentru majoritatea firmelor, școlilor și instituțiilor din regiunea bordeleză. Gestionam preluarea comenzilor, a apelurilor, a facturilor, controalele și nervii șefului. Redactam o scrisoare când ai intrat în birou. Mi-aduc aminte de cuvântul pe care tocmai îl băteam: „blândețe".

— Bună ziua, pot să mă uit în computerul dumneavoastră?

— De ce vreți să vă uitați în computerul meu?

— Ca să vă fur datele confidențiale; lucrez pentru concurență.

Ai izbucnit în râs. Probabil te-ai temut că-ți voi trage un cap în gură.

— Am venit să verific dacă totul este în ordine din punct de vedere informatic, șeful dumneavoastră se teme că virusul va arunca totul în aer.

— Sunteți informatician?

— Nu, sunt măcelar, dar e cam același lucru.

Ai râs din nou. Probabil că, într-adevăr, te temeai de mine.

— Sunt student la informatică, iar domnul Bouffard este prieten cu familia mea. Mă numesc Benjamin, dar toată lumea îmi spune Ben. Îmi dați voie?

Mi-am dat scaunul înapoi și m-am ridicat ca să-ți fac loc, enervată că ai abuzat de naivitatea mea și că mă faci să pierd din timpul meu de lucru, cu riscul de a pleca mai târziu. Apoi te-ai aplecat ca să ajungi la unitatea centrală, jacheta ți s-a ridicat, jeanșii au coborât și au apărut niște chiloți cu Moș Crăciun. Eram terminată.

CAPITOLUL 10

Mama conduce la fel de bine cum gătește. La al doilea viraj, îmi vine să vomit. La al treilea sens giratoriu, îmi vine să sar din mașină. La a cincea încercare de a parca între mașini, aș vrea să fiu dată în adopție.

A insistat s-o însoțesc, fiindcă voia să cumpere unt. Părea un lucru atât de important pentru ea încât n-am îndrăznit s-o refuz. Ani de-a rândul relațiile dintre noi s-au limitat la un minimum acceptabil. De la plecarea mea de acasă, la douăzeci de ani, sărbătoririle, bolile, nașterile, decesele și intrigile tatei pentru a ne apropia au constituit singurele noastre legături. Până când n-am avut ce face și m-am întors în căminul părintesc.

Este ultima mea zi de concediu medical. Am fost obligată să respect durata prescrisă. Am profitat de ocazie ca să mă odihnesc, să stau cu Jules și să aștept un semn de la Ben. Este timpul să mă întorc la lucru.

— De ce parchezi așa de departe de magazin?

Mama nu-mi răspunde, dar are aerul poznaș al unei fetițe care a spart urna cu cenușa bunicului.

— Mamă, trebuie să fie locuri de parcare în fața magazinului. N-am chef să merg pe jos.

— Te-am mințit. Nu mergem chiar să cumpărăm unt…

— Nu chiar? Adică?

Oprește în sfârșit motorul, cu o roată pe trotuar, și-mi explică, având grijă să-mi evite privirea:

— Am fost la doctorul Chinon săptămâna trecută, ca să înnoiesc rețeta tatei. Mi-a spus că te-a sfătuit să-ți faci programare la un psihiatru, dar bănuia că n-o să-l asculți. Atunci am făcut-o eu.

— Ce-ai făcut?

— Am sunat la doctorul Pasquier și ai programare peste patru minute.

— Glumești?

— Deloc. Hai, vino, o să întârzii.

Blocându-mi protestele în gât, cobor din mașină și o urmez pe mama spre ușa gri. Este doar un moment mai greu. O singură consultație pe care mă voi grăbi s-o uit.

10 IANUARIE 2000

Stagiul meu se termina pe 10 ianuarie. În fiecare zi de până la această dată, ai găsit un pretext ca să apari la locul meu de muncă. O actualizare importantă, o setare esențială, adăugarea urgentă a unei memorii suplimentare. Eram stagiara cea mai bine echipată din lume.

În ultima zi, n-ai venit. Pândeam fără încetare ușa, venirile tale deveniseră atracția care înveselea acele zile lungi de înregistrare de date. Aveai un umor brut, direct, destabilizant pentru mine, care frecventasem până atunci mai ales persoane ce preferau reținerea și nu spontaneitatea.

Când trebuia să plec, mi-am adunat lucrurile, mi-am salutat colegele și șeful, apoi am mers la mașină, dezamăgită că nu te-am văzut o ultimă dată. Ore întregi îmi pregătisem fraza perfectă pentru a-ți da de înțeles că aș vrea să te revăd, dar lăsându-te să crezi că ție îți venise ideea. Făcusem exerciții în fața oglinzii până când fraza a părut naturală, fără să roșesc sau să-mi tremure mâinile.

La douăzeci de ani, nu avusesem decât doi prieteni. Primul, Sébastien, mă sărutase în spatele unui camion, în parcarea liceului. Mi s-a părut dezgustător, dar am făcut-o din nou pentru că o făcea toată lumea și trebuia s-o fac. La fel ca fumatul. După două săptămâni și câteva mușcături, a trebuit să recunosc evidența: într-o altă viață, Sébastien a fost probabil decapsulator. Mai târziu a apărut Cyril. Pentru că trăiam în același cartier, am ajuns în același pat. Era exact contrariul a ceea ce aștepți de la prima dragoste: egoist, mitocan, infidel, zeflemitor. Mi-am pierdut virginitatea și multe iluzii. În afara lor, toți băieții care m-au interesat nici măcar n-au aflat-o. Pe tine nu te-aș mai fi revăzut după stagiu. N-aveam nimic de pierdut. Mă hotărâsem să încerc ceva. Dar n-ai venit.

În mod intenționat am așteptat mult până să pornesc mașina. Mă uitam în jur, sperând să văd cum apar buclele tale blonde, dar în zadar. Am învârtit cheia în contact încercând să mă conving că nu era o mare pierdere.

În orice caz, nonșalanța ta nu-mi plăcea. Și apoi, jeanșii găuriți pe care-i purtai chiar nu erau pe gustul meu.

Am trecut de poartă, am luat-o pe șosea, în direcția casei. Doar când am ajuns am văzut biletul pe care îl prinseseși sub ștergătorul de parbriz.

CAPITOLUL 11

Doctorului Pasquier i se potrivește bine numele[5]: seamănă cu un cozonac. Îi contemplu obrajii molatici în timp ce citește scrisoarea pe care i-a trimis-o confratele său, prin intermediul mamei. Trecut de cincizeci de ani, blond *vintage,* cu barbă, cu ochelari mov asortați cu cămașa, iar pe peretele din spatele lui e o fotografie înrămată în care doi copii se joacă într-o piscină – mă destind puțin în această aparentă normalitate. Singurul psihiatru pe care l-am cunoscut până acum este cel care s-a ocupat de tata în urmă cu opt ani. Fiindcă era auster, moralizator și sarcastic, jurasem să nu apelez niciodată la vreunul dintre acești negustori de fericire.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Vocea îi este blândă, aproape calmantă. Să creadă el că mă păcălește. Dacă mă hotărăsc să nu spun nimic, nu voi spune nimic. Știu să mă stăpânesc.

— Nimic. Mama și medicul meu m-au forțat să vin aici, n-am nevoie de o consultație la psihiatru. Cu scuzele mele, bineînțeles.

Clatină din cap fără să renunțe la aerul său binevoitor. Probabil exersează asta la facultate, această privire care te face să crezi că pe ei îi interesează cu adevărat ceea ce li se povestește.

— Dacă tot sunteți aici, nu vreți să profitați de ocazie? Avem o jumătate de oră la dispoziție.

Ridic din umeri. El se apleacă asupra scrisorii.

— După cum scrie confratele meu, doctorul Chinon, suferiți de un *burn out.*

Tăcere.

— Se pare că aveți o situație familială dificilă. Vreți să-mi vorbiți despre ea?

Scutur din cap.

Mă privește în față câteva secunde. Mă uit în altă parte. Apoi ia o carte din teancul de pe biroul său, o deschide la o anumită pagină, mi-o pune în față și-mi spune cu o voce mai blândă decât cea a unei șinșile:

— O despărțire înseamnă pierderea cuiva, dar și a planurilor și a vieții imaginate. Procesul de doliu este comun în toate pierderile și cuprinde cinci etape. Mai întâi, negarea: ești în stare de șoc, nu simți nimic, încasezi. Apoi vine furia, împotriva ta și a celorlalți, nu înțelegi de ce ți se întâmplă așa ceva. Apoi urmează târguiala, ești gata de orice ca să dai timpul înapoi și să anulezi această încercare. În sfârșit, vin depresia și acceptarea. Etapele se succed, dar pot fi și simultane. Durata lor este variabilă. În ce etapă sunteți?

Vreau să păstrez tăcerea, dar nu-l pot lăsa să spună orice.

— Nu m-ați înțeles… N-am pierdut pe nimeni, soțul meu și-a pierdut sentimentele. N-am de purtat nici un doliu. Trebuie doar să-l ajut să le regăsească.

Dă din cap cu un aer de cunoscător.

— Târguială…

Începe să-mi placă acest cozonac.

— Nu mă târguiesc absolut deloc, mă lupt pentru cuplul meu. Ce-ar trebui să fac? Să renunț pentru că el crede că povestea noastră s-a încheiat? Sunt convinsă că încă mă iubește. În sfârșit, nu, ca să fiu total cinstită, nu sunt cu adevărat convinsă. Dar, de fiecare dată când încerc să văd altfel lucrurile, de fiecare dată când îmi spun că bărbatul vieții mele mă consideră de acum înainte ca aparținând unei perioade depășite din viața lui, văd cum se înalță un munte în fața mea și mă simt incapabilă să-l urc. Numiți asta târguială, dacă vă place, dar nu pot renunța. În fiecare zi îi scriu o amintire din povestea noastră și i-o trimit. Dacă mă mai iubește, o să se întoarcă la

mine. Dacă nu este așa, atunci o să-mi pot începe doliul. Dar nu acum. Încă nu. Nu sunt pregătită.

Doctorul Pasquier ridică mâna ca să mă întrerupă.

— Ședința s-a terminat.

— Cum? Așa de repede?

— Da, s-a terminat. Dați-mi cardul de sănătate.

Bag mâna în geantă, întrebându-mă ce m-a apucat să mă deschid așa de mult. N-o să se mai repete; nu sunt persoana care își expune viața în fața primului venit, oricât de calificat ar fi. N-are decât să creadă că mă va păcăli cu aerul său compătimitor și cu formulele sale gata făcute, dar asta înseamnă că nu mă cunoaște. Îmi restituie cardul, ia cecul meu și își deschide agenda.

— Ne vedem iar peste cincisprezece zile? propune el.

Mă gândesc timp de câteva secunde:

— Nu-i mai bine săptămâna viitoare?

CAPITOLUL 12

Se spune că vorbitul face bine. Atunci aș vrea să înțeleg de ce, de când am fost la blestematul de psihiatru, retrăiesc mereu momentul în care existența mea dinainte a luat sfârșit.

— Vreau să divorțăm.

Două cuvinte. Două secunde. O frază.

Nu trebuie mare lucru ca o viață să basculeze.

Tocmai îl culcasem pe Jules, era într-o vineri seara. Ben se întorsese mai devreme ca de obicei și asta mă făcuse să fiu bine dispusă. De câteva săptămâni eram abonată la începuturi de seară solitare, acum puteam în sfârșit să vedem începutul filmului împreună. Eram gata să pregătesc bomboanele de ciocolată pentru acest eveniment.

Stătea pe canapea când m-am întors în salon. Nu avea figura cuiva care are chef să mănânce bomboane. L-am întrebat dacă e vreo problemă, mi-a răspuns „Stai jos". A început să-mi bată tare inima, am crezut că are ceva grav. Nu mă înșelam cu totul.

— Vreau să ne despărțim, Pauline. Nu mai merge deloc, îmi pare rău…

— Ce nu mai merge? am reușit să articulez.

— Noi, tu, eu, totul! Nu ne mai înțelegem, n-are rost să ne încăpățânăm. Suntem tineri, nu ne putem strica viața așa.

M-am întrebat pentru o clipă dacă nu recită o tiradă dintr-unul din serialele pe care adoram să le vedem împreună. Suna atât de fals. Nu despre viața noastră era vorba.

— Glumești, nu?

Îl fixam cu speranță. Poate că avea să înceapă să râdă și să-mi arate camera ascunsă după perdele.

— Sunt foarte serios, Pauline. Te rog, nu te preface că n-ai observat nimic. Nu complica lucrurile. De două săptămâni nu vorbim unul cu altul decât dacă-i vorba de Jules, nu vrei să vorbim niciodată despre ceea ce ne macină și nici măcar nu mai știu când am făcut dragoste ultima dată.

Totul a început să mi se învârtă în cap, aveam impresia că particip la o scenă care nu mă privește. M-am ridicat, am luat telecomanda și am deschis televizorul.

— Pauline, ascultă-mă.

Am zapat ca să găsesc un program care ne-ar plăcea la amândoi. TF 1, France 2, France 3, France 5, M 6, Arte, C 8…

— Pauline, te rog…

Vocea îi devenea mai blândă pe măsură ce cuvintele deveneau mai dure.

W 9, TMC, NT 1, NRJ12…

— Pauline, vreau să divorțăm. Nu te mai iubesc.

NRJ 12. NRJ 12. NRJ 12.

Am rămas tăcuți minute lungi. Cuvintele îmi erau blocate în gât. Oricum, ce aș fi putut răspunde la asta? Că ne juraserăm să ne iubim până când moartea ne va despărți și că părem foarte vii? Că e un moment greu, vor mai fi și altele, dar le vom depăși? Că nu mă simt prea bine, dar că mă voi strădui? Că îl detest?

A plecat din încăpere, apoi s-a întors cu o pătură și o pernă.

Am petrecut noaptea singură în patul nostru, luptând cu dorința de a merge lângă el ca să mă consoleze. Ore întregi am calculat probabilitatea ca totul să fie adevărat. Dimineața, matematica afirma: îmi va spune că-i pare rău, că avusese o cădere nervoasă și vorbise prostii, că serviciul îl epuiza în acea perioadă și că vom pleca în concediu toți trei.

M-am dus la el pe canapea, m-am strecurat lângă el. Dormea. În ciuda arcurilor care-l împungeau în spate și a faptului că dăduse cu piciorul cuplului nostru. Mi-am lipit buzele de ale lui, a deschis ochii, s-a abandonat câteva secunde, în timpul cărora o ușurare intensă m-a invadat, apoi și-a retras capul.

— Termină, Pauline. Ți-am spus că totul s-a sfârșit.

Nu mai eram puișorul lui, sufletul lui, pisicuța lui. Eram Pauline, o pietricică din pantoful lui.

Furia a urcat în mine dintr-odată, zid de apărare eficace contra valurilor de tristețe care amenințau să mă înghită.

Am sărit de sub pătură, furioasă pe el că mă respinge și pe mine că sunt ridicolă. Mi-am golit sertarele într-o valiză, așteptând reacția lui. Eram gata să plec, îl luam și pe fiul nostru, iar el rămânea acolo, așezat pe canapea, ținându-și capul în mâini.

— Unde vă duceți? s-a interesat când i-am spus lui Jules să-și ia rămas-bun de la tatăl lui.

— La părinții mei.

— Poți rămâne aici.

— Nu, nu vreau.

— Cum să fac ca să-l văd?

— E suficient s-o ceri. Nu eu am hotărât toate astea, ci tu.

L-a strâns tare în brațe, i-a spus „Pe curând, voinicule", mi-am simțit inima chircindu-se. Ne-a condus până la ușă, Jules a ieșit din apartament, bucuros că merge la bunul și la buna, i-am aruncat o ultimă privire soțului meu, iar el plângea. I-am întors spatele și mi-am părăsit căminul. De-abia făcusem câțiva pași că am auzit ușa închizându-se în tăcere. A avut bunul simț să nu mai adauge nimic.

Am rămas încremenită câteva secunde, buimăcită. Apoi, îngerașul meu mi-a luat mâna liberă și m-a tras țopăind spre lift.

15 IANUARIE 2000

„Ne întâlnim în fața primăriei sâmbătă, la ora 16."

Asta ai scris pe biletul strecurat sub ștergătorul de parbriz. La ora 16:20 eram pe punctul de a pleca și atunci ai venit la volanul vechii tale Visa.

— Îmi pare rău, a apărut ceva neprevăzut!

Era prima dată când te vedeam în afara biroului. Păreai mai scund, totuși mă impresionai mai mult. Purtai jeanși, o canadiană și o căciuliță, iar eu, cea mai frumoasă rochie a mea și mi se făcuse pielea de găină. Am rămas imobili câteva secunde, căutând ce să ne spunem, apoi ai arătat spre mașină:

— Accepți să urci în caleașca mea?

Am urcat, ai întors cheia, motorul a bâzâit, te-am privit, ai zâmbit, ai încercat iar, motorul a nechezat, ai trimis un sărut volanului cerându-i Titinei să binevoiască să demareze, am râs, Titine a ascultat și am pornit la drum, în direcția Arcachon.

— O să petrecem o seară grozavă! mi-ai spus.

— Nu mă îndoiesc.

Le spusesem părinților că urmează să petrec seara la o prietenă, Nathalie. Fără îndoială, n-ar fi avut nimic contra escapadei noastre, eu eram cea care nu mi-o asumam. Și dacă erai un criminal în serie?

Îndoielile mi-au sporit când motorul a început să meargă sacadat. Au făcut loc certitudinii când acesta și-a dat sufletul. Eram în mijlocul pinilor, primul sat era la o distanță de câțiva kilometri, se lăsa noaptea, urma ca tu să-mi tai capul cu fierăstrăul ascuns în geanta mare și neagră de pe bancheta din spate și să-l pui într-o cutie, la fel ca în Seven.

Ai încercat s-o readuci la viață pe Titine, dar în zadar. Timp de câteva secunde, ți-ai lipit fruntea de volan, fără îndoială, pentru a căpăta curaj. Apoi ai izbucnit în râs.

— Știi unde voiam să te duc?

— Nu, am răspuns eu bănuitoare.

— La duna lui Pilat, să admirăm apusul soarelui. Uite, pregătisem tot…

Ai luat geanta neagră, ai deschis-o și ai scos o pătură, lumânări, sandviciuri, o sticlă de vin spumos și pahare din plastic.

Am râs împreună cu tine. Nu urma să-mi pierd capul. Ușurată, ți-am dat o idee, pe care ai acceptat-o imediat.

Astfel ne-am petrecut prima seară împreună pe bancheta din spate a unei Visa decedate, împărțind aceeași pătură, sandviciuri cu pateu și vin cu bule în plin ianuarie.

Până la miezul nopții, ne povestiserăm viețile, dorințele, reconstruiserăm lumea de la înălțimea celor douăzeci de ani ai noștri, dar nici unul dintre noi nu îndrăznise să-l sărute pe celălalt.

Până la urmă am reușit să oprim un automobilist care ne-a adus până aproape de primărie. M-ai însoțit la mașina mea, ți-am mulțumit, mi-ai spus „Eu îți mulțumesc”, mi-am pus centura, te-ai aplecat și m-ai sărutat foarte ușor pe buze, cu un gust bun de pateu.

CAPITOLUL 13

— Mama, când ne întoarcem acasă?

Jules, în pijamaua lui cu Buzz Lightyear, stă întins cât e de lung deasupra mea, în timp ce eu îl scarpin ușor pe cap. Acesta este ritualul nostru de seară, chiar înainte de spălarea pe dinți, pipi și băgatul în pat. Mama, așezată lângă noi pe canapea, îmi urmărește reacția.

— Aici este casa noastră acum, pisicuțul meu.

El se ridică și mă fixează cu ochii săi rotunzi.

— Ba nu, mama, asta-i casa bunului și a bunei! Eu vleau cu tata!

Surâd în continuare, ca și cum sufletul nu mi-ar fi sfâșiat.

— O să mergi la tata în curând, dragul meu. Până atunci, Buzz Lightyear o să meargă să doarmă bine!

Își încrucișează brațele și se încruntă cu multă convingere.

— Ah, nu, nu somn!

— Haide, Jules, e deja târziu, mâine trebuie să mergi la grădiniță, la culcare!

— Te rog, mama, vleau să mă mai mângâi un pic!

Aproape m-am lăsat convinsă, ca în fiecare seară, când intervine vocea tatei:

— Cred că un băiețel va fi atacat cu sărutări…

Efectul este imediat: Jules începe să fugă țipând până când bunicul său reușește să-l prindă și îi lipește pe burtă sărutările sonore. Contemplu câteva momente scena veselă, lăsând valurile de râs să-mi șteargă îngrijorările.

De două nopți, Jules a început iar să facă pipi în pat. Singurul lucru care mă reconforta era tocmai faptul că el nu era afectat de despărțirea noastră. Nu mai sunt sigură de asta și gândul acesta mă îmbolnăvește. Știu că, peste câteva ore, mă va striga plângând pentru

că va fi ud. Va tremura, își va cere iertare, îl voi liniști, nu-i nimic, dragul meu, ești foarte mic, ai voie să faci pipi în pat, îl voi strânge în brațe ca să-l încălzesc, apoi îl voi schimba și va veni să-și termine noaptea în patul meu, cu picioarele și cu brațele larg întinse, în timp ce eu mă voi concentra să nu cad din pat. Sunt gata de toate sacrificiile, numai să nu se șteargă niciodată acest surâs plin de inocență care îi luminează fețișoara.

Pentru copilul meu, sunt gata de orice. Pot să mănânc mâncarea rece, să mă uit la *Nemo* de un miliard de ori fără să am chef să-l transform în pește pane, să cedez ultima înghițitură din mâncarea mea preferată, să las furnicile să mi se urce pe brațe pentru că el a adormit pe umărul meu, să fixez apărătoare de soare *Cars* în mașină, să mă scol de o sută de ori pe noapte fără să fac mutre, să-l ascult pe René la Taupe la nesfârșit, să mă extaziez în fața unui colier din tăiței, să surâd când mă trezește punându-mi un deget în ureche, să mănânc legume, să rămân calmă când telefonul meu cade în WC, să primesc plastilină în păr, să stau ore întregi în parc, să curăț alte vome decât ale mele, să accept ca jucăriile să fie incrustate în decorația camerei, să mă transform în cal, în canapea, în trambulină, în tobogan, să țip în tăcere când calc cu talpa goală pe o jucărie noaptea, să accept ca cineva să mă piște de sfârcuri râzând, să-mi suport celulita și tarta care mi-au înlocuit pântecul plat, să anulez un weekend grozav pentru că a venit nepoftită varicela, să înlocuiesc cuvintele urâte cu altele ridicole, să aplaud când face pipi la oliță, să fac să vorbească un animal de pluș.

N-aș putea suporta ca el să fie nefericit.

Jules sughiță când tata oprește atacul cu sărutări. Profit de pauză ca să încerc să-l iau în brațe.

— Hai, dragul meu, mergem la culcare.

Mă respinge și se agață de gâtul bunicului său.

— Nu, nu tu! Îl vreau pe bunul!

Tata mă întreabă din priviri, accept cu un semn din cap și îi fac pa din mână micuțului meu drag, în timp ce ei se îndreaptă spre cameră. Mama bate ușor cu palma în canapea, ca să mă invite să mă așez lângă ea. Mina suspină și, trăgându-și o labă după alta, alunecă spre podea.

— Vrei un ceai?

— Nu, mulțumesc.

— Rămâi cu noi astă-seară?

— Nu, merg să mă uit la un serial în camera mea.

— Micuțul e dezorientat.

Ridic ochii spre cer.

— Este doar puțin obosit, s-a culcat târziu în fiecare seară săptămâna asta. Nu-ți mai face griji, mamă.

Mama lasă deoparte cuvintele încrucișate și mă privește drept în ochi. Am cincisprezece ani și voi fi muștruluită.

— Pauline, poți pretinde că tu te simți bine, dar nu poți închide ochii asupra celor trăite de fiul tău. Copilul ăsta nu se simte bine, trebuie să-ți revii.

— Să-mi revin? Nu văd ce legătură are cu mine! De acord, Jules este, poate, puțin tulburat, dar părinții lui tocmai s-au despărțit, e normal!

— Nu sunt sigură că asta-i problema. Cred că el suferă pentru că te vede nefericită. Nu te poți preface cu el, copiii absorb totul. Am avut un curs recent la spital despre acest subiect, ni s-a spus că nimic nu-i mai rău decât să afișezi o expresie ce contrazice starea ta. Asta trimite un mesaj contradictoriu.

Mama știe întotdeauna mai bine decât mine ce este bine pentru copilul meu. Mai întâi pentru că este mama mea, pe urmă pentru că este moașă. Părerea ei contează dublu.

— Ben o să se întoarcă la mine, mamă. Și toată lumea o să se simtă mai bine.

Mă privește de parcă aș fi făcut un ou.

— Pauline, chiar trebuie să te trezești. Poate că Ben o să se întoarcă, dar poate că nu. Trebuie să mergi înainte, viața ta merge mai departe.

Nu am chef să aud asta. Mă enervează toți cu dorința lor să merg înainte. Acum staționez, cu motorul pornit, aștept ca el să se întoarcă pe scaunul de alături. Nu-i greu de înțeles.

O sărut pe mama și îi urez noapte bună.

Tocmai m-am prăbușit în pat când îmi sună telefonul. Am primit un mesaj. Ca de fiecare dată, mă rog de zeul telecomunicațiilor: Fă să fie el!

Deblochez ecranul. Există Dumnezeu.

De la: Dragostea mea

Mesaj: Ne putem vedea?

CAPITOLUL 14

Este deja acolo când ajung eu. Merg spre masa lui, încercând să nu analizez faptul că a venit mai devreme, nici expresia gravă de pe fața lui, întoarsă spre ecranul telefonului. Când i-am răspuns la mesaj, întrebându-l de ce vrea să mă vadă, Ben mi-a transmis că preferă să vorbim „de-adevăratelea”, alături de un emoticon zâmbitor. Mi-am dat cu rimel *waterproof.*

Văzându-mă, își pune la loc telefonul și mă privește fără să zâmbească, în timp ce mă așez în fața lui. Un emoticon posomorât.

— Salut, Pauline.

— Salut…

— Bei ceva?

Mă uit la berea din fața lui și comand un suc de portocale.

— De ce voiai să mă vezi?

Bea o înghițitură și își mușcă buzele, ca de fiecare dată când este jenat. Stă rigid în scaun, eu încerc să-mi stăpânesc tremurăturile, nu zâmbește, eu zâmbesc puțin prea mult, oamenii cred probabil că e vorba de o primă întâlnire. Cine ar putea crede că ne-am sărutat ore întregi, că m-a ținut de mână când l-am născut pe fiul nostru, că știam totul unul despre altul, că îmi spunea că sunt omul cel mai important pentru el, că purtăm același nume?

De când am primit mesajul, speranțele încearcă să iasă din bula în care le-am închis. Și dacă și-a schimbat părerea? Și dacă și-a dat seama de greșeala lui? Și dacă-i e dor de mine?

— Ar trebui să vindem apartamentul.

Inima mi se face fărâme.

El continuă:

— Pentru mine e greu să trăiesc acolo. Am contactat o agenție imobiliară și putem obține un preț bun. M-am interesat în privința

creditului, putem face viramente separate și chiar o rambursare anticipată, dar nu-i foarte avantajos. Ce crezi?

— …

— Pauline, ce spui?

— Pot să-ți pun o întrebare?

Acceptă, dând din cap.

— Cum faci?

— Cum fac ce?

— Cum faci ca să întorci pagina, să te simți bine? Cum faci să trăiești fără noi? La naiba, Ben, cum faci să fii indiferent față de toate astea? Ai ajuns un străin, trebuie neapărat să fii atât de rece? Sunt eu, Pauline… soția ta!

A rămas nemișcat un moment, apoi și-a trecut mâna prin bucle.

— Îmi interzic să mă gândesc la asta, nu mă uit în urmă. Era prea greu, Pauline, nu mai puteam…

— Ți-am făcut atât de mult rău?

Nici un răspuns.

— Primești scrisorile mele?

— Da.

— OK. Îți cer un singur lucru: lasă-mă s-o fac până la sfârșitul lui iulie. Până atunci o să-ți termin de trimis amintirile noastre. Dacă asta nu te face să-ți schimbi hotărârea, vindem și divorțăm. Ești de acord?

— Pauline…

— Te rog.

El suspină.

— Dacă vrei. Facem așa.

Beau o înghițitură, las banii și plec de la masă.

Am făcut bine că mi-am dat cu *waterproof.*

14 FEBRUARIE 2000

Era Sfântul Valentin. Nu venisem încă niciodată la tine.

Locuiai cu părinții tăi, într-o cameră separată, instalată în fostul garaj, aveai chiar și o baie cu cadă. Era întuneric, ne întorceam de la cinematograful Le Français, unde rula Titanic *în versiune originală. Îl văzusem deja de cinci ori în săli de cinema, când a fost lansat, și, fără îndoială, tot de atâtea ori la magnetoscop, știam fiecare replică a Rosei și fiecare privire a lui Jack, dar de fiecare dată se întâmpla același lucru: în momentul în care ea se urca în barca de salvare lăsându-l pe punte, ochii mei deveneau o fântână arteziană.*

Încă scânceam când am intrat pe ușa camerei tale. Decorația interioară m-a calmat dintr-odată. Era făcută cu mult gust. Mult gust pentru un copil de șase ani. Te-am urmat, privind în jur, și m-am așezat pe canapeaua ta extensibilă, între un vaporaș de Lego și o etajeră plină cu mașini în miniatură.

Te-ai așezat lângă mine. Știam amândoi de ce veniserăm aici, nu pentru a stivui cărămizi. Ne-am sărutat îndelung, nici unul dintre noi nu îndrăznea să facă gestul care ne-ar fi făcut să mergem mai departe. Eu n-o făcusem decât de două ori înainte de a te întâlni, nici tu cu mult mai mult. Îmi pusesem cei mai frumoși chiloți, iar tu miroseai de parcă te-ai fi scăldat în parfum.

Ai încercat timp de cinci minute să-mi desfaci sutienul, până la urmă am făcut-o eu, te-ai întins peste mine, erai cât pe ce să mă sufoci, m-am așezat peste tine, era cât pe ce să te castrez. Mi-ai frământat sânii până ce și-au schimbat forma, mâna mea dădea târcoale părților tale de jos, fără să îndrăznească să se apropie prea mult de nasul lui Pinocchio, prima noastră noapte se transforma într-un șir de gafe, când ți-ai cufundat fața între coapsele mele. Încercam să-mi controlez vocea, ca plăcerea mea să fie discretă, dar gemetele mele au acoperit zgomotul ușii care se deschidea.

Prima imagine a mea pe care a avut-o mama ta a fost cea a unei fete gata de convulsie, ținând între picioare fața fiului ei, împodobită cu o mustață cârlionțată.

CAPITOLUL 15

Este ziua serbării lui Jules. A terminat deja primul an de grădiniță. Mi-aduc așa de bine aminte prima lui zi, de parcă ar fi fost ieri.

Jules îmi dă drumul la mână și se avântă spre colegii lui îndată ce am trecut de poarta grădiniței. Poartă un costum de grădinar, Ethan este deghizat în morcov, Anna este o căpșună. Tema spectacolului a fost ținută secretă, dar avem indicii serioase.

Mama mă ia de braț și îmi spune la ureche:

— Ben e aici.

Îi urmăresc privirea. Este așezat pe o bancă, în primul rând din fața scenei. Mama sa e lângă el. Ea întoarce capul ca și cum nu m-ar fi văzut. Ben se ridică și vine spre noi. Este prima dată când îmi revede părinții după despărțirea noastră.

Mă salută dând din cap, o sărută pe mama și dă mâna cu tata, care i-o strânge prudent. Rămânem nemișcați câteva secunde, am merita un rol în spectacol, apoi el ne face un semn cu mâna și se îndepărtează spre Jules, care îi aruncă un „Bună" de departe, prea ocupat să se joace cu Theo-Prazul. Până la urmă se întoarce la mama sa, cu mersul care spune „puțin îmi pasă", dar cu umerii care afirmă contrariul.

— Așa-i trebuie, îmi șoptește mama.

Dau din cap, luptând cu dorința de a merge să-l încurajez.

Cei mai mici încep spectacolul. Clasa lui Jules. Copiii se pregătesc să urce pe estradă, în vreme ce directoarea își termină discursul. Îmi scot aparatul foto, verific dacă bateria de rezervă este în buzunarul gentuței și îi încredințez camera de filmat tatei.

Directoarea este aplaudată, muzica începe și vreo zece legume invadează scena dansând. Pe margine, micuțul meu își așteaptă

rândul legănându-se, cu gura strâmbă. Cunosc expresia asta și nu-mi anunță nimic bun. Îi fac semne largi din mână, îi trimit săruturi și surâsuri, îl încurajez în tăcere. În zadar. Caca e mai tare decât el.

Tata a observat și el.

— Numai de-ar putea să se țină…

— Nu poate niciodată, ar fi o minune.

Micul meu grădinar intră în scenă cu pași mici și grăbiți, cu o stropitoare în mână. Foarte concentrat, se oprește în fața fiecăruia dintre colegii săi îngenuncheați și se preface că îi stropește. Este pentru prima dată când mă emoționează să văd cum morcovii primesc apă. În dreptul castravetelui se strică treaba. Jules dă drumul brusc stropitorii și își duce mâinile la fund răsucindu-se. Nu mă lasă din ochi și pare să mă implore să-l ajut. Aș pocni din degete ca toată lumea să ia pauză, dar mă tem că asta nu va merge.

Plec de pe bancă și mă îndrept spre educatoare să-i cer să-l scoată din scenă. Jules înțelege și începe să fugă spre mine. Restul se petrece foarte repede. Cu ochii în lacrimi, se împiedică de rădăcinile prazului și cade cât e de lung. Se ridică imediat, se dă înapoi văzând că și-a rupt șorțul, cu obrajii plini de lacrimi, îi fac semn să vină la mine, se dă iar înapoi, strig, publicul strigă, educatoarea strigă, iar piciorușul lui Jules calcă în gol și corpul se prăbușește cu totul.

27 MAI 2000

— Sunteți mai scundă decât cea dinainte.

Cu fraza aceasta a început relația mea cu mama ta. Mă preveniseși: mama ta și bunăvoința n-aveau nimic în comun.

Ți-am simțit mâna strângând-o mai tare pe a mea și te-am urmat în interiorul casei în care ai crescut.

Nici chiar Ludovic al XIV-lea n-ar fi decorat-o altfel. Mobilă din stejar, ornamente aurite, tapiserii, naturi moarte care chiar ar fi meritat să fie așa, fotolii de catifea, portrete familiale, statuete de bronz și, în mijlocul salonului, o masă plină de porțelanuri veritabile și argintărie.

— Luați loc, vom trece direct la masă.

Tribunalul era compus din trei judecători: mama ta, tatăl tău vitreg și fiul său de cincisprezece ani. O familie recompusă în fața mea, cea descompusă.

Interogatoriul a mers crescendo. *După ce am terminat felul principal, toată lumea știa că îmi plac stridiile, dar nu prea mult fasolea verde, că sunt cu un an mai mare decât tine, că avusesem un motan pe nume Nestor și, mai ales, că nu-mi terminasem studiile, deci că nu câștigam bani, dar că asta-mi plăcea mult, mulțumesc, că părinții mei sunt în continuare căsătoriți, că mama e moașă și tata lucrează la uzină, că nu, ei nu sunt bogați, că stau cu chirie, că da, da, e posibil să fii fericit chiar dacă ai crescut într-o familie modestă, că da, știu cu ce se ocupă ei înșiși, că nu, nu sunt prea impresionată, că aș mai lua niște friptură.*

Erau la ultima înghițitură din desert, când tatăl tău vitreg și sprâncenele sale în paragină mi-au pus întrebarea subsidiară:

— Din ce motiv sunteți în cuplu cu Benjamin?

Aluzia la diferențele dintre mediile noastre de viață era de-abia voalată. Nu le înțelegeam obsesia. Îmi explicaseși că mama ta provine dintr-o familie

care fusese bogată, dar care nu mai este. Pe deasupra, ea ținea ca tu să te descurci singur și nu-ți dădea un ban. Dacă aș fi urmărit să pun mâna pe un bărbat bogat, ar fi trebuit în mod clar să iau lecții de tir.

M-ai privit zâmbind:

— Le poți spune adevărul.

Am simțit cum mi se urcă sângele în față.

— Care adevăr?

— Le poți spune de ce ești cu adevărat împreună cu mine.

Am bolborosit câteva cuvinte, căutând o explicație în privirile tale.

— Pauline n-o să îndrăznească să v-o mărturisească, ai continuat adresându-te membrilor familiei tale, dar este cu mine dintr-un singur motiv.

Toți trei te priveau cu un aer de cunoscători. Le-ai dat lovitura de grație:

— Pentru că sunt o partidă foarte bună.

Am văzut cu claritate spaima din ochii lor, tu ai izbucnit în hohote de râs, înainte de a înghiți o bucată de prăjitură. N-au mai deschis gura până la sfârșitul mesei. În acea seară, în timp ce mă conduceai acasă, ți-am spus „te iubesc" pentru prima dată. Precizând că nu numai pentru asta.

CAPITOLUL 16

Sala de așteptare de la radiologie era plină. Nu mi-am putut însoți fiul în cabinet, dar medicul de pe ambulanță mi-a dat asigurări. Jules a avut reflexul să se agațe cu mâinile, capul nu s-a lovit de sol. Ben este așezat lângă mine. N-am schimbat o vorbă de când am venit. N-am puterea să fac conversație, sunt paralizată de teamă. Dragul meu micuț este singur-singurel și este examinat, probabil este înspăimântat, se simte rău, număr secundele ca să le fac să treacă mai repede.

Nu știu ce amintiri va păstra din copilărie. Nu știu cum selecționează creierul, ce va fi păstrat și ce va fi uitat. Când aveam șase ani, am căzut dintr-un copac și mi-am spart fruntea. Mi-au rămas o cicatrice și câteva reminiscențe. Tata care mă duce în brațe, mama care țipă, sângele care-mi curge în ochi. Șocurile ne marchează mai mult decât momentele fericite. Pe acestea din urmă le consemnez într-un caiet de la naștere, puțin pentru el, puțin pentru mine. I-l voi da când va împlini optsprezece ani, în cutia mare și albastră, împreună cu primii papucei, primul biberon, ursulețul de pluș și carnetul medical. Dacă aș putea, aș închide într-o altă cutie amintirile lui dureroase și i-aș da foc.

— Trebuie să plec, mă anunță Ben, ridicându-se.

— Cum așa?

— Am ceva de făcut astă-seară și nu pot amâna. Doctorul a spus că probabil nu-i ceva prea grav, mă ții la curent?

— Glumești, Ben?

— Ah, iar începi… Am venit aici, nu mă face să par un tată rău! Așteptăm de două ore, trebuie neapărat să plec. Mă suni când afli ce are?

Dacă i-aș sparge falca, ar rămâne pe loc.

— Nu, nu te sun. Ai putea măcar să aștepți, nu? Nu crezi că s-ar bucura ca tatăl lui să fie lângă el?

— Asta e problema ta, Pauline. Gândești în locul lui, mereu gândești în locul celorlalți. Nici măcar n-o să dea atenție acestui lucru, nu trebuie să mai vrei ca toată lumea să fie perfectă. Eu fac ce pot.

Dă din cap, deschide gura să adauge ceva, apoi se răzgândește. Mă cufund în contemplarea unui desen de pe perete ca să nu-i spun „la revedere".

Tocmai a ieșit, când Jules vine la mine, însoțit de o infirmieră. Are pleoapele roșii de cât a plâns. Ea mă lămurește că are o fractură la încheietură, foarte frecventă la copii. Va fi pusă în ghips pentru șase săptămâni și apoi va trebui să fie precaut cu brațul timp de trei luni, căci va rămâne fragil. O ascult cu atenție, întrebându-mă câți metri de folie cu bule mi-ar trebui pentru a-l înveli pe micuțul meu.

CAPITOLUL 17

Valizele sunt în portbagajul mașinii, Mina este întinsă pe bancheta din spate, tata bifează lucrurile de pe listă, în timp ce mama verifică dacă n-a uitat nimic. Are loc marea plecare pentru vacanța în familie la Arcachon.

— Ești sigură că nu-ți pare rău că rămâi singură? insistă tata.

— Termină, tată, pot trăi o lună fără părinți! Știi, am crescut mare.

— Știu, știu, dar n-ai trăit niciodată singură. Când îl ia Ben pe Jules în vacanță?

— Mâine.

— O să-ți vină greu, te-ai simți mai bine să fii cu noi, nu?

— Las-o să răsufle, îl întrerupe mama. Mereu o supraveghezi, nu-i de mirare că se poartă așa cu cel mic…

— Cum mă port?

— Știi tu bine… Pe scurt, fii atentă să încui bine ușa casei când pleci, în fiecare vară sunt spargeri în cartierul nostru. Și ți-am lăsat ceva pe masa din bucătărie, să arunci o privire. Unde-i Jules?

Îl strig pe fiul meu, care coboară în fugă în grădină și primește doza de mângâieri pentru săptămânile ce urmează. Tata face o ultimă încercare.

— Totuși, e păcat că nu poți veni…

— Lucrez, tată.

— Poate vii într-un weekend?

— Bine, om vedea! Vacanță plăcută!

Părinții mei se instalează pe scaunele lor, mașina demarează și trece de poartă, apoi se îndepărtează. Cu cât se micșorează, cu atât ușurarea mea crește. Tata are dreptate, n-am trăit niciodată singură, dar asta mi se pare mai ușor decât să trăiesc cu părinții mei.

Se pare că, atunci când eram mică, mă țineam mereu după fustele mamei. Ea îmi spunea „lipitoarea”. Voiam să mă mărit cu tata și am fost inconsolabilă când am aflat că vor dispărea într-o zi. Le scriam poezii în care le promiteam că nu-i voi părăsi niciodată. Nu eram ca acele fete cărora doar agenda le amintește să se intereseze de părinții lor. Astăzi, ei fac eforturi considerabile ca să ne înțelegem bine. Dar fracturile n-au fost reparate niciodată cu alifii.

Intru în casă, cu Jules pe urmele mele.

— Hai, dragule, facem baie!

El se oprește brusc și își încrucișează brațele pe piept.

— Nu, nu baie! Vleau desene animate!

— Jules, nu începe iar! Este ora de baie, te-ai uitat deja la două episoade din *T'choupi* mai înainte, ne spălăm și apoi mâncăm. Hai, vino!

Rămâne nemișcat.

— Nu ești drăgușă. Nu mai ești prietenul meu!

Mă țin să nu râd și îl ridic în brațe pentru a-l duce în baie. Suntem în întârziere față de planul de weekend. Nu mai am timp să mă tocmesc.

Trecând prin fața bucătăriei ca să merg la etaj, mi-aduc aminte de cuvintele mamei: „Ți-am lăsat ceva pe masă”. Mă apropii de ceea ce pare o carte, în timp ce omulețul se zbate în brațele mele. Este catalogul unei agenții imobiliare specializate în închirieri. Pentru cazul în care mesajul n-ar fi destul de clar, mama mi-a lipit un bilețel pe copertă: „Ar fi bine să încerci să cauți, cel puțin pentru cel mic. Te sărut. Mama”.

28 OCTOMBRIE 2000

Era al treilea apartament pe care îl vizitaserăm. Primul era deja locuit de șobolani și se vedea că nu știu să folosească WC-ul. Al doilea era mai curat, dar ne obliga să alegem: fie un pat, fie o masă. Al treilea se găsea lângă bulevarde, într-o clădire nouă cu ascensor, interfon și chicinetă. Am semnat cu un pix cu patru culori, având ochii plini de stele.

În ziua mutării, erau mai multe brațe de lucru decât mobile. Tata a montat patul suspendat și niște rafturi, asistat de fratele meu și de bicepșii lui în curs de creștere, Nathalie s-a oferit cu compunerea unui talmeș-balmeș de fotografii pe peretele salonului, mama ta te-a întrebat de o sută treizeci și opt de ori dacă ești sigur că faci bine, totuși era cam îngust și departe de casa ei, Julie l-a ajutat pe prietenul tău Stéphane să pună în funcție televizorul și consola cu jocuri, Laurène, Samira, Yannick și Fabien au venit să verifice dacă funcționează bine cafetiera.

La sfârșit, ne-am adunat cu toții în jurul unei omlete fără sare și fără tacâmuri, era oribilă, dar nu ne păsa de asta, era făcută în tigaia noastră, *pe plita* noastră *electrică, în bucătăria* noastră.

Au plecat înainte de căderea nopții, le-am făcut semn din mână de pe balcon, apoi ai încuiat ușa și mi-ai aruncat o privire pe care o cunoșteam bine.

— Știi care este primul lucru ce trebuie făcut când te muți într-o casă nouă?

Am spus că nu, dar știam.

Am inaugurat deci patul. Apoi canapeaua, apoi masa, apoi dușul. Nu trebuie să fii zgârcit când e vorba de tradiții.

Am scos lucrurile din cutii și le-am pus pe etajere: hainele, lenjeria de pat dată de părinții mei, mașinile tale în miniatură, cărțile mele, vesela

desperecheată, CD-urile noastre, casetele noastre video și DVD-urile noastre (noutăți), toate obiectele din copilărie care ne însoțeau în viața de adult.

Era trecut de miezul nopții când garsoniera a început să arate a casă. Eram frânți de atâtea eforturi și de atâtea emoții. Ne-am pregătit să mergem la culcare, tu la dreapta, eu la stânga, primul obicei din viața noastră cotidiană comună, și ne urcam în patul nostru din nori când mi-a venit o idee.

— Am uitat ce era mai important!

Am luat un pix și un dreptunghi de carton și te-am tras pe holul blocului. Desculți, am coborât în fugă scările reci, râzând. Ai înțeles.

În fața cutiei de scrisori, am luat cartonul, am scris pe el numele noastre, am desenat alături o inimă și l-am strecurat în ferestruică.

Pauline Marionnet
Benjamin Frémont

Am urcat înapoi scările ținându-ne de mână, am intrat pe acea ușă pe care vom intra apoi de mii de ori și am închis-o cu cheia. Eram acasă la noi.

CAPITOLUL 18

Mesajul deloc subliminal al mamei a avut un efect pozitiv: m-a obligat să conștientizez un lucru important. Jules are nevoie de un mediu personal, în care să se simtă în siguranță. M-am apucat deci să-i reamenajez camera care păstrase decorațiunile din epoca în care sora mea locuia acolo. Dacă iau un apartament și Ben se întoarce la mine, ar însemna o perturbare suplimentară. Jules s-a obișnuit aici, vom merge să trăim altundeva la sfârșitul verii dacă lucrurile nu se schimbă.

Azi-dimineață, după ce Jules a plecat la Ben, am consultat pe net cataloagele magazinelor de mobilier și decorațiuni. Am selectat ce aveam nevoie, m-am dus să iau ce am ales și m-am apucat să schimb totul.

Credeam că va fi ușor. În realitate, nu mă gândisem că montarea unui pat și agățarea unor tablouri pe pereți îmi vor slăbi moralul. Totuși, trebuie să mă lupt în fiecare clipă ca să nu las amintirile camerei lui *adevărate* să-mi pătrundă în creier prin efracție.

Primul pat al lui Jules, pe care l-am ales după ce am trecut în revistă zeci de magazine de lucruri pentru copii.

Prima fotografie a noastră – toți trei –, agățată deasupra comodei. În ea am părul lipit de cap și figura cuiva peste care a trecut un tren excepțional de lung, dar, dacă ar trebui să păstrez o singură poză, pe asta aș alege-o.

Costumașele minuscule pe care le-am strâns în sertare, spunându-ne că s-au înșelat creatorii cu siguranță, o ființă umană nu putea fi așa de mică.

Jacheta galbenă pe care Nonna cea adorată i-a tricotat-o, cu mănușile cu un deget, căciulița și șosetele asortate.

Veioza care îi luminase primele nopți singur, *baby-phone*-ul ce rămânea lipit de urechea noastră.

Ar trebui să mă obișnuiesc, așa este din momentul când m-a părăsit Ben: totul îmi aduce aminte de el. Este ca și cum tot universul s-ar fi aliat împotriva mea ca să pot măsura bine ce am pierdut. Un miros dintr-un magazin, un prenume dintr-un film, un cântec la radio, o siluetă pe stradă. Niciodată n-a fost atât de prezent ca acum, când nu mai este aici.

Telefonul mă salvează de la depresie. E Nathalie. Resping apelul, ca de fiecare dată. Mi-a lăsat zeci de mesaje vocale și îmi trimite regulat un SMS ca să-mi spună că se gândește la mine.

Am cunoscut-o pe Nathalie la liceu, am făcut studiile și multe prostii împreună, a fost martoră la căsătoria mea și eu la a ei, iar bărbații noștri au devenit inseparabili. Uneori am chef s-o văd, am face ca înainte, am merge la cumpărături pe strada Sainte Catherine, am cumpăra înghețată italiană și am termina-o pe treptele de la piața Quiconces, povestindu-ne întâmplările noastre cu băieții. Dar, dacă îi răspund, dacă îi povestesc prin ce trec, dacă o văd singură, asta ar însemna că totul e adevărat.

Telefonul sună iar. Tot Nath. Resping apelul, soneria revine. Trebuie să fie o urgență. Răspund:

— Alo?

— Pauline, tu ești?

— Da, eu sunt. Totul e-n regulă?

— Cred că-ți bați joc de mine! Cum te simți? Știu că-ți place să te izolezi când nu te simți bine, dar am fost așa de îngrijorată!

— Îmi pare rău. Aveam nevoie de ceva timp.

— Știu, draga mea. Când am aflat că ești la părinții tăi, am înțeles că într-adevăr lucrurile nu merg bine. Ei, cum te descurci? Reziști șocului?

— Nu prea am chef să vorbesc despre asta, dacă nu te…

— Nu, nu, te înțeleg! Te-am sunat doar ca să știu dacă vii. Ai primit invitația mea?

— Care invitație?

— Pentru sărbătorirea aniversării căsătoriei noastre! Au trecut deja zece ani, îți dai seama? E o nebunie, am impresia că a fost ieri… Pe scurt, am închiriat aceeași sală, o să fie aceiași invitați, cu câțiva copii în plus și câțiva din cei vechi în minus, iar având în vedere că se apropie ziua, voiam să fiu sigură că vii.

— Când e?

— Vinerea viitoare. Deci n-ai primit invitația?

— Nu, n-am primit nimic. Îmi pare rău, Nath, nu pot veni. Nu sunt încă pregătită să revăd pe toată lumea… Și pe urmă, presupun că el o să vină.

— Și el a fost martorul nostru, nu puteam să nu-l invităm. Dar o să fie multă lume, n-o să fii obligată să vorbești cu el! Hai, Popo, vino, nu-mi pot imagina petrecerea asta fără tine! Te rog, te rog, te rog!

— Chiar nu pot, îmi pare rău. Particip când o să serbați douăzeci de ani de căsnicie, promit.

Vocea i se întunecă.

— Mda. Asta e. Credeam că o să faci un efort pentru mine.

— Ești dură, Nath. Dacă ai fi în locul meu…

— Îmi imaginez că suferi, te înțeleg, dar au trecut cinci luni! Cât timp vrei să stai așa, fără să trăiești?

— Trebuie să te las, pa.

— Pauline, aș…

Am închis înainte de a începe să urlu. Data viitoare poate să mă sune de o mie de ori, să intre pe fereastră sau să-mi trimită un porumbel călător, nu voi răspunde. Dacă asta-i concepția ei despre

prietenie, poate s-o dea altcuiva. Ce-a spus e perfect adevărat. Cine se crede ființa asta, de vrea să-mi spună adevărul?

18 FEBRUARIE 2002

Jucaserăm piatră-hârtie-foarfecă. Foarfeca ta s-a spart de piatra mea. Am sărbătorit cu modestie victoria: doar am dansat prin tot apartamentul, cântând „Décalecatan Décalecatan Ohé Ohé”[6].

Te-ai dus la magazin seara, după ce-ai plecat de la serviciu. Îți făcusem o listă organizată pe raioane, urmărind traseul din magazin, cu produsele congelate la sfârșit.

Nu trebuiau cumpărate decât vreo cincisprezece articole. După trei ore, când eram gata să anunț o dispariție îngrijorătoare, ai venit, cu mâinile încărcate și cu un zâmbet larg pe buze.

— Am un cadou pentru tine! m-ai anunțat, punând pungile în bucătărie.

Am venind lângă tine țopăind. Ador cadourile, mai ales când îmi sunt destinate.

— Îl vrei acum?

— Sigur că da! Am fost foarte cuminte!

Ai scotocit într-o pungă și mi-ai întins o cutie roz cu alb. N-am înțeles imediat. A trebuit să citesc ce scria pe ea. „Benzi de ceară rece specială pentru puful de pe față.”

— Era la promoție, m-am gândit că-ți va face plăcere.

Te-am privit cu ochii holbați. Făceai eforturi mari să nu se vadă, dar n-ai fost niciodată atât de mândru de tine.

CAPITOLUL 19

Până la urmă, nu-mi place să trăiesc singură. Părinții mei și Jules au plecat de patru zile și mai am doar un pic până să dau un anunț pentru a căuta un colocatar sau un porcușor de Guineea.

Este pentru prima dată când trăiesc această experiență. De îndată ce mi-am permis, am plecat de acasă să trăiesc cu Ben. Aveam douăzeci de ani. Chiar la maternitate, el dormea cu mine. N-aș fi crezut vreodată că părinții îmi vor lipsi într-o bună zi. E mult prea multă liniște în casa asta. Prefer să aud gândurile celorlalți decât pe ale mele.

Degeaba plec de la serviciu mai târziu și rătăcesc în fiecare seară prin raioanele supermarketului, rămâne prea mult timp de consumat. Când i-am spus colegei mele Christine că mă plictisesc, a deschis ochii și gura mari, țipând ușor. Am crezut că se va transforma în altceva. A chemat-o pe Nicole, de la contabilitate, ca să-i repete ce i-am spus, iar gurile lor au început să râdă, dar ochii mă priveau pieziș.

— Ha, ha, ha! Ce n-aș da să mă plictisesc și eu! a ricanat Christine.

— Dar eu! Îți împrumut cei patru copii și pe bărbatu-meu, dacă vrei! a supralicitat Nicole.

Apoi s-au calmat și au întocmit o listă cu lucrurile pe care le-ar face dacă ar avea timp. Ceva părea să le atragă în mod special: „să se răsfețe". M-am hotărât deci că acesta va fi programul meu în seara aceea.

Am plecat de la agenție la timp și am mers direct acasă. Casa e răcoroasă în ciuda caniculei. Îmi scot sandalele și-mi desfac părul. Scotocesc prin CD-urile tatei, introduc unul în aparat și Barry White începe să cânte. Colegele mele au dreptate: din moment ce am timp

destul, o să procedez pe îndelete. Totdeauna am avut grijă de mine: țin să am un aspect ireproșabil. În lipsă de fizic.

Nu sunt drăguță. Am înțeles-o foarte devreme: când eram mică, ceilalți îmi spuneau că sunt simpatică. Pe sora mea o găseau frumoasă. Gura mea e prea subțire, ochii îmi sunt prea apropiați și am un nas bun de ales boabele de linte.

În adolescență, după ce că eram urâtă, am devenit și grasă. Mama m-a pus la regim, spunea că-i spre binele meu, pentru sănătatea mea. Era mai degrabă pentru ea, pentru mândria ei. O fată ca mine era o rușine. Am simțit-o cum se îndepărtează de mine pe măsură ce adăugam mai multe kilograme. Vorbea din ce în ce mai puțin, devenea tăioasă. Pe urmă, a plecat. Într-o seară, întorcându-mă de la școală, am găsit un bilet pe masa din bucătărie: „Am nevoie de o perioadă doar pentru mine. Nu mă căutați. Mă întorc repede”. Nu era semnat, dar era scrisul ei. Tata a înlocuit-o pe mama cu sticla de vin, Romain făcea escapade nocturne, Emma se uita fix la ușa de la intrare în fiecare seară, iar eu am încetat să mai mănânc.

S-a întors după o sută patruzeci și trei de zile și douăzeci și patru de kilograme. Numai oasele, pielea și nasul mai rămăseseră din mine. A spus că nu pot rămâne așa, i-a reproșat tatei că n-a văzut în ce stare sunt, dar era normal, dat fiind că el vedea dublu. M-au închis într-o clinică, doctorii m-au etichetat cu un cuvânt foarte valoros la Scrabble și mama și-a reluat locul, în timp ce eu mă întorceam la viață. N-am mai sărit niciodată peste mese, dar încă mă cântăresc în fiecare dimineață ca să fiu sigură că nimeni nu mă va părăsi.

Ca să nu sperii lumea, am grijă de mine. Merg la coafor în fiecare lună, la manichiură-pedichiură în fiecare săptămână, îmi îngrijesc în mod regulat fața, merg la nutriționist de două ori pe an. Nu ies niciodată în oraș fără să fiu machiată, cu fond de ten, cremă contra

cearcănelor, pudră, fard, rimel, ruj, unghiile par să vină de pe un raft de prezentare, îmi netezesc părul după fiecare spălare și îmi pregătesc în fiecare duminică ținutele pentru săptămâna următoare. Sunt niște automatisme, nu-mi fac nici o plăcere. În seara asta voi încerca să savurez ceva.

Aprind o lumânare cu vanilie în baie, aplic o mască pe față și pe păr, concentrându-mă asupra clipei prezente, simțindu-mi pielea, plăcerea mângâierilor, prospețimea produselor. Apoi mă cufund într-o baie cu spumă, cu foarte puțină apă caldă. Împrospătarea vine imediat. Cu ochii închiși, îmi las mușchii să se destindă și mintea să se calmeze. Să se calmeze. Să se calmeze.

Sunt pe cale să cad într-o toropeală binefăcătoare, când sună alarma telefonului. Îmi trebuie câteva secunde ca să mă dezmeticesc. Ies din baie imediat. Este vineri, în curând se face ora opt. Ar fi trebuit să fiu plecată deja.

CAPITOLUL 20

— Știam eu c-ai să vii!

Nathalie mă strânge în brațe. Poartă rochia de la cununie și același buchet ca acum zece ani.

— Am ținut regim, nu mai încăpeam în ea… Sunt atât de fericită că ai venit!

Aș fi și eu la fel dacă n-aș fi așa de anxioasă. Rămân cu fața ascunsă în umărul ei, câteva secunde de răgaz înainte de a-i înfrunta pe ceilalți. Toți prietenii noștri sunt acolo. Toți cei care ne-au cunoscut ca „Pauline și Ben”. În aparență, eu sunt tot cea pe care o cunosc. Voi afișa cel mai larg zâmbet de care sunt în stare și-mi voi lua aerul natural cel mai elaborat, ca să n-o las să apară pe cea care n-are decât o dorință: să meargă să se ascundă sub plapuma ei.

— Mamă! Tata spune că n-am voie *zuc de șampaniei* Am voie?

Jules deschide ușa și mă trage înăuntrul sălii, în direcția barului. Îl ridic și îl strâng în brațe, se zbate să coboare. În curând se împlinește o săptămână de când trăiesc fără el și nici măcar nu-mi dă un sărut. Cântăresc posibilitățile de a-i satisface dorința și a-i servi o cupă.

— Nu, scumpule, șampania este pentru cei mari.

— Dar eu sunt male!

— Ești un băiat mare, dar nu destul de mare ca să bei șampanie. Vrei un suc de portocale?

— Dar de ce este pentru cei mali?

— Pentru că este alcool.

— Și de ce este lacol?

— Dragul meu, nu vrei să mergi să te joci cu Élise, Esteban și Ayna? Mama trebuie să dea bună ziua tuturor.

— Și de ce le dai bună jiua?

Ridic ochii, căutând o scăpare, și îl zăresc pe Ben, rezemat de perete, prins într-o discuție cu doi prieteni ai mirilor. Îmi adresează un zâmbet fugitiv și își continuă conversația. Iată ce am ajuns pentru el: o vagă cunoștință căreia îi acorzi un vag zâmbet de departe. Mă întorc spre Nathalie:

— Cled că o să mă apuc de niște zuc de șampanie.

Ea izbucnește în râs și mă duce spre bufet, când două brațe îmi înconjoară umerii. Mă întorc, gata să trimit un upercut. În mod evident, sunt destinsă.

— Mă bucur așa de mult să te văd!

De-abia am timp să văd părul blond al lui Julie și ea mi se aruncă la gât. O cuprind cu brațele și o strâng. La adăpostul plăpumii mele, în fața televizorului, trăiesc la New York, la Downtown Abbey, la Washington sau la Winterfel, sunt avocată, nevastă disperată sau manechin, am vecini simpatici, un soț puternic sau dragoni. Dar nimic nu face cât mângâierile prietenilor.

— Deci, unde erai? De ce n-ai răspuns? Ai slăbit! Mi-ai văzut noua coafură?

Julie mă asediază cu întrebări. Îi explic în câteva cuvinte tendința mea de a mă izola și de a aștepta ca trecerea timpului să-și facă efectul, ea înțelege, chiar dacă ea, personal, ar fi avut o reacție ceva mai puțin controlată.

— Dacă tipul meu mi-ar dat papucii așa, i-aș fi trimis greutatea lui în rahat, asta l-ar fi învățat minte! Ești sigură că n-are pe altcineva? Bărbații nu pleacă niciodată dacă n-au pe nimeni, sunt mult prea lași.

Am cunoscut-o pe Julie la cursurile pentru BTS. Venea cu întârziere la orele la care nu chiulea, purta pantaloni de piele și li se adresa cu aroganță profesorilor și cursanților, dar lua sistematic notele cele mai mari. Toată clasa o detesta. Pe mine mă fascina. Își

asuma totul, se asuma pe ea însăși, exact invers decât mine. Trecând dincolo de armura ei, am descoperit că nu eram atât de diferite. Își pierduse mama cu doi ani în urmă, își vâra două degete pe gât după fiecare masă și își ascundea pasiunea devoratoare pentru Lara Fabian. Există puncte comune pe lângă care nu se poate trece.

Nathalie a avut nevoie de ceva timp ca s-o accepte. Pretindea că nu-i place personalitatea ei; adevărul este că nu-i plăcea amenințarea pe care o reprezenta ea. I-am jurat pe capul lui Drazic[7] că-și va păstra locul de cea mai bună prietenă a mea și imediat a găsit-o pe Julie mult mai agreabilă. Această promisiune este și acum respectată, chiar dacă ele au devenit foarte apropiate: dacă am neobrăzarea să-i consacru mai mult timp lui Julie decât ei, doamna se bosumflă. La treizeci de ani, este o adolescentă ca toate celelalte.

Cu un pahar în mână, ne instalăm toate trei în grădină, sub bolta cu verdeață. Fiecare persoană pe care o salut în trecere îmi spune o vorbă prietenoasă. Credeam că mă va răni compasiunea lor, în realitate mă liniștește. Prin ușa de sticlă, îl văd pe Jules bâțâindu-se pe ring lângă alți copii. Ben este tot în același loc, pasionat vizibil de ceea ce-i povestește o brunetă micuță, a cărei figură nu-mi este necunoscută. Nu mai am nici o legitimitate, nici măcar pe cea de a fi geloasă. Nathalie îmi pune mâna pe coapsă.

— Deci stai la părinții tăi? Încă n-ai omorât pe nimeni?

— Nu, e-n regulă. Mă așteptam la ceva mai rău, dacă aș fi putut aș fi mers altundeva, dar spre mirarea mea lucrurile merg destul de bine. Tata este plin de atenții, ca de obicei, iar mama se străduiește mult.

— Vrei să spui că nu te critică deloc?

— Ei, fantasmezi! Sunt rigidă psihic, prea anxioasă în privința fiului meu, ar trebui să încerc să controlez mai puțin totul, am slăbit

prea mult, pe scurt, lucruri obișnuite. Dar, în afară de asta, relațiile noastre sunt mai curând bune.

— E clar că ai slăbit tare mult! confirmă Julie. Arăți super!

— Dieteticienii sunt niște escroci. Ca să slăbești, este suficient să divorțezi. Ei bine, dar tu, Nath, deja zece ani! Tot trăiești marea dragoste cu Marc?

— Oh, sunt momente bune și rele, dar aș fi lipsită de delicatețe să mă plâng în fața ta. Ei, trebuie să merg să vorbesc și cu ceilalți invitați, ne vedem mai târziu, fetelor!

Se ridică și se îndepărtează, urmată de lunga sa trenă. Acum zece ani, aveam mai puține riduri, n-aveam copii, eram mai ușuratice. Aveam mintea plină de planuri și eram pline de certitudini. Planurile au fost realizate, certitudinile s-au clătinat. Ar trebui să ni se spună că maturizarea te lasă mahmur.

— Și tu, Julie? Tot cu Karim?

— Tot cu el. Tocmai am împlinit un an! E aproape un record pentru mine! N-a putut veni aici, e plecat în deplasare cu serviciul. E ultima oară, pentru că a cerut un post stabil. Noi…

Se întrerupe subit.

— Ce-i cu voi?

— Nu, nimic.

— Ce este?

— Nu, sunt o proastă, mi-am spus că n-o să-ți vorbesc despre asta și uite ce vițică sunt, calc în străchini.

— Să nu-mi vorbești despre ce? Te-ai cuplat cu Ben?

— Ha, ha, asta-i bună! Nu, uite… Karim și cu mine am hotărât să ne mutăm împreună și să facem un copil.

Beau o înghițitură de suc de portocale. Mă arde pe gât.

— Păi, e grozav! De ce nu voiai să-mi spui? Mă bucur așa de mult pentru tine!

— Ei bine, știi, tu ești într-o perioadă dificilă, nu vreau să-mi etalez fericirea. Sunt sigură că lucrurile o să se aranjeze între tine și Ben. Formați un cuplu prea frumos, cu siguranță c-o să-și dea seama și el.

Lacrimile îmi urcă în ochi. Să spunem că este tot efectul sucului de portocale. Julie întoarce capul spre sală și se încruntă.

— Cine-i puicuța care vorbește cu Ben?

— Habar n-am. Figura ei îmi spune ceva, dar nu știu cine-i.

— Nu-i cumnata lui Nathalie?

— Sora lui Marc? Nu, ea are treișpe ani…

— Mda. Avea treișpe ani acum zece ani.

Privirile noastre se îndreaptă spre brunetă. Fața i s-a rafinat, silueta i s-a transformat, iar pieptul, cu siguranță, parcă ar avea edemul lui Quincke, dar cea care șoptește la urechea soțului meu este chiar micuța Lola.

— Nu merge mâine la școală? spune Julie ca să mă facă să râd.

Nu răspund. Sucul de portocale mi-a uscat definitiv corzile vocale.

— Nu te îngrijora, totdeauna m-am priceput mai bine să distrug cuplurile decât să le formez! continuă ea, ridicându-se.

Își golește paharul dintr-o înghițitură și se întoarce în sală. Prin sticlă, o văd îndreptându-se spre ei, sărutând-o pe Lola și trecându-și brațul în jurul gâtului lui Ben. El mi-aruncă o privire, eu o întorc pe a mea în altă parte.

O oră mai târziu, am aflat vești despre părinții lui Nathalie, am discutat cu câțiva invitați, a încercat să mă agațe un tip care, probabil, a fost coleg de școală cu Tutankhamon, l-am mângâiat pe Jules și am ținut rochia miresei în timp ce-și făcea nevoile. Julie a rămas cu Ben până ce Lola a șters-o. Nu e nici miezul nopții și nu-mi

doresc decât un lucru: să mă întorc acasă. Nathalie și-a dat seama, probabil, deoarece s-a aplecat la urechea mea:

— Știu cât te costă asta, deja ai făcut un efort mare că ai venit. Dacă vrei să pleci, te înțeleg.

Dau din cap în tăcere. Dacă vorbesc, încep să plâng. Răsună *Angel*, al lui Robbie Williams, este cântecul cu care au deschis dansul acum zece ani. Nathalie mă îmbrățișează, îmi spune „Mulțumesc" la ureche și pleacă la soțul ei. Invitații se îngrămădesc pe pista de dans. Este momentul ideal să dispar.

Îl îmbrățișez pe Jules, care se zbate ca să se întoarcă la jocul de-a v-ați ascunselea, îi promit lui Julie că-i voi răspunde la telefon și părăsesc petrecerea, grăbită să-mi reiau locul pe canapea. În parcare, două persoane fumează, sprijinite de o mașină. Le salut trecând prin dreptul lor, se întorc și îmi urează o seară bună. Sunt Lola și Ben.

Mă doare burta. Nenorocitul de suc de portocale.

9 AUGUST 2002

Ne petreceam ziua la Arcachon, cu băi în mare și farniente. Puteam să discutăm ore întregi în apa rece până la gât, în timp ce soarele regla temperatura aerului pe termostat la 8.

Vânzătorul de înghețată ne spusese că în acea seară urma să aibă loc fenomenul stelelor căzătoare. Ne-am hotărât să rămânem pe plajă și să așteptăm spectacolul. Am improvizat un picnic și am admirat asfințitul soarelui și înnoptarea.

Întinși pe prosoapele noastre, scrutam cerul negru cu speranța să surprindem o dâră luminoasă.

— Uite, este una acolo!

Ți-am arătat direcția și ai râs.

— Când clipește, e un avion.

— Bla-bla-bla.

Era trecut de miezul nopții, începea să-mi fie frig și nu mai suportam nisipul care mi se lipea de piele. Când auziserăm de „noaptea stelelor căzătoare", ne așteptaserăm să le vedem despicând penumbra și de-abia lăsându-ne timp să întoarcem privirea ca s-o vedem pe următoarea. Acolo, singurul lucru care despica cerut erau pescărușii noctambuli, care probabil râdeau de noi.

La ora 1, ai vrut să ne întoarcem acasă. Și eu doream asta, dar eram convinsă că o stea căzătoare va apărea chiar după plecarea noastră, numai ca să ne sfideze. Așa cum aparatul de la cazinou sună jackpotul atunci când ai trecut deja la cel de alături.

— Mai stăm puțin, bine?

Ai mormăit. Am rămas.

În realitate, cu toate inconvenientele sale, îmi plăcea acel moment. Nu puteam prea des să ne petrecem timpul împreună, nefăcând altceva decât să

vorbim sau să ne împărtășim tăcerile. Fără cărți, fără telefon, fără computer.

La ora 2, ne-am hotărât să mai așteptăm zece minute. Nu mai mult.

La 3 și 18 minute, un fulger luminos ne-a scos din torpoare. Creierul meu amorțit a început să emită o dorință, înainte de a se prinde că nu e vorba despre o stea căzătoare.

O lanternă ne-a orbit.

— Jandarmeria Națională! Este interzis să dormiți pe plajă, vă cerem să părăsiți acest loc.

Ne-am strâns lucrurile și am plecat, luând-o la sănătoasa. Nici măcar stelele nu cad așa de repede.

CAPITOLUL 21

Se apropie ora de închidere a agenției, când un bărbat împinge ușa de sticlă. Christine, colega mea asistentă, îmi aruncă o privire disperată. Vine în fiecare dimineață cu un minut mai târziu și pleacă în fiecare seară cu un minut mai devreme, asta-i contribuția ei la răzvrătirea împotriva acestui sistem pe care-l disprețuiește. Dacă ar fi constrânsă să rămână după ora înscrisă în contract, ar fi capabilă să-și tragă o capsă în cap.

— Mă ocup eu. Bună ziua, domnule!

Christine îmi surâde recunoscătoare, în timp ce bărbatul se îndreaptă spre biroul meu. Are vreo cincizeci de ani, părul pieptănat spre ceafă, pantofi lustruiți și un costum demodat, profilul tipic al candidatului care n-a prea avut noroc, dar care se folosește de orice șansă. Îl invit să ia loc și îl întreb ce pot face pentru el.

— Îmi caut serviciu.

— În ce sector?

— Nu contează. Trebuie să încep să lucrez repede, accept orice aveți.

— Vom alcătui un dosar. Ați adus un CV?

Deschide o mapă de carton, scoate din ea o coală și mi-o întinde. Magazioner, agent de producție, tehnician de mentenanță, a parcurs toate etapele, deși disparat. Mă pregătesc să-i cer mai multe informații, când un detaliu îmi atrage atenția.

— De ce nu v-ați trecut numele?

— Este un CV anonim, mi s-a spus că se poate.

Tonul său este la limita agresivității.

— Desigur, aveți dreptul. Dar există vreun motiv special?

— Da. Nu sunt niciodată luat în serios când îmi menționez numele. Am pierdut o mulțime de posturi din cauza asta.

Christine, care se pregătea să-și părăsească biroul, se oprește și se preface a căuta ceva. Încerc să pătrund misterul.

— Ah, aveți un nume cu rezonanță străină?

— Nu, am un nume cu rezonanță oribilă.

— Nu cred că un nume de familie vă poate dăuna la angajare. În orice caz, aici nu vom ține cont de asta. Voi avea nevoie de el pentru a vă alcătui dosarul. Care este numele dumneavoastră de familie?

— Latoppe. L, a, t, o, dublu p, e.

Ridic din umeri.

— Nu văd de ce numele dumneavoastră ar fi prejudiciabil. Și prenumele?

— René[8].

Bat informațiile pe tastatură, încercând să înțeleg de ce este atât de special acest nume. Latoppe René. René Latoppe. A, la naiba.

Christine își duce mâna la gură ca să-și înăbușe râsul. Dacă judec după tenul ei, cred că-și ține respirația. Domnul Latoppe mă scrutează cu o privire severă. Izbucnesc în râs.

— Bravo, era cât pe ce să mă păcăliți. Dar e prea ostentativ, încercați o chestie mai credibilă altădată.

Se încruntă.

— Vedeți, râdeți de mine.

— Cred că mai degrabă e invers. Despre ce-i vorba? Ați pus un pariu? Este vreo cameră ascunsă?

Christine se oprește din râs și își ia geanta, părând contrariată. Tocmai a pierdut trei minute pentru o glumă ratată. Mă ridic și înconjur biroul.

— Nu vreau să vă dau afară, dar e ora de închidere a agenției.

Bărbatul rămâne pe scaun, cu mâinile pe genunchi.

— Vorbesc serios, spune el. Este numele meu adevărat, trebuie să găsesc de lucru.

— Aveți un act de identitate? Un document care să dovedească asta?

— Nu, am adus numai CV-uri…

— Ei, hai! Și adresa dumneavoastră este sub pământ, iar calitatea principală este de a fi micuț, dar mare, mare, mare?

Christine își înăbușă râsul. Clientul îmi aruncă o privire ucigătoare, se ridică și părăsește agenția fără o vorbă. Cobor storurile în timp ce colega mea se strecoară afară.

— Ai făcut bine, cred că pe mine m-ar fi păcălit! În orice caz, am râs zdravăn. Gata, o întind, am curs de pilates. Te pup.

Închid ușa în momentul în care îmi sună telefonul. Fratele meu îmi trimite fotografia unei piscine imense în care se bălăcesc veseli părinții mei, nepotul și nepoatele, sora, cumnatul și una dintre bunici, în timp ce cealaltă stă pe un șezlong, la umbră. Deasupra mi-a scris: „Numai tu lipsești, Popo!”.

CAPITOLUL 22

Doctorul Pasquier își asortează ochelarii la cămăși. Astăzi are un look complet verde, mă aștept să-mi propună un credit[9]. Nici n-apucă să mă întrebe cum mă simt și eu îmi dau deja drumul.

— Șeful meu m-a convocat azi-dimineață. Sunt în concediu forțat, trebuia să plec luna viitoare, dar nu-mi dă voie să optez. Spune că am nevoie de odihnă.

— S-a întâmplat ceva?

— Da. E din cauza lui René Latoppe.

Văd cum privirea îi devine vidă. Sunt sigură că trece în revistă cele mai puternice antidepresive, ca să mi le prescrie.

— Un interimar a venit să se înscrie la agenție; se numea René Latoppe, dar nu l-am crezut.

— Din ce motiv?

— Cum? N-ați auzit de René La Taupe?

Încep să fredonez, dar vizibil fără efect. Aș dori să trăiesc într-o lume în care acest cântec nu există. Reiau:

— Pe scurt, am crezut că glumește, asta l-a ofensat și a plecat. Azi-dimineață s-a întors și s-a plâns șefului meu. A mai și inventat, a spus că l-am făcut gras, degeaba mi-am prezentat scuzele, șeful n-a vrut să audă nimic.

— Nu v-a dat afară.

— Nu, dar nici mult nu mai avea. Mi-a spus să mă întorc acasă imediat și să revin după o lună. Mi-a mutat concediul mai devreme și n-am putut spune nimic. Jules este la tatăl lui toată luna iulie, ce-am să fac toată ziua?

Bate ușor cu pixul în birou, ca întotdeauna când se pregătește să emită o idee luminoasă.

— De ce n-ați merge să vă alăturați familiei?

— Poftim?

— Mi-ați spus că familia dumneavoastră a plecat în vacanță într-o casă mare. De ce să nu vă duceți la ei?

— Îmi doriți moartea, de fapt. Regretați că m-ați acceptat la terapie și, ca să scăpați de mine, folosiți o metodă radicală, nu-i așa?

El scutură din cap.

— Aveți multe lucruri de reglat cu familia dumneavoastră. Acum este cel mai bun moment. Vacanța aceasta poate fi mijlocul de a uita trecutul și de a porni pe baze noi. Ce credeți?

— Cred că oamenii au dreptate. Psihiatrii sunt mai nebuni decât pacienții lor.

10 OCTOMBRIE 2002

Ziua de muncă a fost lungă. Am petrecut-o ascultând-o pe colega mea Christine vorbind despre noua contabilă, Nicole. Dacă mă iau după cuvintele ei, fără să vreau să mă hazardez, n-o apreciază prea mult.

„Pe asta n-a recrutat-o pentru diplomele ei…"

„Să nu-mi ceară s-o ajut, nu sunt câinele care conduce orbul."

„E machiată cu mistria, ai zice că-i Barbie Târfa."

Nu doream decât să mă întorc acasă. Dar tu voiai să trec pe la supermarket și să-ți cumpăr suc de portocale și cremă de ras. Urma să pleci târziu de la birou, n-ai mai fi avut timpul necesar, eram adorabilă, urma să mă răsplătești pentru asta.

Aș fi vrut să-ți filmez figura când ai intrat. Am râs pe înfundate timp de două zile după aceea, doar gândindu-mă la ea.

Crema de ras te aștepta cuminte pe masă. Alături de o cremă contra mirosului picioarelor, un spray contra halenei, o loțiune pentru a lupta contra calviției și prezervative cu efect de întârziere.

CAPITOLUL 23

N-aș fi crezut niciodată că voi suna într-o bună zi la această poartă. Toată copilăria am visat să trăiesc în această casă. Ea apărea în toate desenele mele, în grădina ei mă ducea adesea imaginația. De acum înainte ea le aparține lui Jérôme și surorii mele și mă pregătesc s-o vizitez pentru prima dată.

Jules insistă că vrea să apese pe butonul soneriei, îl ridic și îl las s-o facă. N-am anunțat pe nimeni că voi veni. Când m-am întors acasă la părinții mei, după ședința la psihiatru, am resimțit liniștea ca pe o agresiune. Dacă tot sunt singură, măcar să-mi fie cineva în preajmă.

— Pauline? Ei, veniți încoace, a venit Pauline!

Fratele meu deschide, în timp ce toți membrii familiei aleargă să vadă miracolul cu ochii lor. El îmi sare de gât, ceilalți stau la rând ca să ne îmbrățișeze.

— Draga mea… îmi șoptește bunica paternă.

— Bună, Nonna.

Obrajii ei tandri se lipesc de ai mei, iar gura face să răsune lângă urechile mele acel sunet care mă trimite imediat în copilărie. Prezența ei la Arcachon este unul dintre motivele care m-au făcut să mă hotărăsc să vin. Acum cinci ani, când a murit bunicul, ea s-a dus la fiica ei de la Strasbourg. Am ajutat-o să-și împacheteze toate lucrurile, toate amintirile mele, am însoțit-o la aeroport, i-am făcut cu mâna zâmbind până ce n-a mai putut să mă vadă și am privit avionul îndepărtându-se cu o parte din sufletul meu în el. Apoi m-am întors în mașină și am plâns timp de trei ore.

— Deci ți-ai schimbat părerea? mă întreabă tata, conducându-mă spre intrare.

— Să spunem că am reușit să-mi schimb perioada de concediu. L-am întrebat pe Ben dacă pot să-l iau pe Jules, a acceptat și iată-ne. El

are concediu luna viitoare și îi convine.

— Rămâi până la capăt? mă întreabă sora mea.

— Să nu se gândească nimeni c-o să-mi cedez camera!

Vocea vine din grădină, era s-o uit. Traversez imensul salon, mobilat numai în alb, și ajung pe o terasă de lemn. Îmi trebuie câteva secunde ca s-o localizez. Așezată pe un scaun, lângă ușa de sticlă, cu bărbia ridicată mândru și cocul intact, bunica maternă așteaptă s-o îmbrățișez. După concepția ei, tinerii trebuie să-i salute pe cei în vârstă, iar nou-sosiții trebuie să le dea bună ziua celor care sunt deja prezenți. Sunt tânără și tocmai am sosit, doar nu era să se scoale ea ca să mă întâmpine.

— Bună ziua, Colombe, ce mai faci?

Când m-am născut, ea a devenit bunică. Nici nu putea fi vorba să-i amintesc asta de fiecare dată când vorbeam cu ea. A rugat-o deci pe mama să-mi interzică să-i spun „buni”, „bunica” și alte insulte. Dacă voiam neapărat s-o numesc cumva, ar fi preferat Colombe. Într-o zi am încercat să aflu ce stă la originea acestei opțiuni și mi-a răspuns cu naturalețe că este un nume mai elegant decât Marcelle.

— Mă simt foarte bine, îmi răspunde ea. Ies din căminul de bătrâni o dată pe an, presupun că e normal să fiu bucuroasă.

Mama sughiță.

— Mamă, este o reședință pentru persoane în vârstă, ai apartamentul tău, ești complet autonomă! Tu ai vrut să trăiești acolo când ai divorțat, ai fi putut rămâne la tine acasă!

— Îmi imaginam cu naivitate că unica mea fiică n-o să mă lase să merg până la capăt. În sfârșit, asta este. Pauline, fiul tău nu vine să mă salute?

— S-a dus la etaj cu Sydney, o să-l chem.

Emma profită de ocazie ca să-mi prezinte noua ei casă de vacanță. Cu un braț o ține pe Nouméa, cu celălalt îmi arată pereții care au fost

zugrăviți, tencuiți, cimentați, dalele aduse din Italia, mobilele de comandă, perdelele pe care le-a cusut singură.

— Mi-a luat o grămadă de timp, dar ador rezultatul! Așa îmi imaginam interiorul când treceam prin fața casei.

Eu îmi imaginam piatră, podea, cărți ce acoperă peretele, fotolii moi, un șemineu și o pisică torcând, dar sora mea are gust. E un loc luminos, purificat și călduros.

— Îmi place foarte mult.

— Mulțumesc. Mă bucur că ne aparține, ne putem aduna aici în fiecare an!

Se întrerupe și mă privește fix:

— Ai de gând să inviți persoane peste noapte?

— Poftim?

— Ai intenția să chemi pe cineva noaptea?

— Vrei să spui, în afara celor din clubul meu de schimb de parteneri?

Deschide ochii mari și arată cu privirea spre Nouméa.

— Foarte amuzant. Bine, Jules o să doarmă cu Sydney și Nouméa și tu, cu Romain. Vino, este vorba de camera „Seninătate", de la capătul coridorului. O să vezi, dă spre limba de nisip, are cea mai frumoasă priveliște!

Îmi pun geanta lângă pat și îi mulțumesc. Ea dă din umeri și se îndreaptă spre scară.

— Hai, te las să te instalezi, apoi vii jos, la noi? În curând este ora cinei, trebuie să încep s-o pregătesc.

Mă uit la ceas. E ora 15.

CAPITOLUL 24

Luând micul dejun în bătaia soarelui, îmi amintesc de vacanțele noastre din copilărie, când plecam la Biarritz cu bunicii, mătușa și verișorii. Câte o bunică la fiecare capăt, copiii pe genunchi, lapte, cafea, ceai, pâine și pateuri în jurul mesei mari din lemn, iar fiecare se servește planificând activitățile din ziua ce începe.

— Am putea face o salată mare cu orez la prânz? propune tata.

— Foarte bună idee! exclamă sora mea. Luăm brânză feta de la lăptărie când ne întoarcem de la alergat, e delicioasă!

— De acord. Cine vine să alerge azi?

— Eu! spune fratele meu. Popo, vii cu noi?

Îmi trebuie câteva secunde ca să-mi dau seama că nebunul ăsta de legat mi se adresează.

— Eu? Să alerg?

— Da, o luăm de-a lungul plajei pe alee, e minunat! Nu sunt decât cinci kilometri.

— Să vă fie de bine. Trebuie să mă ocup de Jules.

— Pot să am eu grijă de cel mic! intervine mama. V-ar prinde bine amândurora să nu mai fiți inseparabili. Nu-i așa, dragul meu?

Fiul meu, această ființă care m-a făcut să vomit timp de trei luni și să descopăr cuvintele „epiziotomie”, „crăpături” și „hemoroizi”, acceptă. E un complot.

Colombe, care dădea impresia că este cufundată în citirea numărului din *Le Figaro,* simte și ea nevoia să-și spună părerea, fără să ridice ochii din ziar.

— Nu poate să-i facă decât bine, e numai piele și os.

— Nu pot să vin, n-am echipament de sport.

— Am eu tot ce trebuie! răspunde soră-mea. Purtăm aceeași mărime la haine și la pantofi, s-a rezolvat, vii cu noi. Nu trebuie să

întârziem, pe urmă se face prea cald.

Iau o ultimă înghițitură de ceai și dau din cap. La urma urmei, va fi o ocazie să iau aer. N-am mai făcut sport de mult timp, dar am o bună condiție fizică. Nu fumez, nu beau și sunt activă. La liceu, eram printre cei mai buni la sprint. Se poate să prind gust pentru alergări și chiar să-mi facă bine.

Tata aleargă în fiecare zi de opt ani, dar a trecut de șaizeci. Fratele meu este un sportiv de duminică, când nu-i mahmur. Cât despre sora mea, pentru ea este deja un efort să-și îmbrace treningul. N-ar trebui să-mi fie greu să-i urmez.

Metrul 0: MO – TI – VA – TĂ. Pot face cinci kilometri.

Metrul 100: Mi-am reglat respirația deja, pașii îmi sunt rapizi, sunt în umbra brazilor, pe aleea ce merge de-a lungul plajei. Nisipul nu-i întâmpină încă decât pe cei câțiva matinali, soarele se reflectă în apă, păsările cântă, sunt fericită.

Metrul 200: Dacă aș fi știut că este atât de plăcut să alergi, aș fi început s-o fac mai devreme. Înțeleg acum de ce este un sport la modă.

Metrul 300: Tata, fratele și sora mea sunt în urmă. Treaba lor, n-am de gând să încetinesc pentru ei.

Metrul 400: Mă întreb dacă nu sunt surioara secretă a lui Usain Bolt.

Metrul 800: În afară de o ușoară durere în piept, totul e în regulă. Fără îndoială, are efect digestiv. Probabil că Usain Bolt nu mănâncă

brioșe înainte de a alerga.

Metrul 900: Ar fi prea mult să le cer copacilor să-și întindă rădăcinile în altă parte decât în mijlocul drumului? Trebuie să ridic genunchii de fiecare dată și asta mă face să-mi pierd ritmul. E enervant.

Metrul 1000: Mare tâmpenie, un copac, de fapt.

Metrul 1200: Poate că n-are deloc efect digestiv, poate că fac un infarct și nimănui nu-i pasă.

Metrul 1300: Mi-e sete. Aș bea și cremă hidratantă.

Metrul 1600: Tata mă depășește spunându-mi „Cu-cu!”.

Metrul 1700: Există infarct la pulpă?

Metrul 1800: Sora mea mă depășește, zâmbindu-mi.

Metrul 1900: O să mor de sete. Păcat că subsuorile sunt atât de departe de gură.

Metrul 2000: De fapt, nu sunt surioara secretă a lui Usain Bolt, ci cea a unui leneș.

Metrul 2100: Fratele meu mă depășește făcând *moonwalk.*

Metrul 2200: Picioarele mele sunt pe cale să facă tetanos. Va fi practic când voi urca scările.

Metrul 2400: O să crăp înainte de a fi gustat delicioasa feta.

Metrul 2500: Un tânăr blond mă depășește mergând.

Metrul 2600: Nu mai pot să respir, horcăi. Parcă ar fi un film porno dublat de Dark Vader.

Metrul 2700: Voi rezista, am făcut mai mult de jumătate. Voi ajunge cu picioarele înainte, dar nimeni nu va putea spune că Pauline a abandonat.

Metrul 2800: Mă depășește o doamnă. Cu păr cu reflexe mov și un cadru de mers.

Metrul 2900: Atunci când încerc să trec iar în fața ei și nu văd rădăcina care-mi bara drumul.

Încerc să mă agăț de vânt, în zadar. Corpul meu basculează și cade cu încetinitorul, cu brațele legănându-se, cu fața resemnată. O piesă de domino.

Cu fața în pământ, răsuflarea scurtă, spatele ud, inima bătând în galop, iau hotărârea cea mai importantă din viața mea. Pentru mine, s-a terminat cu sportul.

CAPITOLUL 25

Când eram mici, era o sărbătoare să mergem la plajă. Eram treziți în zori, după o noapte în care visaserăm la ziua ce ne aștepta. Îl ajutam pe tata să pregătească sandviciuri cu pâine fără coajă, umpleam lada frigorifică și ne îmbarcam la bordul mașinii Renault 5, pentru o oră de drum punctată de „Mai avem mult?”.

Ne instalam mereu în același loc, la jumătatea drumului dintre mare și scări. Puteam să ne scăldăm ore întregi, să construim castele efemere, să strângem scoici, să ne bronzăm, să citim sub umbrelă, să trăim momente fericite fără să ne dăm seama că sunt așa. Nu știu la ce vârstă a devenit o corvoadă să mergem la plajă.

Totdeauna Ben era cel care insista. Îi plăcea să simtă nisipul sub picioare, să intre în apa rece, mirosul cremei antisolare. Și mie, dar nu destul ca să uit numeroasele dezavantaje. Lumea. Zgomotul. Micuțele grăunțe aurii care se lipesc în mașină. Jules în pericol. Scoicile în geantă. Hainele ude.

Azi-dimineață, la micul dejun, Jules a întrebat:

— Mama, mergem la plază?

Am spus:

— Nu preferi să rămânem la piscină?

A spus:

— Eu vleau la piază.

Am spus:

— Vom vedea, dragul meu.

Sora mea a spus:

— Totuși, plaja este mai bună.

Mama a spus:

— Dacă mama nu vrea, te duce bunica, Jules.

Colombe a spus:
— Săracul copil.

Așa că tocmai sar peste valuri împreună cu fiul meu. Știind că la Arcachon ele sunt la fel de mari ca acelea din piscină, este ușor de imaginat ce ridicolă e situația.

Cu aripioarele lui, piesa ce-i protejează ghipsul, cascheta, tricoul anti-ultraviolete și ochelarii de soare, parcă s-ar pregăti să plece în expediție pe Lună. Și nici nu-i pasă. Eu port un costum de baie modern, machiaj *waterproof* și sunt atentă să nu mă ud mai sus de coapse.

În schimb, el râde. Un râs deschis, sincer, care-i vine din pântece și se risipește în briză. Este cel mai frumos sunet din lume. Ar trebui să li se ofere CD-uri cu râsete de copil celor care nu se simt bine. O femeie tânără și fiica ei intră fugind în apă și mă stropesc. E rece ca gheața. Sper că sunt și rechini. Jules se întinde pe nisipul ud. Apa îi mângâie picioarele, apoi se retrage, înainte de a-l acoperi din nou. El râde mereu.

— Hai, mama, hai!

— Unde?

— Întinde-te ca mine!

— Nu, mulțumesc, dragul meu. Mama preferă să rămână în picioare.

— Hai, vino, mama! E hazliu!

— Nu, o să mă umplu de nisip.

Dezamăgirea îi apare pentru o clipă pe față, înainte ca valurile să-l facă s-o uite. Ceva mai departe, mama scoate țipete de bucurie în timp ce fiica o stropește. Poartă un costum prea mare, părul îi cade în ochi, dar altceva mă frapează ca un șoc electric. Pare fericită. Liberă. Dacă mi s-ar cere să aleg o familie de care să fiu adoptată, aș alege-o

pe a ei. Nu pe cea a femeii care își lasă pe copilul să se joace singur pentru că se teme de impresia pe care o va face.

Mă așez lângă Jules. O să am nisip și în buzunarul interior al costumului.

— Vrei să ne jucăm, dragul meu?

Se ridică dintr-un salt, cu fața plină de bucurie.

— Sigul că da! Facem un sastel?

— Un castel? Nu preferi să înoți?

El dă din cap că nu, se îndreaptă spre umbrela de soare și se întoarce cu găletușa, grebla și lopățica. Se pare că n-am de ales.

În douăzeci de minute am ridicat o construcție înaltă pentru a face față invadatorilor (crabii). Mă rog, am clădit-o singură, sub conducerea unui mic maistru tiranic. După ce mi-a validat eforturile, Jules le-a răsplătit sărind cu amândouă picioarele deasupra construcției. În câteva secunde, nu mai rămân decât o movilă de nisip și figura mea dezamăgită.

— Vino, mama, să facem baie! Pe urmă strângem scoici! Și pe urmă mâncăm înghețată! Și pe urmă te acopăr cu nisip!

Cu părul ud, cu pielea sărată și cu duna lui Pilat în șanțul dintre fese mă întorc acasă, însoțită de un băiețel extenuat și fericit. Acesta este unul dintre avantajele de a fi despărțit: nu mai poți delega anumite lucruri celuilalt. În organizarea mea cotidiană, încercam să mă ocup de gătit, de spălarea rufelor, de baie, de spălarea vaselor. Rămânea puțin timp pentru momentele frumoase. Acestea erau în sarcina lui Ben. Dacă nu vreau ca decepția să se instaleze definitiv pe figura acestui omuleț, poate ar trebui să-mi redefinesc prioritățile. După ce mă voi curăța de nisip.

Fratele meu se repede la mine imediat ce am închis ușa.

— Popo, trebuie să stăm de vorbă.

În spatele lui, soră-mea stă cu brațele încrucișate și are figura din ziua în care i-a căzut hamsterul în WC. Îl trimit pe Jules să se joace cu verișoara lui și îi urmez în bibliotecă. Frate-meu verifică dacă nu ne-a urmărit nimeni, se întoarce spre mine și mă anunță, cu gravitate:

— Tata s-a apucat iar de băut.

17 FEBRUARIE 2003

— Ei, cum a fost la interviul de angajare?

Tocmai intraseși pe ușă în costumul tău bleumarin pe care ne-au trebuit ore întregi să-l alegem. Zâmbeai, ceea ce era mai degrabă un semn bun.

— Perfect, cred c-o să iasă bine!

Ți-am sărit în brațe.

— O, minunat! Când aflăm?

— Cred că o să mă cheme repede, trebuie să încep lucrul săptămâna viitoare.

— OK. Deci totul a mers bine?

Ochii îți străluceau de mândrie.

— Da, chiar așa. Am răspuns la toate întrebările lor, mi-am pus în evidență competențele, am reușit chiar să-i fac să râdă.

— A, da? Asta-i culmea!

— Da, la un moment dat m-au întrebat care-i cea mai mare calitate a mea, le-am spus că sunt descurcăreț, că mă pricep să umblu cu orice sculă.

Am înghițit cu greutate.

— Dragul meu, doar nu le-ai spus chiar așa? am articulat.

— Ba da, de ce?

— Serios, n-ai vorbit de scule într-un interviu de angajare?

— Nu văd unde-i problema, e doar un cuvânt.

Probabil că ei au văzut. Nu te-au mai sunat niciodată.

CAPITOLUL 26

Fratele meu pare sigur de el, dar eu nu pot crede asta. E imposibil ca tata să se fi apucat iar de băut.

Când eram mică, nu știam că tatăl meu e alcoolic. Totuși el bea deja când l-a cunoscut mama. Era spre sfârșitul anilor ’70, avea vreo douăzeci de ani și o mulțime de prieteni, cu care își plimba geaca neagră prin discoteci. Spunea că petrece, că se distrează mai bine după ce bea câteva pahare. Era plăcerea lui de sâmbătă seara. Apoi de vineri. Apoi de luni, marți, miercuri, joi.

Detest alcoolul. Mi l-a furat pe tata ani întregi, l-a făcut să creadă că e mai puternic, mai fericit, dar, de fapt, era exact invers. Ne-a jefuit inocența.

Niciodată nu i-am purtat pică tatei. Încerca să se lase, reușea uneori să se abțină luni întregi, dar beția revenea mereu cu tentația ei. Și era mai puternică decât el.

Când bea, nu era violent. Dar omul acesta care-și aprindea țigările invers, care râdea prea tare și mergea în zig-zag nu era tatăl meu. Îmi inspira frică, mi-era rușine de el, îmi făcea rău.

Tatăl său murise din cauza asta, la fel și doi dintre frații lui. În familia tatălui meu, alcoolul este o religie. Te face să crezi în ea și te însoțește până la mormânt.

Acum opt ani, când medicul l-a anunțat că are cancer la vezică, a înțeles că nu este invincibil. De pe o zi pe alta, a renunțat la alcool, la tutun și a început să alerge. Fiecare zi care trece este o victorie. Dar, de fiecare dată când îl aud bâlbâindu-se, când văd cum îi strălucesc ochii, când îl văd împiedicându-se, mă tem că amanta lui s-a întors la el.

Mă așez într-un fotoliu. Sora mea mă imită. Este lividă. Mă întorc spre fratele meu:

— De ce spui asta?

— Pentru că sunt sigur. De mai multe ori mi s-a părut bizar, tresare când vede că mă apropii.

— Dar ne-am fi dat seama! strigă Emma. E ușor de detectat când a băut!

— Nu neapărat, cred că nu bea destul ca să se vadă. N-ați văzut că dispare des?

— Eu de-abia am venit, îi răspund. Ieri după-amiază, a plecat două sau trei ore, dar pentru a căuta un cadou pentru Milan.

— Sunt singurul care a remarcat că s-a întors fără cadou?

Scutur din cap. Am ajuns un radar pentru persoane bete. Sora mea intervine:

— Este adevărat că deunăzi s-a dus să cumpere stridii. A lipsit peste o oră și, ca din întâmplare, n-a găsit.

— Aha! exclamă Romain. Vă spun eu, sunt sigur!

Rămânem tăcuți mai multe minute. Nu pot să cred.

Nu de data asta, nu după zece ani. A reușit să se lase, nu se poate. Mă ridic încercând să par sigură pe mine:

— Trebuie să știm sigur.

— O să-l întrebi?

— Nu, mă tem că l-aș jigni. Dar o să facem ceva mai bun: data viitoare când pleacă, îl urmărim. Așa o să aflăm sigur.

Romain și Emma dau din cap, deloc convinși. Nici eu nu prea sunt. Dacă se descoperă că tata a început iar să bea, familia va exploda.

21 MARTIE 2004

Tocmai puneam la loc niște dosare, când m-ai sunat la agenție.

— Diseară mergem la restaurant!

Te angajaseși ca informatician într-un lanț de magazine de decorațiuni interioare, după mai mulți ani în care ai avut doar contracte temporare. Aș fi putut crede că asta vrei să sărbătorești, dacă nu m-ai fi întrebat în ajun despre mărimea inelelor pe care le port pe inelar. Erai mai dotat pentru HTML decât pentru surprize.

Toată ziua nu m-am gândit decât la asta. Am numărat orele care mai rămâneau până la acel moment pe care-l așteptam de mult timp. Atât de mult l-am așteptat încât lăsasem indicii mari prin apartament, aproape din inadvertență: reclame pentru inele de logodnă, cataloage cu rochii de mireasă, reviste cu nume evocatoare (Să ne căsătorim, Însoară-te cu mine, Da, vreau, Să vină repede noaptea nunții). *Am îmbrăcat cea mai frumoasă rochie a mea, m-am machiat și m-am spălat pe dinți conștiincios. Nu trebuia ca un miros urât să se incrusteze în amintirile noastre despre acest mare moment.*

Mă așteptai în spălăcita noastră Clio, cu zâmbetul crispat al celui care vrea să sară în gol, dar care ar prefera să fie în patul lui.

M-ai dus în ceea ce avea să devină restaurantul nostru, așezat chiar în vârful dunei lui Pilat. Ai insistat să obții o masă pe terasă, în ciuda frigului, în amintirea primei noastre seri în mașină. Ți-am fost recunoscătoare: asta îmi dădea un bun pretext să tremur.

La fiecare zâmbet al tău, la fiecare gest al tău, îmi tresălta inima. Era momentul când tu urmai să pui un genunchi în pământ și să scoți un inel pentru a-mi cere mâna.

La aperitiv, eram nerăbdătoare.

La platoul cu fructe de mare, nu-mi mai găseam locul.

La desert, eram aproape să fac un atac.

Când au adus nota și te-ai ridicat să pleci, eram gata să te părăsesc.

N-am spus nici o vorbă pe drumul de întoarcere, ca să nu mi se vadă dezamăgirea. Tu nu ți-ai dat seama, ai vorbit pentru amândoi. „A fost o seară frumoasă!"; „Ce mă bucur că am un post nou!"; „Priveliștea era splendidă!"; „Molușțele au fost delicioase". Bla-bla. Moluscă ești tu.

Acasă mi-am șters machiajul, mi-am scos sutienul, pantofii cu toc, ciorapii, clamele de păr și visele, te-am sărutat din vârful buzelor pe care mi le mușcasem și m-am strecurat în pat. Tocmai citeam pentru a șaizecea oară aceeași frază dintr-o carte, când ai venit lângă mine în chiloți.

Te-ai întins pe o parte, cu fața la mine, și m-ai privit, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Ce-i? am mormăit.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, dar nu în seara asta.

Ai râs:

— Iubesc și caracterul tău.

Am bombănit ceva. Ai continuat:

— Îmi plac toate micile noastre obiceiuri. Totdeauna m-am temut de rutină, dar cu tine îmi place. Îmi place să mă spăl pe dinți odată cu tine, îmi place să văd cele două perechi de pantofi ai noștri una lângă alta la intrare, îmi place să-ți simt picioarele reci lipite de pulpele mele noaptea, îmi place când adormi înainte de a se termina filmul, îmi place când bodogănești pentru că fețele de pernă sunt șifonate, îmi place când mă mângâi pe spate înainte de a adormi, îmi plac toate momentele astea din viața de zi cu zi alături de tine. De aceea cred că aici, acasă, în chiloți…

Ai ridicat pătura să-mi verifici ținuta, apoi ai ridicat din sprâncene, înainte de a relua:

— Deci aici, eu în chiloți și tu în pufuleț natural, trebuie să te întreb.

Ai strecurat mâna sub perna ta și ai scos o cutiuță, pe care ai deschis-o în fața mea. M-am ridicat ca o strapontină. Inelul strălucea aproape la fel de tare ca ochii tăi.

— Vrei?

Am așteptat continuarea câteva secunde, apoi am înțeles că gâtul tău e prea încleștat ca să dea drumul acelor cuvinte care contează. Aș fi putut spune da, ar fi trebuit *să spun da, dar visam așa de mult să aud această frază, încât nu ți-am fost de nici un ajutor.*

— Dacă vreau ce? am articulat, la limita isteriei.

Ochii tăi au ieșit din orbite, ai mei la fel, am sărit asupra ta fără să aștept sfârșitul, strigând „Da, da, da!”.

Nu mai conta întrebarea. Cu tine, voiam.

CAPITOLUL 27

— Te simți mai bine?

Nonna se interesează de mine în timp ce-mi torn un ceai în bucătărie.

— De ce mai bine?

— Știi, nu prea erai în formă după despărțirea de Benjamin. Te simți ceva mai bine?

Nu mi-am pus întrebarea. Faptul de a fi înconjurată de persoane, solicitată fără încetare și de a începe o activitate după alta lasă puțin timp pentru instalarea melancoliei.

— Depinde de moment, am impresia că mă dau în roller-coaster. Încerc să fac față, dar încă sper că lucrurile o să se rezolve.

Bunica mă fixează cu ochii săi blânzi:

— Cum s-ar putea rezolva?

— Dacă se întoarce la mine, totul o să reintre în normal.

— Chiar crezi asta? E singurul mijloc?

— Nu văd altul.

Las să cadă un cub de zahăr în cana mea, îi zâmbesc și plec din bucătărie înainte ca ea să-mi spună lucruri pe care n-am chef să le ascult. Afară, copiii profită de piscină sub supravegherea surorii mele și a tatei. Fratele și cumnatul vorbesc despre economie și Colombe citește într-un șezlong. Mama și-a acordat o dimineață solitară la plajă, cum face adesea.

— Ei, eu mă duc să alerg! anunță tata, ridicându-se.

Fratele meu îl imită.

— Vin cu tine!

— O iau prin partea de sus, vreau să mă autodepășesc astăzi. Ar fi prea greu pentru tine, mai bine vii mâine.

— Nu-ți face griji, am rezistență! replică Romain.

— Știu, știu, dar mi-ar părea rău să te accidentezi din cauza mea. Chiar prefer să merg singur.

Am insistat să iau mașina. Amintirea realizărilor mele sportive încă îmi vibrează în coapse. Așteptăm ca tata s-o ia la stânga, la colțul străzii și demarez. Contrar celor anunțate, n-o ia pe drumul spre belvedere, ci în direcția centrului orașului. Se oprește repede din alergare.

— De ce merge? întreabă sora mea.

— Poate pentru că și-a pierdut respirația, răspund eu.

— Sau că s-a rănit undeva, adaugă Romain.

Speranța are multă imaginație.

Îl urmăresc de la distanță câteva minute. Nu-și reia alergarea, ci pare să se plimbe prin străzile din Arcachon. Tocmai mă gândesc că poate vrea, pur și simplu, să fie puțin singur, când speranțele ne sunt spulberate. Fără nici o ezitare, tata deschide ușa unui magazin și intră. Pe peretele alb, scrie cu litere roșii: „Bar – Tutun – Braserie”.

1 APRILIE 2004

Tocmai ieșeam din agenție când m-ai sunat.

M-ai întrebat dacă am avut o zi bună, ți-am povestit, mi-ai relatat două sau trei anecdote și ai adăugat:

— De fapt, am vorbit cu mama. Mi-a spus că te-a judecat greșit, că ești o persoană admirabilă și că o să te sune ca să reîncepeți relația pe baze noi.

Cu greu mi-am găsit cuvintele. Mama ta m-a considerat întotdeauna ceva nociv care trebuie eradicat. Dacă ar fi avut o paletă destul de mare, m-ar fi zdrobit.

Pe tot drumul până acasă, m-am gândit că e posibil ca ea să aibă suflet, mi-am imaginat că am putea avea relații bune.

Încă râdeai când am intrat. N-am înțeles imediat. A trebuit să-ți tragi sufletul și să reușești să articulezi:

— A fost cea mai bună păcăleală de 1 aprilie din toate timpurile, nu-i așa?

N-am vrut să admit asta, dar a fost.

CAPITOLUL 28

Nu i-am spus nimic tatei. Ne-am pus de acord toți trei: dacă îl facem să se simtă prost, riscă să se încăpățâneze și să nege, ceea ce ar avea drept efect izolarea sa și mai mare. Vom aborda subiectul cu blândețe, la momentul potrivit. Până atunci, îl vom supraveghea, ca să se distrugă cât mai puțin posibil.

Sunt în bucătărie cu el, oficial ca să-l ajut să pregătească prânzul. Astăzi îi avem ca oaspeți pe Marine, verișoara mea, cu nou-noușul ei soț. În luna lor de miere, s-au decis să parcurgă Europa în rulotă și primul lor popas este la Arcachon.

N-am văzut-o de la nunta mea, cu mai mult de zece ani în urmă. Mi-amintesc de ea din copilărie, când mergeam în vacanță la Biarritz sau când mergeam să sărbătorim Crăciunul la ei, la Strasbourg. Are cu zece ani mai puțin decât mine, dar mi-a rămas în amintire o fetiță simpatică și vioaie, cu care-mi plăcea să-mi petrec timpul. Dat fiind că vine să ni-l prezinte pe soțul ei, sunt șanse s-o găsesc ceva mai agasantă.

— Ce mai faci, tată?

Ridică privirea de la puiul pe care-l prepară.

— Bine, puișor, dar tu?

— Destul de bine. Și cum te simți? Chiar bine?

El se încruntă și unge spinarea păsării.

— Da, da; de ce mă întrebi asta?

— Nu știu, mi se pare că ești cam… obosit.

— A, da? Nu, chiar mă simt bine.

— De acord, te cred. Este deci doar o coincidență faptul că tocmai ai înfipt solnița în fundul puiului.

Soneria de la poartă îl scutește de răspuns. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, scoate obiectul din pasăre și o bagă în cuptor,

înainte de a se îndrepta spre intrare pentru a o întâmpina pe nepoata sa. Verific masa de lucru și dulapurile ca să văd dacă nu este ascunsă vreo sticlă și merg la ei ușurată.

Marine nu mai are cinci ani. Are douăzeci și cinci, ceea ce înseamnă, dacă socotesc bine, că eu sunt bătrână. Sosirea ei aduce un aer proaspăt în casă, nici măcar Colombe nu găsește nimic de criticat. După ce ne-am îmbrățișat cu toții, ea ni-l prezintă pe soțul ei, Greg.

— Și iată-l pe fiul nostru, Jean-Léon, adaugă ea arătându-ni-l pe buldogul care o miroase pe Mina. Nu găsiți că seamănă cu tatăl lui?

— Copilul e ceva mai puțin păros, răspunde fratele meu.

Puiul cu solniță fiind servit, Marine și Greg răspund numeroaselor întrebări puse de familie.

S-au întâlnit la Biarritz, la căminul pentru vârstnici la care lucrează amândoi. Ea este infirmieră, iar el, animator. Ea a crezut mult timp că el e homo, dar nu este așa deloc, chiar absolut deloc. S-au căsătorit în cadru restrâns, de față fiind doar părinții, Nonna și prietenii lor din Biarritz. Aveau un buget mic, deci s-au hotărât să meargă să-și vadă rudele în timpul călătoriei lor europene, fapt ce le permitea întâlniri privilegiate cu fiecare. Da, este fericită. Nu, n-au plănuit să facă un copil imediat. Da, i se întâmplă să-l lase să vorbească și pe Greg. Dar este timid, de asta.

Timidul o mănâncă din ochi și râde înfundat la fiecare dintre vorbele ei de duh. Ben mă privea la fel. Prietenele mele îmi mărturiseau cu regularitate cât mă invidiază: el avea în priviri un amestec de dragoste, de admirație și de dorință pe care ar fi vrut să-l descopere și ele în privirea bărbatului lor. Nu le contraziceam, aveau

dreptate: și eu îi citeam acea iubire în privire. Devenise atât de obișnuită, încât n-am remarcat când a dispărut.

Milan, așezat în fața lui Greg, îl privește fix de la începutul prânzului. Adolescentul pare cufundat în motorul său de căutare internă. Deodată, bate cu palma în masă și strigă:

— Asta-i! Știu unde te-am văzut! Ai jucat în O *viață mai frumoasă*[10], nu? Nu erai tu preotul îndrăgostit de Melanie?

Se lasă tăcere în jurul mesei. Greg ridică bărbia și acceptă, zâmbind cu mândrie.

— Da, eu sunt. Dar era un rol foarte mic, mă miră că-ți amintești!

— Sunt un mare fan, nu pierd nici un episod! Vrei să-mi dai un autograf?

În timp ce el se execută, Marine se apleacă la urechea lui și îi șoptește:

— Noroc că nu te-a văzut în reclamă…

Masa se termină cu voie bună. Mama scoate un vechi album foto, conținând amintiri în sepia, râdem toți rememorând dușurile din campingul de la Biarritz, serile când jucam Monopoly, micile dejunuri sub pini.

— Și vă amintiți de isprava lui Pauline? nu se poate opri tata să întrebe.

— Cred că nimeni n-a uitat, tată…

— Avea vreo trei ani și a dispărut în camping. O căutam peste tot. Deodată am auzit voci din rulota de alături. Vecinul era furios și urla la copilul meu, numai pentru că făcuse niște desene pe mașina sa nouă…

— Striga la ea pentru asta? se miră Greg. Era de ajuns să le șteargă!

— Ce a omis el să precizeze, intervine Nonna, este faptul că acele desene erau gravate cu o piatră.

Marine și Greg izbucnesc în râs. Nonna dă din cap.

— Nepoata mea este o artistă neînțeleasă.

— Dar când fetele se prefăceau că vorbesc englezește inventând cuvinte! râde în hohote mama.

Râd la aceste amintiri, ne revăd, pe mine cu soră-mea și cu verișoara, bălăcindu-ne în valuri, vorbind în paharele de iaurt, aruncându-ne în hula marină, scuturându-ne pletele ude și cântând „Bucuria de-a trăi, Hollywood chewing-gum". Și ticăloasa asta de voce interioară care vine să strice totul, murmurându-mi că fiul meu nu va avea astfel de amintiri. Pentru că nu mergem în vacanță cu verișorii lui. Pentru că, fără tatăl lui, visul meu de a-i oferi un frățior sau o surioară se risipește.

CAPITOLUL 29

Marine și Greg au preferat să meargă la piscină decât la plajă. Îmi plac din ce în ce mai mult.

Copiii își fac siesta, este singurul moment din zi când ne putem scălda fără să primim apă/ un picior/ un ghips/ muci în față. Stau cu coatele pe margine, cu corpul plutind, când verișoara mea vine lângă mine.

— Ei, cum îți merge?

— Bine. Și ție?

— Am aflat de Ben. Îmi pare rău.

Cred că aș fi preferat muci.

— Mulțumesc, Marine.

— Mai speri?

Mă pregătesc s-o întreb dacă la Biarritz a uitat să aibă tact, dar surâsul ei mă dezarmează. Este spontană, directă, dar e lipsită de cinism. Dau din cap.

— Te înțeleg, continuă ea. Nu-i ușor să mergi înainte, am trăit asta cu fostul meu, Guillaume. Am crezut mult timp c-o să se întoarcă, am făcut totul ca să-l recuceresc, a trebuit să asist la căsătoria lui ca să înțeleg că nenorocitul chiar mă uitase. Am crezut că n-o să reușesc niciodată să trec la altceva. Dar până la urmă mi-a făcut un mare serviciu.

— A, da?

— Chiar foarte mare! Datorită lui, am învățat să mă cunosc mai bine. Înainte nu trăisem niciodată singură și credeam că nu sunt capabilă de asta. Și mai ales, dacă nu m-ar fi părăsit, nu m-aș fi cuplat niciodată cu Greg… Am pierdut un prost și-am găsit un rost!

Am râs. Pensionarii, probabil, nu se plictisesc cu ea. Redevine serioasă.

— Păstrează-ți puțină speranță, dacă asta te face să reziști. Poate chiar o să se întoarcă la tine și-o să fii bucuroasă că nu i-ai închis ușa-n nas. Dar, dacă nu se întoarce, asta o să-ți permită să mergi înainte, speranța o să dispară și o să te simți mai bine. Am o amintire frumoasă despre el, de la nunta voastră, dar nu meriți să fii nefericită toată viața. Știi, eu lucrez cu persoane în vârstă și toate îmi spun același lucru: viața-i scurtă, nu trebuie să pierzi timpul luptându-te cu lucrurile contra cărora nu poți face nimic. Dacă vrei, pot să-ți prezint pe cineva.

— Nu sunt pregătită deloc.

— Păcat. Să-mi spui când o să fii, dar nu întârzia prea mult. Se numește Léon, are optzeci de ani. Bine, e cam cârcotaș, dar nu-i rău conservat.

Greg vine lângă noi înotând bras și începe să râdă auzind-o pe soția sa.

— Ar trebui să plecăm la ora unu, spune el, avem un drum lung de făcut azi.

— Nu mai rămâneți?

— Nu, trebuie să fim mâine dimineață la Paris, mergem să-i vedem pe Julia și Raphaël, un cuplu de prieteni care s-au mutat împreună. Trece prea repede timpul, a fost super că te-am întâlnit!

Marine își pune capul pe umărul meu. Și pentru mine a fost super. Cu prospețimea și cu limbajul ei direct, verișoara mea de douăzeci și cinci de ani m-a obligat să ascult ceea ce refuz să înțeleg de luni întregi. Poate că povestea noastră s-a terminat cu adevărat.

După cină, traversez drumul care mărginește casa și mă așez în fața mării. Soarele a asfințit, câțiva nori roșii colorează cerul, oamenii fac baie, alții profită de ultimele licăriri ale zilei ca să citească pe plajă, mulți se îndreaptă spre restaurantele de la malul mării.

Trebuie să mă gândesc din nou la toate acestea. Speranța este sfetnic rău, disperarea de asemenea, totuși sunt cele două sentimente care mă animă acum. Aș vrea să cred în Dumnezeu, în darul de a prezice viitorul, în mine. Aș vrea să am certitudini, să știu că, orice s-ar întâmpla, se va termina cu bine. Am impresia că nu mai controlez nimic, că-mi scapă totul. Dar ce-i mai rău este că mă simt abandonată. La fel ca atunci când a plecat mama. Totuși, mi-am calculat caloriile.

O voce din grădină îmi atrage atenția. Este cea a cumnatului meu, care își petrece jumătate de zi la telefon, iar cealaltă delectându-se cu reușitele lui profesionale. Când l-a cunoscut sora mea, acum șase ani, tocmai își deschisese prima agenție imobiliară la Miami, pentru francezii care voiau să se stabilească în Statele Unite. Trăia singur, cu fiul său Milan, de la moartea soției sale. S-au căsătorit după șase luni, ea era deja însărcinată cu Sydney. Nu-l detest, să zicem doar că sper că într-o zi va întâlni un crocodil.

A coborât vocea. Strigă șoptind. Încerc să-mi continui introspecția, dar mă prinde curiozitatea. Mă ridic și, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, traversez drumul în sens opus și mă apropii de zidul care înconjoară casa, ciulind urechile.

Deși nu disting cuvintele, o frază ajunge clar la mine. Ea nu lasă nici o îndoială asupra persoanei care l-a înfuriat.

— Camille, ți-o spun pentru ultima oară: lasă-mi familia în pace, uită-ne, dacă nu, o să-ți pară rău.

23 APRILIE 2005

Erați cu toții în interiorul primăriei când am ajuns în piața din fața ei, împreună cu Nathalie și cu Emma, cele două martore ale mele. Tata aștepta în față. Părea foarte mic în costumul lui elegant, ca și cum emoția îl făcea vulnerabil. Am rămas mult timp în brațele lui. N-a fost nevoie să vorbim, tăcerile noastre spuneau totul.

Muzica a răsunat. Metallica, Nothing Else Matters, *versiunea simfonică. Fetele mi-au aranjat voalul și trena. Purtam panoplia completă a miresei perfecte: bustiera, pantofii albi, cocul și, mai ales, esențialul: tracul.*

Tata și-a petrecut brațul pe sub al meu și am intrat în sala de oficiere a căsătoriilor. Toată lumea era întoarsă spre noi și aplauzele au izbucnit. Am întâlnit privirea plină de bunăvoință a Nonnei, pălăria roșie a mamei tale, ochii umezi ai mamei mele, cocul în trei etaje al Colombei, dar nu te-am văzut decât pe tine.

Erai în picioare în fața biroului primarului, cu fața spre mine, în smokingul pe care îl aleseseși cu mama. Mă priveai cu o intensitate care a făcut să se nască în mine un val de iubire. Era ciudat, dar voiam să râd și să plâng în același timp. Din fericire, m-am stăpânit, aș fi fost caraghioasă în fotografii.

Am mers până la tine, aș fi dorit să alerg. Tata a strecurat mâna mea în a ta, m-am agățat de ea și, fix în acea clipă, am avut senzația că sunt exact la locul meu.

Ascultam vag ce spune primarul, vorbea de fidelitate, de sănătate, de îndatoriri. Nu te lăsam din priviri. Îți observam gura, conturul feței, gropița din bărbie, nasul drept, toate aceste trăsături pe care le știam pe de rost, această față pe care o vedeam zilnic fără să-mi dau seama ce noroc am. În fiecare zi, până la sfârșitul vieții mele, aveam să mă trezesc lângă tine.

Mi-ai șters obrazul. Nu-mi dădusem seama că plâng.

Nu plânsesem niciodată de fericire.

Primarul a pus pe birou foile de unde citea și ne-a privit.

— Domnișoară Pauline Marionnet, consimțiți să-l luați ca soț pe Benjamin Henri Marius Frémont?

— Da!

— Domnule Bejamin Henri Marius Frémont, consimțiți s-o luați ca soție pe domnișoara Pauline Marionnet?

— Da!

— În numele legii, vă declar soț și soție! Puteți să vă sărutați.

Toată lumea a aplaudat, dar nu-mi auzeam decât inima. Mi-ai luat fața între mâini și m-ai sărutat. Mi-am simțit lacrimile rostogolindu-se pe față.

Eram o familie.

CAPITOLUL 30

— Cred că Jérôme o înșală pe Emma.

— Nu m-ar mira.

În fiecare seară, cu fratele meu, suntem două bârfitoare care așteaptă să le vină somnul. Este singurul avantaj să împart patul cu el. În schimb, meniul dezavantajelor este complet: sforăituri, dinți care scrâșnesc, gaze, lovituri de cot, lovituri de picior și alte bucurii.

— Nu l-am putut suporta niciodată, adaugă el. De ce crezi că o înșală?

— L-am auzit amenințând-o pe o anumită Camille la telefon. Părea furios. Îmi pare rău pentru Emma…

— După părerea mea, ea e la curent, pentru că el stă numai la telefon. O să-i spui?

— Nu ți-e bine? strig eu. Nu trebuie să te amesteci niciodată în lucruri de felul ăsta, se întorc mereu împotriva mesagerului.

— Eu aș vrea să mi se spună.

— Tu, da. Dar Emma are o viață perfectă, îți imaginezi cum ar fi dacă totul ar exploda? Sunt sigură că preferă să nu știe.

— În orice caz, el are un penis foarte mic.

Izbucnesc în râs. Romain continuă, foarte serios:

— S-a dovedit că mărimea sexului este proporțională cu generozitatea. Eu sunt foarte generos.

— Nu mă îndoiesc. Și Thomas cum se descurcă?

— Îi mulțumește cerului în fiecare seară.

Îmi pun mâna la gură ca să nu trezesc pe toată lumea. De multă vreme n-am mai râs așa. Romain se ridică din pat, deschide fereastra și aprinde o țigară.

— Și în privința tatei? întreabă el trăgând din țigară. Te-ai gândit?

— Da, dar nu știu ce să fac… Nu-l slăbesc deloc, scotocesc peste tot, dar nimic. Aș vrea să-l prind asupra faptului, cel puțin n-ar putea nega.

Dă din cap.

— N-ar trebui ca Nonna să-și dea seama. Și-a pierdut soțul și doi fii din cauza alcoolului, n-ar mai suporta.

— Nici mama.

Rămânem tăcuți câteva momente. Știu la ce se gândește fratele meu, el știe la ce mă gândesc eu, dar nu vom vorbi despre asta. Plecarea mamei este un subiect tabu.

Trage un fum mai lung decât celelalte și spune, ca dintr-o răsuflare:

— Ești dură cu ea.

— Poftim?

— Știu că-i porți pică, știu că e enervantă dojenindu-te mereu, dar așa e ea. Se bucură că stai la ea, mi-a spus-o deunăzi. Aproape că nu te-a mai văzut de când ai plecat de acasă, trebuie să fie greu pentru o mamă. Știi, face tot ce poate.

— Și eu sunt de vină?

— N-am spus asta, Popo. Știu că-ți vine teribil de greu acum, după tot ce ai trăit. Dar n-ar trebui să te răzbuni pe cei care sunt gata să te ajute…

— Măcar o dată este și ea gata să mă ajute! Și pe urmă, dacă asta înseamnă să-mi facă observații de îndată ce deschid gura, pot să mă lipsesc de ajutorul ăsta.

— E adevărat că-i stângace. Sunteți foarte diferite, ei nu-i pasă de nimic, iar tu ești la limita psihorigidității. Cred că încearcă să te facă să fii mai relaxată…

— Psihorigidă? Eu sunt psihorigidă?

— Păi, ești puțin, o știi bine. Nu vreau să mi-o iei în nume de rău, nu vreau să te rănesc, dar, de exemplu, îl supraveghezi mereu pe Jules. Ești hiper-angoasată, vrei ca el să mănânce mereu la aceeași oră, să nu se murdărească, e un copil, are nevoie de mai multă libertate!

— OK, ai citit *Psychologie Magazine* și crezi că asta îți dă dreptul să-mi dai lecții, așa-i? Când o să treci prin tot ce-am trăit eu, o să poți vorbi. Până atunci, aș vrea să dorm.

Mă întorc spre perete și închid ochii, mai mult ca să-mi stăpânesc lacrimile decât ca să dorm realmente. Cu toate cele încasate, somnul va veni greu.

Aud cum se închide fereastra, îl simt pe Romain strecurându-se în așternut și mângâindu-mă pe spate. Îi trimit o lovitură de picior în tibie și zâmbesc auzindu-l cum strigă de durere. După câteva minute de bombăneli și de înjurături, stinge lumina.

— Noapte bună, surioară.

— Noapte bună, prostuțule.

28 MAI 2006

La aniversarea unui an de la căsătorie, Nathalie, martora noastră zeloasă, ne-a făcut cadou o plantă.

— E un ficus, ne-a anunțat ea. Simbolizează iubirea voastră: ca să se dezvolte, e suficient să-i puneți apă o dată pe săptămână și să-l îngrijiți.

A devenit repede un membru al familiei. L-am pus într-o frumoasă vază argintie, pe masa noastră joasă, și l-am numit Marcel.

Ne-am luat în serios sarcina. Lui Marcel îi plăcea în apartamentul nostru. Îi vorbeam, îl mângâiam, îi dădeam să bea, toate frunzele creșteau.

Pe urmă, totul s-a schimbat.

Marcel și-a pierdut forța după șapte săptămâni.

Neputincioși, am asistat la agonia lui. Frunzele l-au părăsit încetul cu încetul, și-a pierdut vigoarea și a sfârșit prin a se încovoia.

Ne-am întrebat ce rău i-am făcut. Cum am putut lăsa să moară reprezentarea vegetală a iubirii noastre?

— Nu înțeleg, am gemut, am avut grijă să-i pun apă o dată pe săptămână…

M-ai privit ca o pisică picată în cadă.

— Ce-i?

— Cred că știu de ce a murit Marcel, ai spus.

— De ce?

— Pentru că și eu îl udam o dată pe săptămână.

Țineai atât de mult la ficusul nostru încât ți-ai activat un semnal de alarmă pe telefon, ca să nu uiți să-l uzi. În ceea ce mă privește, eram convinsă că nu te vei gândi niciodată la asta. Planta noastră a murit din prea multă îngrijire.

— Crezi că o să fie la fel cu noi? am întrebat. Crezi că într-o zi ne vom fi dăruit atât de mult unul altuia încât o să ne săturăm și cuplul nostru o să

moară?

M-ai privit drept în ochi.

— Dacă o să cred într-o zi că m-am săturat de tine, trebuie să faci totul ca să-mi bagi mințile în cap, pentru că o să mă înșel.

CAPITOLUL 31

Plouă de ore întregi. Copiii se uită la desene animate, soră-mea și cumnatul sunt în camera lor, mama a plecat la cumpărături și tata a anunțat că va face curat în mașină, fără să se gândească nici o secundă că ni se va părea suspect să dea cu aspiratorul pe ploaie. Nu rămăseserăm decât Nonna, Colombe, Milan, fratele meu și cu mine.

Romain a propus să ne jucăm de-a bacalaureatul. Am dat din umeri crezând că este o glumă, Colombe nu a reacționat, Nonna a întrebat cum e asta, Milan a spus „OK”. Zece minute. Atât i-a trebuit să convingă pe toată lumea. Suntem deci toți cinci în jurul mesei din salon, cu o coală cu niște coloane și un pix în față.

Romain își îndeplinește sarcina de a enunța regulile pentru ultima dată. Pentru el, jocurile sunt cât se poate de serioase. Nu este vorba de o distracție, ci de o competiție. Vai de cel care trișează, tărăgănează sau îi fură primul loc. Odată mi-a aruncat păpușa în WC pentru că l-am bătut la jocul celor șapte familii.

— Vasăzică sunt șapte coloane: prenume, profesie, animal, sport, celebritate, obiect și titlu. Trebuie să scrieți în fiecare coloană un cuvânt care începe cu litera care a fost trasă la sorți. Primul care termină pune capăt jocului, apoi se numără punctele: câte un punct pentru fiecare răspuns bun, două puncte dacă nimeni altcineva n-a dat același răspuns. A înțeles toată lumea?

Toți dau din cap, cu mai multă sau mai puțină convingere. Ce idee!

Începem cu litera R. E ușor. Completez rapid coloanele, dar n-am timp să ajung la capăt căci Milan anunță că a terminat.

— O să verificăm răspunsurile, anunță Romain. Prenume?

— Colombe.

— Nu, Colombe, ce prenume ai scris în coloană?

— Ei bine, tocmai ți-am spus, am scris Colombe.

Milan râde. Eu mă abțin. Nonna ridică ochii în tavan:

— N-a înțeles regulile!

— Am înțeles perfect regulile, doamna Știe-Tot. Mi se cere să-mi scriu prenumele și îmi scriu prenumele.

Fratele meu neagă dând din cap și colectează răspunsurile celorlalți. Robert, Romuald, Robert, este bine.

— Continuăm cu profesia. Milan, ce ai scris?

— Regizor.

— Recepționer.

— Colombe?

— Fără.

— Fără ce?

— Fără profesie. Eu nu lucrez.

Încerc să mă stăpânesc, dar, între figura inocentă a Nonnei, aerul arogant al Colombei și vena ce traversează fruntea fratelui meu, nu sunt departe să pufnesc.

— De acord, continuă Romain, încercând să-și păstreze calmul. Cel puțin la ce urmează nu poți greși. Animal?

— Rac, răspunde Milan, pufnind în râs.

— Rață, propune Nonna înainte de a se întoarce spre Colombe ca să-i pândească răspunsul.

— Ren.

Fratele meu se întoarce la viață:

— A, acum e perfect! Bravo, Colombe, ai două puncte. Ea ridică din sprâncenele și îi aruncă o privire plină de subînțeles Nonnei. Nu spune, dar eu înțeleg clar „sâc-sâc!”.

Romain continuă:

— Trecem la sport. Nonna?

— N-am avut timp să răspund.

— Ei, drace! Pauline?

— Rugby.

— Bine. Colombe?

— Gimnastică.

Romain se face roșu la față.

— Îți bați joc de mine?

— Poftim, tinere? spune bunica jignită.

Dacă ar putea, Nonna ar lua-o la fugă. Milan se face mititel. Fratele meu inspiră îndelung.

— De ce ai scris „gimnastică”?

— Pentru că mi s-a cerut să scriu sportul și exact acesta este cel pe care îl practic în casa de odihnă.

— Dar nu începe cu R!

— Și asta îmi permite să mint?

Romain își trece mâna peste față.

— Dar ai răspuns bine pentru animal!

Îl privește ca și cum l-ar fi găsit într-un șanț.

— Mi se cerea să scriu animalul meu preferat, prin urmare, am răspuns că e renul. Ești un băiat tare ciudat… Ei bine, m-ați epuizat, vă las cu copilăriile voastre.

Se ridică și iese din încăpere, sub privirea abătută a lui Romain. Expresia „la capătul răbdării” n-a avut niciodată o mai perfectă ilustrare. Nonna îi pune mâna pe braț, acesta fiind modul ei aproape discret de a-i da de înțeles că ea va rămâne totdeauna de partea noastră.

El tocmai ne-a propus să jucăm Trivial Poursuit în loc, când telefonul mă salvează din capcană.

Este Nathalie și îmi dă o veste mare:

— Sâmbătă împlinesc treizeci și cinci de ani, o iau pe Julie și venim să petrecem seara cu tine. Pregătește-te, o să ne distrăm toată noaptea.

CAPITOLUL 32

Nu credeam că vacanța îmi va face atât de bine. De-a lungul zilelor petrecute aici învăț din nou să domesticesc plictiseala, să apreciez lenea. N-am ajuns să petrec ore întregi lungită în șezlong, dar mi se întâmplă să nu-mi planific toată ziua, să mă strecor în pat fără să mă cufund într-un serial sau să merg la toaletă fără o revistă. Mintea mi-e mai puțin încețoșată și sunt mai odihnită, nu se poate nega, dar a elibera spațiu în creier comportă și inconveniente: acum este destul loc pentru a primi nostalgia și regretele.

Mă gândesc la Ben tot timpul. Faptul că îi scriu o amintire pe zi nu este, fără îndoială, străin de acest lucru, dar mă întreb câteodată dacă nu este și un mecanism de apărare față de resemnarea care încearcă să se impună. Ca și cum aș fi sfâșiată între partea din mine care știe că trebuie să-i spună adio și cealaltă, care refuză. Trăiesc o recrudescență a iubirii pentru el, mai puternică decât a fost vreodată. Cam la fel ca ultima tresărire de viață a muribunzilor.

Nu-mi mai rămân decât vreo zece zile ca să-i aduc aminte de iubirea noastră. Sfârșitul vacanței va însemna și sfârșitul scrisorilor. Scriindu-le, măsor cât de prețioasă este povestea noastră, cât de puternică este. Nu m-am unit cu el pe viață ca să realizez un vis de fetiță. Nu din mândrie vreau ca el să se întoarcă. Ci pentru că este el, pentru că sunt fericită când este alături de mine, pentru că-i iubesc calitățile tot atât cât și defectele, pentru că mă topesc recunoscându-i privirea în cea a copilului nostru, pentru că pielea lui mă face să freamăt, pentru că vocea lui mă liniștește, pentru că niciodată n-am râs atât cu nimeni, pentru că știe totul despre mine, despre punctele mele tari, despre slăbiciunile și angoasele mele și pentru că mă iubește așa cum sunt, pentru că vreau să trec prin această existență mână în mână cu el.

Nu-l pot obliga să mă mai iubească. Nu-l pot forța să se întoarcă. Nu-l pot închide într-un dulap ca să rămână lângă mine, deși m-am gândit deja la asta. Mă simt neputincioasă, dar nu asta-i cel mai dureros. Cel mai rău este că, dacă rămâne la hotărârea lui, dacă într-adevăr totul s-a terminat între noi, atunci știu că tot restul zilelor mele mă voi întreba ce aș fi putut face ca asta să nu se întâmple, îmi voi imagina cum ar fi putut fi dacă el ar fi rămas cu mine și, mai ales, mă voi simți incompletă.

Mă așez pe banca din fața mării și încep să scriu. Este tot ce pot să fac. Sper că va fi suficient.

5 OCTOMBRIE 2006

Nu aveam o mare afecțiune pentru colega ta Laure. Nu o detestam, să spunem că o apreciam tot atât cât un coș pe bărbie. Când i s-a stricat mașina și a trebuit să mergi s-o iei în fiecare dimineață și s-o conduci acasă în fiecare seară, aș fi stropit-o cu Clearasil.

Nu te mai opreai când vorbeai despre ea.

„Știi ce mi-a povestit Laure?"

„Laure avea niște pantofi drăguți azi!"

„Ce-ar fi să mergi la osteopatul lui Laure?"

„Am râs nebunește cu Laure."

Cred că dacă, din întâmplare, i-ai fi tras-o pe la spate, mi-ai fi povestit.

Într-o zi o întâlniserăm într-un magazin. Îmi părea rău că nu vând cagule acolo, într-atât de neimportantă mă simțisem pe lângă ea. Frumoasă, amuzantă, simpatică, zânele care vin la leagănul copiilor nu prea știu să împartă calitățile.

Uneori, noaptea, prenumele ei mi se învârtea în minte.

Laure.

Aurul.

Cealaltă[11]*.*

Nu-ți spuneam nimic despre asta. Până la urmă, nu te privea, era o problemă a mea cu mine. Trebuia să-mi gestionez gelozia. Încercam să mă liniștesc: dacă ai fi avut vreun sentiment pentru ea, nu mi-ai fi vorbit atât despre ea.

Până în ziua când telefonul tău a vibrat în timp ce erai la duș. Ecranul s-a luminat, mesaj nou. Gelozia mea s-a luptat cu conștiința. Prima a câștigat.

Era Laure.

„Trebuie să-i spui în seara asta. Mă gândesc tare la tine. Te sărut mult."

Am lăsat jos telefonul, căci mă ardea.

N-am putut aștepta să-mi spui. Am venit la tine în baie și ți-am aruncat cuvinte care nu sunt în dicționar. Mă priveai de parcă aș fi închis apa rece.

— Ce te-a apucat? ai îngăimat.

— N-ai nimic să-mi spui?

Ai lăsat capul în jos.

— Urma să-ți spun în seara asta. Îți promit că o să găsesc de lucru imediat ce se termină preavizul. Mă temeam de reacția ta, dar nu credeam că o să fie așa de violentă…

Ai înțeles din privirea mea că nu vorbim despre același lucru.

Am fost obligată să mă explic.

Am văzut dezamăgirea din ochii tăi. Aș fi preferat furia.

N-ai scos un cuvânt toată seara, în ciuda multiplelor mele tentative. N-ai râs când am făcut moonwalk *cu platoul cu plăcinte în brațe. Ai mers să te culci de îndată ce s-a terminat cina. Ai dormit atât de departe de mine încât jumătate din corpul tău atârna în gol.*

A doua zi dimineață, ai plecat la serviciu fără să te uiți la mine.

M-am învinovățit toată ziua. Ni se întâmpla să ne certăm, dar niciodată n-am avut impresia asta de a fi stricat ceva. Trebuia să obțin iertarea.

Te-ai întors târziu. Ca în fiecare seară, prima ta oprire a fost la toaletă. Ai stat destul de mult. Erai cu adevărat supărat pe mine.

Ciuleam urechile. Inima și-a accelerat bătăile când te-am auzit trăgând de rulou. Au trecut mai multe minute fără nici un zgomot.

Zâmbeai când ai ieșit. M-am aruncat în brațele tale.

Ore întregi scrisesem „Iartă-mă" pe fiecare foaie a rolei de hârtie igienică, aveai probabil cuvântul scris cu cerneală pe fese, dar încă mă iubeai.

CAPITOLUL 33

Ringul de dans era plin. Ultima dată când fusesem într-un club, mai aveam acnee. După restaurant și pub, ne-am petrecut seara discutând ca și cum nu ne-am fi despărțit niciodată, Nathalie a vrut neapărat să retrăim emoțiile nopților noastre din studenție. Julie și cu mine am încercat să rezistăm, dar dezamăgirea i se citea pe față. Așa că iată-ne pe toate trei așezate pe niște banchete uzate, cu un pahar în mână, înconjurate de tineri care se fâțâie pe niște melodii pe care nu le-am auzit niciodată. Mi se pare că am o sută zece ani.

— Mergem să dansăm? propune Julie destul de tare ca să acopere muzica.

Mă prefac că n-am auzit, fiind hipnotizată subit de un punct fix dintre pantofii mei. Nathalie sare în picioare și mă trage de mână.

— Hai, vino, ador cântecul ăsta!

Regret că nu pot leșina la comandă. Le urmez pe ring cu antrenul unei alge dintr-un acvariu.

Îmi trebuie doar câteva secunde ca să-mi dau seama că nu mai știu să dansez. Nu că am fost strălucitoare dând din șolduri în trecut, dar reușeam să dau iluzia asta datorită unui pas simplu, furat de la prietena mea din liceu, Nadia, și pe care l-am repetat ore întregi în fața oglinzii.

Aici, între clonele lui Beyonce și ale lui Justin Timberlake, semăn mai mult cu un hopa-mitică.

Nathalie și Julie se dezlănțuie total. Cu mâinile în aer, cu sărituri, mișcări largi cu pletele, s-au întors la douăzeci de ani. Exact pentru șapte minute și patruzeci și șase de secunde.

— Nu mai pot! spune Nathalie prima.

Julie se mulțumește să dea din cap. E roșie ca și cum ar fi traversat Alpii sărind într-un picior.

Ne așezăm la loc în fotolii, regăsindu-ne paharele și suflul. La masa vecină s-a instalat un grup de trei fete și cinci bărbați.

— Este plăcut să vezi și oameni de vârsta noastră! spune Nath. Am impresia că sunt o *cougar* printre toți copiii ăștia.

— De altfel, este unul care n-arată rău deloc… răspunde Julie, arătând spre un brunet înalt cu un tricou alb. Aș dansa un șaizeci și nouă cu el.

Nathalie face ochii mari.

— Nu ți-e bine? Și Karim?

Julie dă din umeri.

— Nu v-am spus ca să nu stric atmosfera, dar am terminat-o cu el. Am vizitat un apartament ca să ne mutăm împreună și am avut un fel de șoc electric. Nu sunt pregătită să stau cu el.

— Dar era un tip de treabă! regretă Nathalie.

— Păi, este în continuare, dar nu pentru mine! Mă simt mai bine singură. Mă duc să iau ceva de băut, vreți ceva?

La două noaptea, în ciuda basului care-mi face să vibreze creierul, pic de somn. Fetele s-au întors să danseze, demnitatea mea n-a avut curajul s-o facă. Îl simt pe Morfeu aproape, când o voce masculină mă face să tresar.

— Salut!

Brunetul cu tricou alb s-a așezat lângă mine și mă privește zâmbind. Îmi trec mâna peste gură ca să fiu sigură că nici un fir de bale nu mi-a curs și îi răspund:

— Bună seara. Vă pot ajuta cu ceva?

— Poate că da. Aveți un plan pentru a putea evada de aici?

Fără îndoială ajutată de oboseală, râd pe înfundate.

— Am fost adus cu forța de sora mea și de prietenii ei. Cred că aș prefera să asist la o conferință despre creșterea melcilor în Patagonia.

De data asta, râd sincer. Mă întorc spre pistă pentru a-i face semn lui Julie să vină să-l vadă mai de aproape. Ea tocmai face schimb de ADN-uri cu un alt brunet.

— Mă numesc Maxime. Dar tu?

— Pauline. Încântată.

— Vrei să bei ceva?

Mă uit la paharul meu gol.

— Aș bea un suc de portocale, te rog.

— Vai! Îți place riscul, spuse el ridicându-se. O adevărată punkistă!

Când revine, Julie are în continuare gura plină și Nathalie dansează ca și cum s-ar da de ceasul morții.

— Mergem afară? propune el. O să devin în curând afon, dacă strig mereu.

Nu-mi trebuie mult timp ca să accept. Mor de cald și muzica mă amețește. Trec s-o anunț pe Nathalie, care-mi cere să-i promit că nu mă voi îndepărta și că voi țipa tare dacă am cea mai mică problemă, apoi îl regăsesc pe Maxime în fața barului.

Când fetele vin lângă noi, suntem așezați pe zidul scund construit de-a lungul plajei, povestindu-ne viețile. Mă întreb de ce am consultat un psihiatru, sunt mult mai vorbăreață cu primul venit decât cu un profesionist. Poate că-i din cauza oboselii sau pentru că știu că nu-l voi mai revedea, dar nu m-am spovedit niciodată atât cuiva. Nici măcar mie însămi.

Îl cunosc pe Maxime de două ore și ar putea să-mi scrie biografia. Știe cum l-am întâlnit pe Ben, cum m-a părăsit, înălțimea și greutatea lui Jules, cum este decorată camera mea, relațiile cu mama, boala tatei, homosexualitatea nu chiar asumată a fratelui meu, plăcerea

mea să calc rufe, da, da, chiar șosete, prenumele copiilor surorii mele. Nu rămâne dator și se dezvăluie cu ușurință.

Maxime are treizeci și șapte de ani, trăiește la Nantes, unde lucrează ca tehnician dentar. A profitat de ocazie ca să strecoare constatarea că am dinți foarte frumoși. Nu i-am mărturisit că îi spăl de patru ori pe zi. Este divorțat de trei ani, are o fiică de șase ani, care i-a fost încredințată la divorț. Este pasionat de călătorii și de bucătărie, face motociclism oricând poate. Fetița e în vacanță cu mama ei, așa că sora lui, care locuiește aici, l-a invitat să-și petreacă concediul la ea, ca să-și mai schimbe gândurile.

— Bună seara, tinere! spune Julie, zâmbind ca o Miss France.

Îl sărută pe obraz și se agață de brațul lui.

— E beată, precizează Nathalie pentru orice eventualitate. Am făcut bine că am rezervat o cameră la hotel. Mergem la culcare?

— A, da, mergem la culcare? se sclifosește Julie ca să-l atragă pe Maxime.

— Mi-ar fi plăcut foarte mult, dar n-am făcut niciodată dragoste, așa că prima dată aș vrea să fie ceva excepțional.

Zâmbetul lui Julie dispare. Ar avea aceeași figură dacă ar mânca viermi la *Koh-Lanta*[12].

— Ei bine, noapte bună! ne strigă ea înainte de a se îndepărta, încercând să meargă drept, urmată de Nathalie.

Maxime îmi face semn din ochi. Mă ridic.

— Am petrecut o seară frumoasă, mulțumesc mult!

— Eu îți mulțumesc, răspunde el, a fost frumos și pentru mine. Pot să-ți cer numărul?

Mă gândesc trei secunde, refuz din cap și fug spre prietenele mele.

5 IULIE 2007

Ai înțeles de îndată ce m-am întors acasă. Mă sunaseși de mai multe ori și n-am avut curajul să-ți răspund. Eram incapabilă să pronunț cuvântul cu care medicul îl însemnase pe tata. Nu voiam ca el să existe în gura mea, să aibă o sonoritate, un accent. Nu voiam ca el să existe în viețile noastre.

Erai pe canapea și te uitai la televizor. N-ai pronunțat nici un cuvânt, dar privirea ta îmi spunea cât erai de mâhnit. Știai. Cu cincisprezece ani mai devreme, pe tatăl tău îl măcinase cancerul. Vorbeai rar despre asta, dar mi-ai povestit odată. Spitalul. Mirosul de dezinfectant. Părul care cade. Tuburile. Tăcerile. Teama. Ochii lui. Ochii mamei tale. Bipurile. Ultima fotografie. Numele publicat în ziar. Absența.

Ți-ai deschis larg brațele, m-am repezit între ele. Ghemuită, cu ochii închiși, cu mintea goală, ca într-un spațiu de deconectare. Tasta de pauză de pe telecomanda vieții mele.

M-ai mângâiat pe cap ore întregi. Uneori, stomacul tău își exprima foamea, dar tu nu te mișcai.

Era târziu când ne-am întins picioarele înțepenite. Era întuneric în apartament, numai lumina televizorului fără sunet dansa pe pereți.

— Crezi c-o să moară? te-am întrebat.

M-ai luat de mână și m-ai dus în cameră. Ai scos din sertarul de la noptieră o cutiuță din lemn. O văzusem deja, dar nu știam ce conține. Ai deschis-o și ai scos din ea fotografii, o brățară de argint, o plută pentru pescuit și o batistă.

— Era a tatălui meu. Fotografii ale noastre, brățara lui de la botez, batista lui brodată și pluta pe care a folosit-o când m-a dus la pescuit, cu câteva zile înainte de a afla diagnosticul. Tatăl meu a murit, dar încă trăiește pentru că îmi aduc aminte de el. Tatăl tău este încă aici, trebuie să mergi la el cât mai des posibil, să-l vezi, să-l auzi, să-l simți. Dacă, din nefericire, asta s-ar sfârși, el o să continue să trăiască în tine.

Mi-ai luat fața în mâini, m-ai sărutat și, pe urmă, cu tonul cel mai natural din lume, m-ai întrebat dacă vreau macaroane.

CAPITOLUL 34

Când tata a întrebat cine vrea să-l însoțească la pescuit de crabi la Teste-de-Buch, m-am făcut așa de mititică încât aproape că am dispărut. Asta însemna să nu țin seama de adorabilul meu fiu, care a urlat „Eu, eu, eu!” până când a primit asigurări că va face parte din expediție. Milan n-a dat dovadă de un astfel de entuziasm, dar tatăl său nu i-a dat de ales. Adolescentul își petrece cea mai mare parte a timpului navigând pe internet, pe tabletă sau pe telefon, tatăl său a considerat că e timpul să iasă la aer. Cât despre mine, am încercat să negociez cu conștiința mea, dar nu m-am putut hotărî să-mi las fiul să plece lângă o întindere de apă cu o persoană a cărei atenție ar putea fi distrasă de vreo sticlă și cu o alta ce putea fi atrasă de un filmuleț cu o pisică speriată de un castravete.

A trebuit să așteptăm refluxul, probabil că sunt optzeci de grade și suntem în plin soare, sunt leoarcă de transpirație, nu mai pot și nu pot face nimic altceva decât să-l ascult pe tata explicând cum se prind crabii verzi. Dacă prind unul, i-l bag în slip.

— Vasăzică se pune momeala în balanță, așa se numește plasa asta, apoi se aruncă în apă cu prăjina, uite-așa, și se așteaptă puțin.

Jules pare pasionat, Milan moare de plictiseală.

După câteva minute interminabile, tatăl meu trage de sfoară și ridică plasa.

— Apoi ridici balanța. Bine, de data asta am ratat, dar n-am așteptat destul. Jules, vrei să încerci?

Este ca și cum l-ai întreba pe un orb dacă vrea să vadă. Fiul meu țopăie, râzând pe înfundate, și urmează instrucțiunile bunicului său.

De fiecare dată când îi văd împreună, mi se strânge inima. Acum opt ani, eram cu tata când medicul i-a pus o barieră în drum. Mama

fusese chemată de urgență la o naștere grea, el nu mai avea permis, m-a întrebat dacă îl pot însoți.

Pentru el era o formalitate. În sala de așteptare, era singurul care nu părea îngrijorat. Venise să-și ia rezultatele analizelor, avea să primească o rețetă, să piardă trei ore pentru asta și după câțiva ani, dacă i-aș fi pomenit despre asta, nu și-ar mai fi amintit nimic.

Lucrurile nu s-au petrecut chiar așa. Peste câțiva ani, când îi voi vorbi de acel moment, tata își va aminti fiecare amănunt. Când medicul a pronunțat cuvintele neplăcute, fața lui a îmbătrânit cu zece ani, iar privirea, cu cincizeci. Am simțit o mână care-mi boțea inima ca pe o bucată de hârtie. Medicul a spus „cancer”, eu am auzit „moarte”. Tatăl meu urma să moară. Nu-l voi mai vedea, nu-l voi mai auzi, nu mă voi gândi niciodată la el fără să fiu copleșită de durere. Nu-și va cunoaște nepoții. Mai rău, nepoții săi nu-l vor cunoaște. Când văd complicitatea lor, împărtășind viitoare amintiri, îmi dau seama ce noroc avem.

Jules scoate un țipăt care ar putea să producă explozia unui pahar de plastic.

— Un crab! Mamă, uită-te la crab!

Într-adevăr, prinsă în plasă, o gânganie verde dansează. Jules întinde mâna s-o prindă. Într-o clipită, îl trag înapoi ca să evit drama. Tata prinde crustaceul având grijă să-i blocheze cleștii și îl apropie de ochii vrăjiți ai fiului meu. Încetișor, el mângâie cochilia cu un deget și insistă să facă și Milan la fel. Acesta se supune și amândoi dau drumul prăzii, care o ia la fugă pieziș.

Mă dau câțiva pași înapoi ca să fac o fotografie. Pe ecran, nu-i nici o îndoială: exact în clipa asta, ei toți au trei sau patru ani.

Cei trei copii pescuiesc de câteva ore. Am găsit un colț de umbră, unde m-am așezat, dar căldura este înăbușitoare. Dacă-mi mai

vorbește cineva de crabi, îl fac să mănânce surimi cu nasul. Milan se așază lângă mine.

— Ai semnal?

Trimit întrebarea la creier, care înțelege, datorită telefonului din mână, că el vorbește despre internet.

— Nu știu, nu l-am luat pe-al meu.

— La naiba, e plicticos la țară! Mă chinui, dar nu reușesc să-mi deschid snaps-urile!

Mă abțin să-l întreb ce sunt *snaps*-urile, mă simt deja depășită de la isprăvile mele pe ringul de dans. El pare cu adevărat contrariat, rar își arată pe față emoțiile. Pot număra pe degetele de la o mână de câte ori l-am văzut râzând. Nu l-am văzut niciodată plângând sau furios.

Avea trei ani când i-a murit mama. Era în mașină când a avut loc accidentul. Tatăl său s-a cufundat în muncă, sora mea mi-a povestit odată că micuțul stătea aproape tot timpul la bunici când l-a cunoscut ea pe Jérôme. S-a întors la tatăl lui când s-a mutat și ea acolo, avea nouă ani. Am simțit imediat multă afecțiune pentru acest copil taciturn și rezervat. Poate pentru că îmi aduce aminte de cineva, de o altă persoană care și-a pierdut bucuria de a trăi în același timp cu mama sa.

— Nu prinzi rețeaua 3G? îl întreb, ca să-i arăt că mă interesez de el.

— De mult a fost înlocuită de 4G.

Tânăra pe care încercați s-o contactați nu este disponibilă în prezent, dar îi puteți lăsa un mesaj, vă va suna când nu va mai fi umilită.

— Și nu suferă amânare? Poți să-ți vezi șnapsurile acasă, nu?

— *Snaps*-urile. Sunt mesaje video, am primit unul important și nu-l pot deschide. Asta mă înnebunește!

— Cine ți l-a trimis?

— O prietenă, Lou.

Îi surâd cu subînțeles.

— Aiurea, e doar o tipă pe care am cunoscut-o acum câteva zile la plajă. Aha, asta-i, se încarcă!

Se ridică sărind și se îndepărtează suficient ca să nu-l mai aud. Sau ca să nu-l văd roșind.

2 IUNIE 2008

Nathalie și Marc tocmai se întorseseră de la maternitate. Élise dormea liniștită în coșul ei, scoțând gemete mici. În picioare, în jurul ei, toți patru o admiram.

— Ce năsuc frumos!

— Oh! Uitați-vă, desface mânuța.

— E minusculă…

— Are gura ta, Nath.

Tinerii părinți aveau ochii în egală măsură încercănați și înstelați. Ne-am instalat pe canapea ca să ne povestească cum a venit pe lume fiica lor.

Nathalie avea nevoie de ceva timp ca să se așeze, părea că-și găsește cu greu o poziție bună.

— E-n regulă? am întrebat-o.

— Da, nu te îngrijora, sunt doar niște hemoroizi. Moașa mi-a spus că rar a văzut așa ceva: un câmp de fragi!

— Patru kilograme două sute, nu-i ușor să le faci să iasă! a supralicitat Marc. Ea a împins din toate forțele, nu-i așa, dragă?

Draga lui a dat din cap cu curaj.

— Aveam impresia c-o să-mi iasă ochii din orbite. Pe deasupra, anestezia n-a funcționat, am simțit tot. A fost atroce, am crezut că dau colțul. Ei bine, dar merita!

A început să plângă zgomotos.

— O să vezi, e minunat! a articulat ea cu figura deformată.

Era ceva foarte convingător.

Marc și-a petrecut brațul în jurul umerilor ei și a mângâiat-o. Micuța a început să urle. Tu mi-ai zâmbit. Cred că aveam figura cuiva care tocmai a văzut moartea în față.

— Vreți să beți ceva? a propus Nath, ridicându-se cu greutate, în timp ce Marc se ocupa de bebeluș.

Am urmat-o în bucătărie. Mergea de parcă ar fi avut un arici în chiloți.

— Deci nu te prea atrage ideea? mi-a șoptit.

— Acum, imediat? Mai degrabă am chef să-mi închid vaginul cu un lacăt.

M-a luat de mâini.

— Îți spun sincer, Pauline, când au pus-o pe fiica mea pe mine și privirea ei a întâlnit-o pe a mea, aș fi putut muri de fericire.

Asta se putea citi în ochii ei. N-am văzut-o niciodată pe prietena mea atât de împlinită, în ciuda durerii.

Îmi mărturisisești de mai multe ori dorința de a avea un copil, dar amintirea dureroasă a nașterii fratelui meu îmi provocase o teribilă frică de naștere. Eram cu totul dispusă să am copii, o doream, cu condiția ca ei să-mi fie trimiși prin poștă.

— Crede-mă, a continuat ea. Uiți durerea, nu-ți rămâne decât plenitudinea de a-ți strânge bebelușul în brațe. Știu că-ți dorești asta. Depășește-ți frica și n-o să-ți pară rău.

A reînceput să plângă.

De-a lungul întregului drum de întoarcere ai debitat argumente împotriva copilului. Va murdări canapeaua, s-a terminat cu lenevitul în pat dimineața, s-ar putea să moștenească nasul mamei lui, nu merită să faci un copil în lumea asta putredă, ar trebui să ne mutăm…

N-am spus nimic. Pentru tine era mai ușor să combați dorința ta decât refuzul meu.

Te-am chemat în baie când te pregăteai să te culci. Ți-am făcut semn să te uiți în pubelă. M-ai ascultat, apoi ai ridicat capul cu un zâmbet care semăna cu un semn de întrebare.

— Astea sunt cutiile tale cu anticoncepționale?

— Da.

— Le arunci?

— Așa s-ar spune.

— Dar de ce?

— Vrei sau nu?

Ai deschis gura să răspunzi, apoi ai înțeles aluzia. M-ai strâns mai tare ca niciodată. Nu știam dacă voi accepta să-l fac să iasă din burta mea într-o zi, dar urma să facem un copil.

CAPITOLUL 35

Azi-dimineață când fratele meu a anunțat că are o idee excepțională, m-am gândit să mă ascund în pubelă. Ultima dată când i s-a întâmplat asta a fost la petrecerea burlăcițelor organizată pentru mine, când m-am pomenit în ținută de prințesă pe un pod, cu o coardă elastică legată în jurul gleznelor. Sărind, după ce am urlat un cuvânt care începea cu „tâm" și se termina cu „pit", m-am hotărât să nu mai am nici cea mai mică încredere în ideile lui.

Totuși, când a propus să facem un salt în trecut, am acceptat. Când eram copii, părinții ne duceau adesea la o crescătorie de stridii, la Cap Ferret. Am în minte imagini foarte precise ale părinților mei degustând stridii și vin alb în timp ce noi ne jucam la malul apei, admirând asfințitul soarelui. Aceste momente se numără, fără nici o îndoială, printre cele mai frumoase amintiri ale mele din copilărie. Cu siguranță, din acest motiv nu am rezistat prea mult propunerii lui Romain. Emma și părinții au acceptat imediat, bunicii și Jérôme s-au oferit să aibă grijă de copii. Toate condițiile erau îndeplinite ca totul să fie perfect.

Crescătoria este mai mică decât cea din memoria mea. Apa, de asemenea, este mai puțin albastră. În schimb, stridiile sunt mult mai bune. În copilărie, era imposibil să fiu convinsă să le mănânc, așa cum refuzam castraveții murați sau brânza de capră. Astăzi îmi plac la nebunie.

Stăm așezați în jurul unei mese de lemn, sub o umbrelă soare. Degeaba mă străduiesc, nu reușesc să-mi amintesc când a fost ultima dată când am fost împreună toți cinci. Doar noi, toți cinci.

— În sănătatea noastră! spune tata ridicând paharul de apă.

— În sănătatea noastră! spunem toți, imitându-l.

Când eram mică, nu voiam niciodată să-i părăsesc pe ai mei. Când ajungeam la școală, îmi dădeau mereu lacrimile, mă îmbolnăveam sistematic când părinții plănuiau să lipsească fără să ne ia cu ei și am urlat atât de groaznic în ziua în care au vrut să mă trimită într-o tabără școlară de vacanță, încât până la urmă organizatorii au renunțat. Nu mă simțeam bine decât înconjurată de mama, tata, sora mea și fratele meu. Viitorul meu era clar trasat: nu mă voi mărita niciodată, nici Emma și nici Romain, și vom rămâne toți cinci împreună pe vecie.

— Jérôme ne-a făcut un cadou frumos cumpărând această casă, remarcă tata.

Sora mea gângurește.

— Încerca de multă vreme s-o facă, dar nu era pusă în vânzare. A reușit să-i convingă pe foștii proprietari. Știa că e ceva important pentru noi… Este așa de generos!

— Așa e, răspunde mama, dar muncește prea mult. Își petrece tot timpul la telefon sau în birou, aproape că n-a profitat deloc de piscină, e păcat.

— O face ca să ne ofere o viață frumoasă, replică sora mea.

— Dar asta nu te deranjează? Merge foarte des în deplasare, mai aveți timp să fiți împreună?

Emma nu mai gângurește. Dacă am reușit să mă distanțez – cel puțin fizic – față de judecățile mamei, Emma le-a pus totdeauna la inimă.

— Suntem foarte fericiți. Ne înțelegem bine și ne iubim foarte mult. Avem copii minunați și talentați, de ce ar trebui să mă plâng?

— Ai dreptate, intervine tata. Asta-i tot ce contează. Și tu, Pauline, te bucuri să stai în casa viselor tale din copilărie?

— Casa este grozavă, vremea e frumoasă și mâncăm bine, dar este ceva care strică totul…

Ceilalți patru mă privesc pieziș.

— Noaptea, Romain se transformă în buldoexcavator.

Se poate vedea ușurarea în toate privirile. Fratele meu îmi trage un șut în tibie.

Am rămas trei ore în jurul acestei mese, să degustăm stridiile și momentul. Este o atmosferă blândă, reconfortantă, ca și cum fetița din mine ar fi făcut un salt în prezent.

Mama își toarnă un pahar de vin.

— A mai rămas ceva pe fundul sticlei. Cine vrea? Pauline?

— Mamă, sunt treizeci și cinci de ani de când nu beau alcool.

— Ah, da, uitasem ce sinistră ești.

Trece la fratele meu, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, fără să bănuiască faptul că remarca ei a transformat acest moment într-o amintire dureroasă.

CAPITOLUL 36

După cină, am mers să ne plimbăm pe malul mării. Am mâncat înghețate, tata și-a luat un supliment de frișcă, copiii s-au dat în călușei. Și au făcut o criză când au trebuit să coboare, Jérôme și Romain au sărit în plasa elastică, legați cu benzi, era prima noastră ieșire în oraș împreună și era aproape perfectă. Nu lipsea decât Ben. Așa că, la întoarcere, când am văzut că am un apel pierdut de la el, am citit în asta un semn. Și l-am sunat fără să mai aștept.

— Salut, Pauline!

— Bună, Ben. M-ai sunat?

— Da, e mai mult de o săptămână de când ați plecat, am sunat ca să aflu vești despre voi. Cum e? Sunteți bronzați cu toții?

Vocea îi este caldă, aproape prietenoasă, departe de aceea mecanică și rece pe care o folosea în ultimele luni. Ca și cum s-ar fi întors după o absență îndelungată.

— Jules se distrează, tot timpul se scaldă. Vrei să vorbești cu el? Încă nu doarme.

— O să mi-l dai pe urmă, dar povestește-mi! Cum e casa de la plajă?

— Este grozavă, avem o priveliște splendidă și o piscină mare.

— Probabil ți se pare ciudat să stai acolo, îți plăcea așa de mult… Și toată lumea se simte bine? Nonna?

— Da, da, se simte bine. E bucuroasă să revină în sud-vest.

— Și tu? Cum te simți?

Rămân tăcută câteva secunde, până îmi dispare nodul apărut în gât. Se interesează de mine, nu mai sunt obișnuită cu asta.

— Merge. Vacanța îmi face bine.

— Ai ieșit puțin în oraș?

— Nu prea. Am fost la bar deunăzi cu Nath și Julie, mi-au trebuit trei zile să-mi revin.

Râde.

Ben. Râde.

— Aș fi vrut să văd asta! Uite, voiam să te întreb dacă pot să-l iau pe Jules pentru o zi. Sâmbătă, dacă îți convine. Trec să-l iau și îl aduc înapoi seara.

— Nu văd nici un inconvenient. Ce ai de gând să faceți?

— Dacă e frumos, mergem la plajă, dacă nu, vedem. Vrei să vii cu noi?

Aș vrea să râd, să plâng, să strig și să fac salturi periculoase în același timp. Trebuie să scurtez convorbirea, căci mă voi dezagrega.

— Nu cred, o să vedem… Bine, ți-l dau pe Jules, tropăie de nerăbdare lângă mine. Atunci, pe sâmbătă!

— Super, pe sâmbătă, pui… Pardon, pe sâmbătă, Pauline!

Îi întind telefonul lui Jules, care se îndepărtează cu el.

Mă așez pe pat și îmi privesc mâinile care tremură. Pe sâmbătă, iubirea mea.

10 IANUARIE 2009

Era a doua oară când mergeam la schi. Prima dată, eram în clasa a patra și ajunsesem la nivelul „fulg”[13] *pentru că instructorul mă găsise simpatică.*

În mod vizibil, eram și acum așa. De la capătul pistei, plângeai de-atâta râs privindu-mă cum cobor. Cu picioarele făcând plugul, cu brațele ca scut, alunecam cu viteza unui melc care a luat un somnifer.

— Hai, puișor, o să reușești!

Ai insistat să vin cu tine. Te prevenisem: îți voi strica plăcerea. Singurul lucru care-mi plăcea la munte erau cartofii cu brânză topită. Dar tu țineai la asta: când voiai să te distrezi la surf, mergeai cu prietenii. Așa că ai vrut să împărtășești acest moment cu mine.

Halal împărtășire.

Mi-a luat mai puțin de o oră ca să te ajung din urmă, ceea ce constituie un record, aș fi putut s-o fac într-o săptămână. M-ai felicitat călduros și, ca să mă recompensezi pentru progresele mele, mi-ai propus să coborâm pe o pistă roșie.

Am râs.

Vorbeai serios.

Am acceptat, dragostea te face inconștient. Sau poate era din cauza altitudinii.

Ai schiat cu încetinitorul lângă mine timp de douăzeci de minute, apoi probabil că ai simțit furnicături în picioare.

— Fac câteva coline și te aștept mai jos, OK?

— OK.

Ai plecat cu toată viteza. Ai făcut o colină, a doua, un zbor planat.

Teama că ești rănit a depășit-o pe cea de a cădea. Mi-am pus fundul la bătaie și te-am ajuns din urmă dintr-un foc.

Nu-ți puteai mișca piciorul fără să urli de durere. Au venit salvamontiștii, te-au luat de acolo.

Luni întregi ai povestit oricui voia să te asculte că ai făcut o entorsă la genunchi numai ca să-mi dovedești că sunt capabilă să cobor renunțând să fac plugul.

Nu m-ai mai dus niciodată la schi.

CAPITOLUL 37

Ca să se relaxeze, unele persoane merg la hamam, altele fac sport. Eu calc.

Nu cunosc nimic mai liniștitor decât fierul fierbinte care alunecă pe țesătură și o transformă cât ai clipi din ochi. Din boțită și aspră, devine netedă și mătăsoasă. Numai de s-ar putea inventa într-o bună zi un fier de călcat propria-ți viață.

Colombe este în spălătorie, când ajung acolo cu coșul de rufe curate sub braț.

— A, tu folosești fierul?

— Așa se pare.

Marcelle, mereu la fel de amabilă.

— Mă întorc mai târziu.

— Stai puțin. Termin îndată. Știi deci să faci ceva cu mâinile?

— Poftim?

— Mama ta n-a știut niciodată să facă ceva cu mâinile. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Patrick, ar fi trăit într-o cocină și ar fi mâncat numai alimente congelate. Dacă știi să calci înseamnă că ea n-a ratat totul.

Rămân mută, șocată de violența vorbelor referitoare la fiica sa. Colombe a făcut totdeauna parte din viețile noastre. Mama este unica ei fiică, ea ținea s-o invite cu regularitate la noi sau să ne ducă s-o vedem în casa ei mare și albă. Trebuia să ne așezăm pe scaunele de lemn, cu spatele drept, cu mâinile pe genunchi și, mai ales, să nu vorbim decât dacă ne punea ea o întrebare. Cuvintele tandre erau excluse din vocabular, în schimb manifesta un interes sincer pentru rezultatele noastre școlare. Când plecam, ne strecura o monedă în mână și nu uita niciodată să ne amintească acest lucru data următoare.

N-a fost niciodată tandră cu noi, dar niciodată nu ne-am supărat pentru asta. Asta este Colombe, așa am cunoscut-o și n-am visat-o niciodată altfel. Chiar râdeam de ea, mai ales când o imita Romain, cu gura strânsă și ochii sfredelitori. Nu am conștientizat niciodată răutatea ei față de mama. Cu o excepție.

Într-o seară, aveam vreo treisprezece ani, am surprins o conversație între tata și mama. Ea plângea, mama ei tocmai îi spusese că ea fusese un accident, că nu dorise să aibă copii, mai ales cu acest bărbat. Tata o privea fără nici o reacție.

Colombe face o pauză și mă fixează cu privirea.

— Știi că tu ai fost mereu preferata mea. Sora ta e o persoană slabă, iar fratele tău nu e un bărbat adevărat. Tu semeni cu mine.

Mă străduiesc să nu fac o grimasă.

— Semăn cu tine?

— Mult mai mult decât crezi. Am terminat, poți să-mi iei locul.

Împăturește vesta pe care a călcat-o, o pune în coș și se îndreaptă spre ușă. Mă dau la o parte ca s-o las să treacă, ea se uită la rufele mele și zâmbește:

— Și eu calc chiloții și fețele de pernă.

30 SEPTEMBRIE 2009

De data asta se întâmplase. Două zile de întârziere și sânii dureroși, nu avea să mai fie nici o dezamăgire.

Eram emoționați ca niște copii de Crăciun. Urma să avem un copil.

Am desfăcut ambalajul testului și m-am închis în baie. Tu așteptai în fața ușii. Asta se numește împărtășirea bucuriei.

Am făcut pipi pe bețișor și am ieșit, cu chiloții trași în sus pe jumătate. Nu puteam să aflăm despre prezența copilului nostru în WC.

Am pus obiectul atenției noastre pe măsuță, protejată în prealabil cu hârtie de ziar. Ne-am așezat și l-am privit în tăcere, ținându-ne de mână. Pe ambalaj scria că trebuie să aștepți trei minute: dacă apărea o bară roșie, era pozitiv.

Un minut.

— Ești sigură că ai făcut pipi pe el?

— Sunt sigură. Am centura neagră la jet de urină.

Două minute.

— Când anunțăm vestea?

— Nu știu… Aș aștepta trei luni, dar nu sunt sigură că pot.

— Nici eu. Mă duc să iau telefonul.

Trei minute.

— Tu îl vezi?

— Nu, dar tu?

— Mi separe că văd ceva.

— Și mie, dar e vag.

— Mai așteptăm puțin? E fabricat în China, poate că minutele sunt mai lungi acolo.

Cinci minute.

Tăcere.

Dacă aș fi deschis gura, aș fi început să plâng.

Te-ai sculat și te-ai îndepărtat, cu bețișorul în mână, cu umerii lăsați. Am rămas pe canapea să zdrobesc unul câte unul visele care nu se împliniseră. După câteva momente, m-am dus lângă tine. Erai la computer.

— Ce faci?

— Vino să vezi.

M-am apropiat. Ecranul afișa fotografia unui lucru pe care nu-l identificam. Te jucai cu contrastele și cu saturația pentru a-l modifica.

— Am crezut că văd o urmă ușoară, atunci am fotografiat testul și am transferat poza pe computer. Vezi, ducând contrastul la maximum, se vede o mică urmă, nu?

Am închis computerul și m-am așezat pe genunchii tăi, înconjurându-ți gâtul cu brațele. Nu, nu era nici o urmă. Nici de data asta, nici în cele cincisprezece luni care se scurseseră.

CAPITOLUL 38

— Trebuie să vă dau o veste mare!

Sora mea are aceeași figură ca atunci când câștigă la Monopoly. Lângă ea, Jérôme o privește ca și cum ea ar fi cumpărat Rue de la Paix[14]. În jurul mesei, unde ne-am adunat cu toții pentru prânz, privirile se întorc spre ea. Așteaptă câteva secunde că să mărească tensiunea. Tarantino este printre noi.

— Ești însărcinată! propune Nonna.

— Nu. Mai bine!

— Nu ești însărcinată! exclamă fratele meu.

— Poți continua, răutăciosule, sunt prea bine dispusă ca să ți-o iau în nume de rău. Ei, nu ghicește nimeni?

Se vede că nu. Emma ridică bărbia ceva mai sus. Dacă va continua, va face torticolis.

— Hai să vă spun. N-o să vă reveniți. Pam, pam! O să scriu o carte!

— N-am fi ghicit în veci, spune Colombe, cu o privire inexpresivă.

— Spuneai că-i vorba de o veste mare? întreabă Romain.

— Asta-i vestea cea mare! intervine Jérôme, care nu înțelege comunicarea de gradul doi. Am un prieten editor la New York căruia proiectul i s-a părut foarte interesant. Emma o să devină o stea în State!

Sora mea dă din cap, cu ochii umezi. Sunt Bill și Hillary Clinton.

— Despre ce o să fie? se interesează mama.

— Va fi o culegere de sfaturi pentru a reuși în viață. Americanii sunt nebuni după astfel de cărți, mai ales când sunt scrise de franțuzoaice. Ne invidiază pentru *way of life* și cred că sunt foarte potrivită să scriu o carte pe acest subiect.

Cum nu are nimeni nici o reacție, argumentează:

— Sunt căsătorită cu un bărbat care reușește în carieră, am copii inteligenți, arăt bine la vârsta mea, îmi întrețin corpul, am o casă frumoasă și gătesc bine, cred că multe femei mă invidiază. Vreau să le dau soluțiile necesare pentru a avea o viață la fel ca a mea.

— Ai prevăzut și un capitol despre modestie? întreabă Colombe.

Toată lumea începe să râdă. Mi-e greu să rezist, dar îmi pare rău de sora mea. Mă simt obligată să-i iau apărarea:

— Eu cred că este o idee foarte bună. Nu-ți ascund că găsesc proiectul puțin sexist, noroc că nu toate femeile au ca singur obiectiv o casă frumoasă, un fund frumos și un soț frumos, dar s-ar putea să meargă. Și sunt convinsă că o să faci o treabă foarte bună!

— Așa e, e o idee bună, confirmă Nonna. Ție ți-a plăcut întotdeauna să te ocupi de familia și de casa ta, proiectul ți se potrivește perfect.

— Sunt mândru de tine! adaugă tata.

Emmei i se văd acum toți dinții. Parcă ar fi prezentatoare de teleshopping.

— Mulțumesc! Mă bucur așa de mult că vă place ideea, știți cât de mult sunt atașată de aceste valori. Am scris deja un capitol despre metodele de a rămâne elegant în orice împrejurare, vreți să vi-l citesc?

Fără să aștepte răspunsul nostru, își deschide tableta și începe să citească. Suntem la situația numărul trei, cum să rămâi elegant când mănânci la *fast-food*, când Jules și Sydney năvălesc pe terasă fugind. Nu i-am văzut când au plecat de la masă, au profitat probabil de ocazia anunțului făcut de Emma.

— Mamă, mamă! Asta nu mege, poți chimba bateliile?

Jules îmi întinde un obiect pe care îl recunosc imediat.

— De unde l-ai luat?

— Din poșeta mamei! răspunde Sydney. E simpatic, gâdilă, dar nu mai merge.

Sora mea este într-un stadiu avansat de descompunere. Fiecare se străduiește să nu moară de râs. Fratele meu o ajută să-și vină în fire.

— Ne explicai cum să rămâi elegant în orice împrej…

— Mama! îl întrerupe Jules. Cum se cheamă zucăria asta?

Nu reușesc să vorbesc, așa de tare îmi mușc fălcile. Îi răspunde Colombe.

— Se numește vibromasor. Poate cineva să-mi dea salata?

25 NOIEMBRIE 2009

Julie este cea care mi-a dat ideea. „Ca să-l înnebunești pe un bărbat, nimic nu-i mai bun ca un striptease.*” Am râs, mai lipsea să mă sfătuiască să-i gătesc felurile preferate de mâncare, apoi mi-am spus că nu e chiar atât de bizar.*

Văzusem niște clipuri pe YouTube. Părea ușor, era de-ajuns să mergi unduindu-ți trupul, să te joci cu părul și să te debarasezi de haine în mod fascinant.

Cumpărasem un corset cu portjartier, mănuși și pantofi cu tocuri de doisprezece. Încă aveau etichetele seara, când le-am îmbrăcat. Mi-a trebuit o oră.

Îți cerusem să mă aștepți în dormitor. N-ai rezistat, erai epuizat. La fiecare cinci minute, îți strigam prenumele ca să fiu sigură că n-ai adormit.

A încheia singură un corset e la fel de ușor cum este pentru o nicovală să traverseze Atlanticul înotând. Dar asta nu-i nimic pe lângă portjartier. Chestiile astea sunt imposibil de prins. Au fost inventate de cineva care nu iubea oamenii. Fără îndoială, același care a creat lucrurile ce se deschid ușor.

După o oră, am renunțat. Îmbrăcată cu o rochie neagră cu nasturi în față, care ascundea un corset încheiat pe jumătate, ciorapi nu chiar bine prinși și niște chiloței la care cu greu putusem ghici care-i fața și care-i spatele, am pus muzica (You Can Leave Your Hat On) *și am mers în dormitor, străduindu-mă să nu-mi luxez gleznele.*

Ai părut bucuros când m-ai văzut. Îți străluceau ochii.

Am început să dau din șolduri în mod languros, speram, măcar cât un buștean într-un torent. Mă dureau picioarele, dar încercam să nu se vadă. Am descheiat unul câte unul nasturii rochiei și am lăsat-o să alunece pe podea. Te-ai ridicat în pat, mi s-a părut că ai roșit.

Încurajată de acest semn de excitație, am scos clama ce-mi ținea părul, rotindu-mă de jur-împrejur. Tocul mi s-a agățat în rochie, mi-am pierdut echilibrul, dar m-am sprijinit de perete. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, am integrat mișcarea în coregrafie. M-am bâțâit cu spatele la perete în ritmul muzicii. Ți-ai pus mâna pe tors, trecându-ți limba peste buze. Eram bucuroasă că o ascultasem pe Julie.

Încetișor, legănându-mi bazinul, m-am apropiat de pat. Mi-am scos pantofii, am pus un picior pe pat și am făcut să-mi alunece ciorapul de-a lungul piciorului, privindu-te în ochi. Nu văzusem niciodată expresia asta la tine. S-ar fi spus că erai gata să explodezi.

Mi-am scos al doilea ciorap și am traversat patul, în patru labe, să vin lângă tine. N-am avut timp să ajung la tine, că te-ai sculat dintr-un salt și ai fugit la baie.

Când s-a oprit muzica, paralizată în patru labe, am auzit un zgomot pe care mi-a trebuit ceva timp să-l identific. Ai vomat toată noaptea.

A doua zi, medicul m-a liniștit: era doar un virus. L-am crezut, dar, rămânând cu o îndoială, n-am mai folosit niciodată corsetul.

CAPITOLUL 39

Nonna a ținut s-o însoțesc la piață. Am crezut la început că vrea să stea de vorbă cu mine, dar, când am văzut câte-mi pune în brațe, m-am întrebat dacă nu mă confundă cu un cărucior de mărfuri.

Ne oprim la fiecare comerciant. „Cine știe, poate facem o afacere bună." O urmez, mormăind de formă. În realitate, mă bucur să fiu lângă ea, să-i văd mâinile fine și vânoase pipăind pepenii galbeni, să-i aud vocea slabă cerând un kilogram de roșii nu prea coapte, vă rog. De când s-a stabilit la celălalt capăt al țării, ceva lipsește din viața mea.

— Văd că arăți mai bine decât când ai venit, spune ea, trecându-și brațul pe sub al meu în timp ce mergem.

— Cred că trebuie să mă bucur!

— Ai dreptate, e un compliment. Și, te-ai hotărât să-mi spui cum te simți?

Când m-a părăsit Ben, Nonna a fost unica persoană căreia i-am telefonat. Nu aveam chef să vorbesc cu nimeni altcineva. Numai ea era în stare să asculte cum repet întruna că e imposibil, fără să-mi închidă telefonul în nas. După aceea, i-am dat regulat vești, până ce am conștientizat că, poate, el nu se va întoarce. Eram incapabilă s-o mint și cu atât mai puțin s-o spun în gura mare.

— Mă simt mai bine. Vacanța îmi priește și n-aș fi crezut!

— Ești înconjurată de persoane care țin la tine, este cel mai bun antidot pentru tristețe.

Se oprește și mă fixează cu privirea.

— Ai făcut bine că ai venit, draga mea. Știu că-ți dorești un singur lucru: să stai în pat și să aștepți ca totul să treacă. Dacă aș fi putut, m-aș fi închis în casă după ce au murit bunicul și unchii tăi. Și acum aș

fi acolo, fără îndoială. Voi, copiii și nepoții mei, m-ați obligat să merg înainte. Când nu mai ai destulă putere, poți s-o iei de la ceilalți.

Nu știu dacă se face asta, să-ți săruți apăsat pe obraz bunica în mijlocul dovleceilor și al roților de cașcaval, dar asta am făcut. Ridicând capul, văd un bărbat care mă privește cu insistență. Îmi trebuie câteva secunde ca să-l recunosc. E Maxime, brunetul cu tricou alb de deunăzi. Ezit, gândindu-mă să mă prefac că nu l-am văzut, dar el se apropie deja.

— Salut, Pauline!

— Bună, răspund, încercând să par naturală în ciuda brațelor încărcate cu alimente pentru un an.

Rămân câteva secunde nemișcată, cu un zâmbet jenat pe buze, înainte ca Nonna să preia inițiativa.

— Nu mă prezinți prietenului tău?

— Ah, ba da! El e Maxime, l-am întâlnit deunăzi, când am ieșit în oraș cu prietenele. Maxime, ea este bunica mea.

Își strâng mâna, apoi ea se îndepărtează, atrasă subit de un storcător de lămâi. Îmi sprijin cartofii de pântece.

— Cum te-ai refăcut după seara aia?

— Am dormit până la ora 11. Nu mai am douăzeci de ani!

„Nu mai am douăzeci de ani!" În curând îi voi spune că așchia nu sare departe de trunchi, mai e mult până departe, cu răbdarea treci marea.

— Eu am adormit greu. Chiar am petrecut o seară frumoasă cu tine! Prietena ta era mulțumită de petrecerea ei de aniversare?

— Se pare că da, vrea s-o facem în fiecare an!

— Atunci trebuie să-mi organizez programul astfel încât să fiu aici anul viitor.

Mă privește serios. Mesajul devine din ce în ce mai puțin subliminal. Este plăcut la vedere, ochii îi sunt și mai frumoși ziua,

este amuzant, pare sensibil, dar n-am nici chef, nici timp, nici posibilitatea de a-i oferi altceva decât un zâmbet.

— Ai venit să cumperi de mâncare? îl întreb ca să schimb subiectul.

— Nu, mă plimb ca să fac fotografii. E cu adevărat frumos pe aici.

Privirea îi devine insistentă. Nonna se întoarce în momentul în care cartofii urmau să se transforme în piure, încântată de noua ei achiziție.

— Ei bine, noi mergem mai departe, sacoșa începe să fie prea grea. La revedere, Maxime, mă bucur că te-am revăzut!

El își apropie fața de a mea și mă sărută ușor, apoi strânge mâna Nonnei și se îndepărtează. A făcut deja câțiva pași, când observ că a lăsat ceva pe cutia cu căpșune. Cartea lui de vizită.

CAPITOLUL 40

— Ce facem cu tata?

Romain nu reușește să doarmă. A hotărât deci să nu dorm nici eu.

— Cred că ne-am înșelat: dacă ar bea, am fi văzut asta.

— Nu sunt așa de sigur… Săptămâna asta a dispărut de două ori, unde s-ar putea duce? Sau poate are o amantă.

— Termină cu prostiile.

— Și de ce nu? E ciudat cum se ascunde!

Încerc să alung imaginea tatei cu o altă femeie, când cineva bate la ușa camerei noastre. Fără să aștepte să i se răspundă, Milan intră și se așază pe pat.

— Nu dormiți?

Noaptea va fi scurtă.

— Am nevoie de niște sfaturi pentru un prieten. E îndrăgostit de o fată și crede că și ei îi place de el, dar nu știe cum să facă. Romain, tu ai trecut prin asta, poate știi ce-ar putea face?

— N-ai avut niciodată o întâlnire cu o fată? întreabă fratele meu.

Milan pare că a făcut insolație. Chipurile, întreabă pentru un prieten. Eu îi zâmbesc.

— E vorba de Lou?

El dă din cap.

— E simplu! spune Romain. Îi cânți un cântec la chitară, n-ai cum să dai greș.

— Dacă mă aude cântând, face plângere pentru agresiune, n-ai o metodă mai accesibilă?

— Poți să-ți tatuezi numele ei, eu am făcut-o pentru Thomas și i-a plăcut la nebunie ideea.

— Aha, asta nu-i rău! exclamă Milan.

Se pare că fac un concurs pentru a hotărî cine-i cel mai prost dintre ei.

— Nu puteți fi serioși? Milan, doar n-o să-ți tatuezi numele unei fete pe care de-abia o cunoști! Te gândești ce-o să spună tatăl tău?

— Se poate șterge foarte ușor acum!

— Romain, ai creat un monstru, acum descurcă-te, remediază situația.

Fratele meu ridică din umeri.

— Credeam că-i o idee bună. Dacă ai alta mai potrivită…

— O s-o găsesc. Lăsați-mă să mă gândesc puțin.

Milan neagă dând din cap și se îndreaptă spre ușă.

— Lăsați-o baltă.

— Dar stai aici, Milan! exclam eu. Te ajut, contează pe mine.

— Voiam să vorbesc cu Romain, nu-i nimic.

Până la urmă ajunge să fie nepoliticos.

— Nu vrei sfatul meu?

Lasă capul în jos și bolborosește:

— Nu vreau să te supăr, dar nu, mulțumesc.

Romain asistă la spectacol. Nu-i lipsește decât punga cu floricele.

Încerc să înțeleg:

— Dar de ce?

— Promiți să nu spui la nimeni?

— Hm.

— Promite, insistă adolescentul.

— OK, promit.

— Din cauza tatei.

— Tatăl tău? Dar ce legătură are cu asta?

— Deunăzi l-am auzit spunând că din cauza ta a plecat Ben. De asta prefer să evit sfaturile tale, mă înțelegi. Îmi pare rău.

Deschide ușa și iese, înainte ca eu să pot scoate un sunet. Chiar și Romain este în stare de șoc. Mă mângâie ușor pe spate.

Ce ingrat mic, Milan ăsta! Sper ca Lou să-i dea herpes.

20 DECEMBRIE 2009

De trei ori am fost gata să anulez totul. Dacă trebuia să-mi sărbătoresc cei treizeci de ani, voiam s-o fac cu tine.

Știai că perspectiva de a trece peste această vârstă nu mă bucură prea mult. Pentru cineva care vrea să fie stăpân pe tot, a simți cum i se scurge timpul printre degete este angoasant. Te prevenisem: voiam ca acea seară să nu fie diferită de celelalte, nu înțelegeam de ce mi-aș sărbători îmbătrânirea.

Nathalie îmi propusese să cinez cu ea la restaurant. „Nu poți să nu faci nimic în seara când împlinești treizeci de ani." Îi răspunsesem că da, chiar pot, dar ea a luat-o pe coarda sensibilă: avea nevoie neapărat să-mi vorbească, era într-o stare morală proastă. M-ai îndemnat să merg.

— Mă întorc devreme, ți-am promis sărutându-te. Comand doar un fel de mâncare și desertul o să-l iau la pachet.

— OK, pe curând!

Erai prăvălit pe canapea. Aș fi preferat să rămân cu tine.

Nathalie mă aștepta în fața ușii restaurantului, cu o țigară în mână.

— Termin țigara și intrăm.

Am înțeles că se pregătește ceva când și-a aprins a treia țigară. Vorbea în mare viteză, ca și cum n-ar fi vrut să-mi dea timp de gândire.

Am urmat-o în sala cea mare. La jumătatea drumului, te-am văzut. Așezat la capătul mesei lungi, cu părinții mei, sora mea, fratele meu, Colombe, Julie, Samira, Jérôme, Seb, Marc și o femeie pe care n-am recunoscut-o imediat, dar care mă privea fix, emoționată. O găsiseși pe prietena mea din copilărie, Coumba.

Tu organizaseși totul, convins că asta îmi va face plăcere, în ciuda celor pe care le spusesem. Mă cunoșteai mai bine decât eu însămi.

Petrecerea a fost aproape perfectă. Atmosfera era destinsă, se râdea, se povesteau amintiri, aveam cartofi prăjiți de casă, aveam prietenie. Dar

lipsea cineva ca să fie cu adevărat perfectă.

Ea a sosit chiar înaintea desertului. Trenul întârziase, venise cu taxiul. I-am sărit în brațe. Nonna mea. Se mutase la Strasbourg de câteva săptămâni, nu mă puteam obișnui cu absența ei.

Venind să mă așez la loc, ți-am surprins privirea. Erai fericit. Tocmai pentru că și eu eram.

CAPITOLUL 41

Nu ești niciodată atât de stresat ca atunci când încerci să nu fii. Ben va sosi dintr-o clipă în alta și cu cât încerc să alung efectele anxietății, cu atât ele se impun mai mult. A fost atât de agreabil la telefon, încât speranțele s-au reîntors în forță în mintea mea, măturând din cale orice urmă de rațiune. Picioarele îmi tremură, inima la fel, obosesc repede și am un nod în stomac. Sunt mai emoționată decât Jules, care abia se mișcă de azi-dimineață. Stând pe zidul mic care mărginește plaja, în fața casei, numărăm secundele, dar nu din același motiv.

— Tata o să se bucure să te vadă!

— Eu nu sunt buculos.

Lasă capul în jos și începe să plângă în tăcere. Îmi iau băiețelul în brațe și îl legăn.

— Ce ai, dragul meu? De ce ești trist?

— Nu vleau să melg cu tata! Niciodată! Vleau să stau numai cu tine!

Inima mi se strânge. Jules n-a mai făcut pipi în pat decât o singură dată de când am venit și am dedus din asta că se simte mai bine.

Când ne-am mutat la părinții mei, el n-a văzut decât aspectele pozitive: o cameră nouă, trei persoane care se joacă cu el, prăjiturile bune ale bunicului și dezmierdările bunicii. Ca și mine, a avut nevoie de timp ca să înțeleagă că poate situația nu este provizorie și să-și exprime durerea. Au existat „vleau înapoi acasă”, „vleau cu tata și mama”, au existat coșmaruri, furii, lacrimi. Am încercat să găsesc cuvintele potrivite, cele pe care nu le găseam pentru mine. Este greu să explici o situație pe care n-ai dorit-o.

Când eram în clasa a patra, părinții Coumbei, cea mai bună prietenă a mea, au divorțat. Odată, în pauză, ea a scos din buzunar o

fotografie de la nunta lor, ruptă în bucăți. Tatăl său o aruncase, ea o luase din coș. Am reasamblat bucățile cu lipici Cléopâtre și ea a început să plângă. „Aș vrea să-i pot lipi la loc și pe părinții mei." După două zile, învățătoarea ne-a anunțat: Coumba și mama ei se mutaseră, ea nu avea să mai vină la școală. Nu i-am uitat niciodată privirea din ziua cu fotografia. Este aceeași pe care o văd când mă uit la micuțul meu drag.

Când s-a născut, eram așa de fericiți, după atâția ani în care încercaserăm să avem un copil, încât ne-am tatuat cele trei inițiale ale numelor noastre. Ben în interiorul bicepsului, eu pe șale. Înainte de-a o face, l-am întrebat pe Ben dacă e sigur de el, pentru că era ceva definitiv. „Mai puțin definitiv ca familia noastră", mi-a răspuns el.

Îl strâng tare pe Jules în brațe. Trupșorul îi este cutremurat de sughițuri. Nu sunt lacrimi ca acelea care cer un desen animat, nici ca acelea cauzate de o cădere pe prundiș. Este un plâns care vine din abdomen, care nu face zgomot, pe care nici un pansament nu-l poate opri.

— O să fie bine, dragul meu, o să fie bine. Știi, tot o familie suntem. O să fim mereu o familie. Tata te iubește foarte mult, o să te distrezi bine astăzi cu el.

Simt cum mânuțele i se agață de mijlocul meu. În clipa asta, aș vrea să-l pun la loc, la adăpost, în pântecele meu și să-l apăr de toate.

— Salut, voinicule!

Nu l-am auzit pe Ben venind. Stă drept în fața noastră, cu un pachet drept cadou în mână, cu zâmbetul pe buze. Jules se îndepărtează de mine auzind vocea tatălui său. Cadoul are efect mai mare ca mângâierea mea. Își șterge lacrimile și merge lângă tatăl său, care-l ridică în brațe.

— Ei, voinicule, ce s-a întâmplat?

Răspund ridicând din umeri:

— Un necaz mare, pentru că nu voia să-și părăsească mama.

— A, asta era! Așa face mereu când trebuie să plece de la mine.

BUM.

— Ce e în cadou? întreabă Jules.

Îl ajută să deschidă pachetul și să elibereze o mașină care se transformă în dinozaur, apoi se întoarce spre mine.

— Ți-l aduc înapoi mâine, am rezervat o cameră la hotel, ești de acord?

Nici un zâmbet, este glacial. Părinții săi s-au înșelat la naștere, ar fi trebuit să-l numească Mister Freeze.

Dau din cap, incapabilă să scot cel mai mic cuvânt, într-atât nu mă așteptam la această atitudine după apelul telefonic călduros. Îl pune jos pe Jules și, mână-n mână, cei doi bărbați din viața mea pleacă să-și creeze amintiri fără mine.

Casa e goală când mă întorc. Au plecat toți să-și petreacă ziua pe barca nouă a lui Jérôme. Mă întind pe pat și rămân un timp acolo, inertă, privind tavanul care are o viață mai palpitantă decât a mea. Apoi, fără să știu cu adevărat de ce, ca și cum cineva m-ar manevra cu niște sfori, iau telefonul și cartea de vizită din fundul coșului de gunoi și formez numărul lui Maxime.

25 IANUARIE 2010

De mai multe săptămâni, un mic nodul dur se instalase pe partea din față a coapsei mele drepte, sus de tot. L-am descoperit din întâmplare, băgând mâna în buzunarul pantalonilor. Nu era vizibil, nici dureros, nu mă îngrijora. Dar o colegă m-a sfătuit să merg la o consultație.

M-ai însoțit la doctor. Era înlocuitorul celui obișnuit, care fusese victima unui infarct, cu câteva săptămâni mai devreme. Îl vedeam pentru prima dată.

Era un sexagenar serios, până și în scrisul său, absolut lizibil. Afișa o figură gravă, după cum i-o cerea funcția, și spunea mereu „doamnă" și „vă rog". Mai lipsea să-și încheie rețetele cu „distinse salutări".

A rezolvat problema în câteva cuvinte. Acest nodul era absolut inofensiv, era, fără îndoială, un lipom profund, putea să-mi prescrie o ecografie dacă doream și putea fi operat dacă devenea jenant sau dureros.

Mi-am tras pantalonii, tu mi-ai zâmbit, apoi te-ai adresat medicului pe un ton foarte serios:

— Acum o să pot și eu s-o strâng de coaie!

Apoi ați râs amândoi.

CAPITOLUL 42

De cincizeci de ori am fost gata să anulez totul. De cincizeci de ori am format numărul și am închis telefonul. M-a convins o convorbire cu Julie: „Nu te obligă la nimic, decât să petreci o seară plăcută”.

Maxime mi-a dat întâlnire pe digul Thiers, la ora 18. Era deja acolo când am ajuns și a venit spre mine să mă salute.

— Mă bucur că m-ai sunat. N-ai rău de mare?

— Nu, de ce?

— Pentru că o să facem o plimbare pe apă! spuse el, arătându-mi un imens catamaran care se apropia de dig. Este vorba de o croazieră de două ore, care face turul bazinului Arcachon, m-am gândit că ar putea fi plăcut. O să fim vreo douăzeci la bord și o să degustăm stridii și plăcinte. Te tentează?

— Mă tentează foarte mult.

Membrii echipajului au ridicat pânzele, ambarcațiunea lunecă încet. Ne-am așezat pe plasa elastică, în partea din față a catamaranului. Am impresia că zbor pe deasupra apei.

— Uită-te acolo, exclamă Maxime, case pe piloni!

— Nu știai cabanele pe piloni de pe île aux Oiseaux?

— Deloc. Acum le descopăr. Sunt minunate!

— Nu ți-ai luat aparatul foto?

— Nu, l-am lăsat în cameră. Cred că o să mă certe la întoarcere.

— Îl înțeleg, n-o să se simtă bine dacă a pierdut asta.

— Voiam să profit din plin de momentul ăsta. Cu tine.

Zâmbește. Ridurile îi stau bine.

— Merg să aduc stridii. Bei tot suc de portocale?

— Prefer o Cola. Sunt cam nebună.

Se îndepărtează râzând. Și jeanșii îi stau bine.

Trecem pe lângă vârful Capului Ferret, limbă de pământ aproape sălbatică semănând cu un capăt de lume, când Maxime îmi ia mâna. Din reflex, mi-o retrag brusc, înainte de a-mi da seama de violența gestului.

— Îmi pare rău, nu mă așteptam…

— Nu-i nici o problemă, te înțeleg. Și eu am ajuns un handicapat sentimental.

Intrăm într-o zonă de turbulențe. Și nu mă refer la cele marine.

— Sunt singur de trei ani, nici măcar nu sunt sigur că mai știu să sărut! spune el râzând.

— Trei ani?

— Da. N-a existat nimeni pentru mine după despărțirea de mama fetiței mele.

— Așa ai hotărât?

— Da. Trebuia să mă regăsesc și să mă consacru fiicei mele, pentru că a suferit mult în urma despărțirii. Și așteptam imboldul inimii.

Fără să-și mute privirea, își pune din nou mâna pe a mea. De data asta nu mai îndrăznesc s-o retrag.

Rămânem așezați un timp, împărtășind liniștea și priveliștea uimitoare. Vântul desenează riduri pe fața apei, soarele se reflectă în ea, duna lui Pilat se înalță maiestuoasă. De multă vreme nu m-am mai simțit așa de liberă.

Maxime pare la fel de concentrat ca mine. Așezat turcește, cu ochii închiși, își oferă fața vântului.

— E fantastic, nu?

Dă din cap, fără un cuvânt.

— Cum ți-a venit ideea asta?

Nici un răspuns. Rămâne cu ochii închiși și mâna i se crispează pe a mea.

— Maxime?

Întoarce capul spre mine și deschide ochii. În ei pot citi clar: „Stridiile vor să-și recâștige libertatea”. Mă cuprinde un hohot de râs nervos.

— Oh, la naiba, ai rău de mare! Rezistă, aproape că am ajuns. Privește drept înainte și respiră adânc.

Până la acostare, rămâne perfect imobil. Și livid. De la distanță, cred că oamenii îl cred capul sculptat de la proră. Este primul care pune piciorul pe pământ și ușurarea i se citește pe față. Mă ajută să ajung lângă el, obrajii lui și-au recăpătat deja culorile.

— Îmi pare rău, spune el, în timp ce ne îndepărtăm de coșmarul său.

— N-ai de ce, a fost cu adevărat o idee bună. Poți fi sigur că n-o să uit niciodată seara asta.

21 SEPTEMBRIE 2010

Îmi luam temperatura în fiecare zi pentru a trasa o curbă de fertilitate.

Foloseam teste de ovulație pentru a descoperi zilele cele mai propice.

Aprindeam lumânări după fiecare raport sexual.

Disperarea ne modificase relațiile. Nu mai făceam dragoste, făceam un copil.

După optsprezece luni, am consultat un specialist. Ne-a sfătuit să mai așteptăm, să ne gândim mai puțin la asta, să plecăm în vacanță. Am simțit impulsul să-l arunc pe fereastră.

Totuși l-am ascultat. Tu lucrai mult, ne îndepărtam unul de celălalt, era timpul să ne regăsim. Am rezervat o săptămână în Corsica, ca să ne amintească de călătoria noastră de nuntă, fără să uit să-mi calculez perioada de ovulație.

Am petrecut șase zile sărutându-ne, discutând despre altceva decât despre facturi și despre serviciu, râzând, dormind, făcând dragoste, spunându-ne cuvintele devenite automate, dar gândindu-le cu adevărat. Ne imaginam că vom rămâne în acest hotel de la malul mării, iubindu-ne până la sfârșitul lumii.

La zece zile după ce ne-am întors, m-am trezit în plină noapte. Curgea ceva între coapsele mele. Am înțeles imediat. Nu avea să fie nici de data asta.

Am mers la toaletă și roșul de pe picioare mi-a confirmat verdictul. Am făcut un duș scurt, am înecat în el câteva lacrimi, am zărit cutia albastră cu alb pe etajera din baie. Mai rămânea un test. Ultimul.

Nu știu de ce am făcut-o. Oboseala, speranța, nevoia de a plânge ceva mai mult acest copil care nu venea.

N-am așteptat cele trei minute. Oricum nu avea să apară nimic.

Am apropiat bețișorul de coș aproape mașinal. Acolo l-am văzut, fin, ușor, dar foarte prezent.

La toaletă descoperisem prezența copilului nostru.

Fără îndoială, făceam parte dintre femeile care sângerează la nidație.

Am fugit în dormitor, am aprins lumina, am sărit pe pat strigând. Te-ai ridicat deodată, zăpăcit. Ți-am pus bețișorul plin de urină sub ochi, încă puțin și te alegeai cu o boală venerică.

— Nu se poate!

— Ba da!

— Chiar?

— Da!

— O, Doamne!

— O, da, Doamne!

N-am mai adormit. Toată noaptea am stat cu ochii pe dunga roz, de teamă să nu dispară.

Deveniserăm părinți.

CAPITOLUL 43

Este aproape miezul nopții când mă uit pentru prima dată să văd cât e ceasul. Mâncăm o înghețată lângă călușei. Sorbet de ananas pentru mine, mentă cu ciocolată și frișcă pentru figura de la proră.

În seara asta, pentru prima dată de multe luni, timpul a trecut prea repede. Maxime este amuzant, deschis, sensibil. Atrăgător. Cuvintele lui sunt pline de sinceritate, nu se ascunde în spatele convențiilor sau al manierismului. Totul vine direct din suflet, fără să treacă prin compartimentul rațiunii.

Avea doisprezece ani când părinții săi au murit într-un accident de circulație. Împreună cu sora lui, au fost plasați într-o familie adoptivă. Mânca pe săturate, era bine îmbrăcat, dar singurele mângâieri pe care le primea veneau de la câine. Când i s-a născut fiica, ea a devenit prioritatea lui. A renunțat la serviciu timp de trei ani ca să se ocupe de ea. Mama ei, când a plecat, n-a încercat să obțină custodia micuței. S-a stabilit lângă Marsilia și o ia la ea jumătate din vacanță, ceea ce lui Maxime îi convine. Când îl privești, îi vezi mai întâi zâmbetul. Ceea ce se ascunde în spatele lui este și mai drăguț.

— Caruselul ăsta e minunat! spune el privind călușeii din lemn pictat.

— Era aici și când eram mică, veneam mereu să ne dăm în el, cu fratele și sora mea. De fiecare dată când îl văd, fac un salt în copilărie.

Maxime se ridică și îmi întinde mâna.

— Hai să ne dăm!

Răul de mare lasă sechele.

— Nu ți-e bine? E pentru copii!

— E perfect, suntem niște copii mari! Hai, vino, n-o să ne interzicem distracția pentru că îmbătrânim!

Rămân nemișcată în timp ce el merge să cumpere bilete.

— Trebuie să ne grăbim, se închide! spune el întorcându-se.

— Dar ne vede lumea… murmur eu. Nu se cuvine!

Maxime se uită împrejur. Un grup de adolescenți stau în picioare lângă o mașină și două cupluri le fac semne copiilor lor, care călăresc în ritmul muzicii.

— Vino, puțin îmi pasă! Nici n-o să se uite la noi, iar dacă se uită o să vadă doar niște oameni care se distrează.

Opun o rezistență tăcută timp de câteva secunde, apoi cedez în fața fetiței care a preluat controlul asupra corpului meu. Dacă tot a venit, mă face să urc pe un delfin. Maxime se instalează pe calul de alături. Rebelul de mucava.

De îndată ce începem să ne învârtim, îi uit pe oamenii care ne înconjoară. Uit totul. Peisajele se succed, valurile, digul, pinii, valurile, digul, pinii. Miroase a iod, a prăjituri, a libertate.

Pe parcursul întregului tur, simt privirea lui Maxime ațintită asupra mea.

— De ce mă privești? îl întreb când delfinul încetinește.

— Fără nici un motiv.

— Am ceva pe față?

— Daaa. Ai bucurie.

E cam siropos, dar e delicat.

CAPITOLUL 44

Restaurantele sunt închise, străzile sunt goale. Mai rămân câteva grupuri de prieteni și de îndrăgostiți care merg agale pentru a amâna sfârșitul unui moment frumos. Așezați la malul apei, cu picioarele în nisip, având clipocitul apei ca muzică ambientală, eu și Maxime facem schimb de confidențe.

Îmi iau pantofii:

— E târziu, merg acasă să mă culc.

— Pleci deja? Nu vrei să mai rămâi puțin?

— Ei, o să-mi ia o oră să-mi curăț tot nisipul de pe picioare, așa că mai putem sta împreună puțin…

— A, da! Nu minți când spui că ești maniacă!

— Chiar trebuie să-ți aduc aminte că soneria de la telefonul tău e *Let It* Go?

Izbucnește în râs și ridică mâinile:

— OK, mă predau! Dar, în apărarea mea, pot să-ți spun că am ales-o pentru că-i place fiică-mii. Am și un joc în care crești cățeluși.

— Nu sunt sigură că ești un băiat frecventabil.

Își reia figura serioasă și mă privește drept în ochi.

— Spui asta pentru că nu mi-ai văzut mușchii abdominali.

De data asta, eu sunt cea care izbucnește în râs. Ieri, dacă mi-ar fi spus cineva că voi petrece o seară râzând cu un necunoscut și că ore întregi nu mă voi gândi la Ben, aș fi crezut că acel cineva s-a drogat.

De-a lungul ultimilor ani, mi s-a întâmplat de mai multe ori să-mi imaginez că Ben va dispărea. Pățeam asta adesea când aveam insomnii și gândurile cele mai „vesele” veneau să-mi țină companie. În unele nopți, el suferea un accident de mașină, în altele se stingea după o lungă luptă cu boala, cu mâna în mâna mea. Atunci îmi spuneam că niciodată, chiar niciodată, nu voi iubi un alt bărbat. Nici

o altă persoană de pe această planetă nu era atât de perfect compatibilă cu mine. Chiar dacă așa ceva ar fi existat, nu vedeam deloc sensul, dar absolut deloc, să iau totul de la capăt. Să-l cunosc pe celălalt, să-i cunosc trecutul, caracterul, să am încredere în el, să ne adaptăm reciproc, să învăț să-i identific stările sufletești… Unele persoane se satură, au nevoie să simtă iar și iar emoțiile de la început. Pe mine ceea ce mă emoționa era să împărtășesc viața de zi cu zi cu bărbatul care mă cunoștea mai bine decât oricine, care nu avea nici un secret față de mine, pe care îl înțelegeam dintr-o singură privire, care făcea parte din fiecare amintire a mea. Când îmi imaginam viața fără el, angoasa îmi tăia răsuflarea. Dar mi-era suficient să-i aud răsuflarea, chiar lângă mine, ca să fiu invadată de fericire.

În seara asta, Maxime mi-a spulberat unele dintre temeri. Necunoscutul poate fi agreabil. Pot să întâlnesc oameni noi și să petrec momente frumoase împreună cu ei. Chiar dacă sunt fani ai filmului *Regatul de gheață.*

Sare în picioare ca să mă ajute să mă ridic. Mă trage puțin prea tare de brațe și ajung lipită de el.

— N-am chef să mă întorc acasă, murmură el, cu voce răgușită.

Mă dau înapoi cu un pas și îmi frec nisipul de pe picioare, având grijă să-i evit privirea:

— A fost grozav. Dar chiar trebuie să merg să mă culc.

— Vii să bei un pahar la mine? Mă rog, la sora mea, dar ea e plecată la o nuntă în weekend, tot apartamentul e al meu.

— Nu, nu, ești amabil, Maxime, dar prefer să refuz.

— Cum vrei.

Nu-și ascunde decepția. Nu mă simt în largul meu. N-am impresia că i-am dat cea mai mică speranță, dar am depășit data de

prescriere în privința relațiilor amoroase. Îl contrariez și nu-mi place să contrariez oamenii. Totuși nu sunt convinsă că a merge la un bărbat ca să nu-l dezamăgești este cea mai bună idee.

De îndată ce am urcat iar pe promenadă, Maxime își pune pantofii și se postează în fața mea, în timp ce-mi curăț minuțios degetul mare de la picior.

— Ești sigură că nu vrei să vii? E vorba doar de un pahar, nu te obligă cu nimic.

— Mulțumesc, Maxime, dar chiar nu, mulțumesc.

— OK, OK, nu insist.

Noroc că o spune, pentru că părea că asta face.

Mă conduce până la casa de la plajă fără să spună un cuvânt. Răspunde monosilabic la încercările mele de a face conversație. Parcă ar fi Jules, când refuz să-i cumpăr o jucărie.

Mă opresc în fața porții:

— Aici stau! Mulțumesc mult pentru seara asta, Maxime, totul a fost perfect. De multă vreme n-am mai petrecut un moment așa de frumos.

— Atunci ar fi păcat să se termine așa, spune el înainte de a-și lipi buzele de ale mele.

Înainte să am timp să înțeleg ce se întâmplă, limba lui este în gura mea. Îl împing ușor înainte să ajungă la amigdale.

— Maxime, îmi pare rău…

— Las-o baltă, du-te, îmi răspunde el ștergându-și gura cu dosul palmei.

— Mi-o iei în nume de rău?

— Să spunem că nu înțeleg. Am petrecut o seară frumoasă, cred că ne plăcem unul pe altul, nu înțeleg de ce nu vrei să-mi dai mai mult.

— Cred că ți-am dat deja destul de mult, îmi pare rău că iei lucrurile în felul ăsta.

— De ce m-ai sunat, de fapt?

— Cum adică?

— Tu m-ai sunat, nu? De ce-ai făcut-o?

Rămân prostită câteva secunde, ca să înțeleg sensul întrebării lui.

— Deoarece credeam că o seară petrecută cu un tip simpatic nu implică obligatoriu să te culci cu el.

— Ai înțeles bine ce așteptam, doar nu credeai că ți-am dat numărul meu ca să jucăm Monopoly.

Cred că îl preferam siropos.

— Poate că ar trebui să-ți afișezi tariful înainte, atunci n-ai mai fi dezamăgit.

— Iar tu ar trebui…

N-are timp să-și termine fraza, că se deschide poarta și apare Colombe, îmbrăcată într-un halat de satin alb.

— Dragă domnule, n-aș vrea să fiu nepoliticoasă, dar ați crescut printre porci mistreți?

Privirea mea trece de la Colombe la Maxime. Figura de proră este roșie.

— Poftim?

— La ființele omenești, când o persoană spune nu, asta înseamnă că refuză ceea ce îi propui. Nepoata mea vă refuză saliva, vă simțiți capabil s-o păstrați în gură?

Maxime izbucnește într-un râs răutăcios și se întoarce pe călcâie, fără o vorbă.

Pentru prima dată în viața mea, aș strânge-o tare pe Colombe în brațe. Dar privirea ei îmi taie elanul.

— Data viitoare, ți-aș fi recunoscătoare să vorbești mai încet când te întâlnești cu amanții tăi. M-ai trezit, s-a zis cu noaptea mea.

Se întoarce în casă, cu halatul plutind în spatele ei ca o pelerină de super-erou.

10 DECEMBRIE 2010

De trei luni copilul nostru nu era materializat decât printr-o linie roz și un număr pentru rezultatele analizei sângelui.

Nu știam la ce să ne așteptăm, auziserăm tot felul de lucruri. Încercam să nu sperăm prea mult de la această primă vizită la copilul nostru.

Ne îmbrăcaserăm bine: poate că ne va vedea prin ecran.

Era ciudat să iubești atât pe cineva pe care nu l-ai văzut încă niciodată.

Medicul mi-a cerut să mă întind pe masa de examinare. Îmi tremurau picioarele. Mi-a ridicat tricoul și a aplicat un gel pe abdomenul meu plat, pe care-l observam în fiecare zi pentru a descoperi vreo umflătură. Am râs.

Ne țineam de mână. Nu ți-am spus, ca să nu stric momentul, dar nu mai aveai mult și-mi zdrobeai trei falange.

Doctorul mi-a lipit aparatul de piele și l-a făcut să lunece câteva secunde. Uitându-te pe ecran, ai fi spus că-i un film în alb și negru cețos. Era un Unde e Wally? *special pentru viitorii părinți.*

— Aici e burta lui, a spus medicul, arătându-ne ceva gri pe ecran.

Am dat din cap. Dacă ne-ar fi spus că sunt patru, l-am fi crezut.

— Aici este capul, iar aici brațul. Tocmai a mișcat, ați văzut?

Văzusem, într-adevăr, iar dacă dau crezare falangelor mele, ai văzut și tu. Bebelușul nostru, copilul nostru, micuțul nostru iubit tocmai se mișcase. În acea clipă am conștientizat cu adevărat că el trăiește. Bucuria mi-a năvălit în obraji.

Medicul a făcut măsurători, comentând pe scurt, apoi a apăsat pe un buton și a răsunat un sunet. Cam ca acela făcut de un cal în galop.

Tu ai început să plângi; falangele mele de asemenea, dar puțin îmi păsa de ele. Auzeam inima micuțului ce făcea parte din noi.

CAPITOLUL 45

Când eram mică și mă rănea ceva, numai mângâindu-mi jucăria de pluș puteam să mă liniștesc. Astăzi păpușa este mai vioaie și are mai puțin păr, dar procesul este același.

— Mamă, mă sufoci!

Îl eliberez pe Jules din îmbrățișare, fiind hotărâtă să reacționez la fel data următoare când îmi va folosi burta ca trambulină.

Mi-am petrecut noaptea gândindu-mă de ce i-am telefonat lui Maxime. N-am găsit răspunsul, dar cred că are legătură cu lipsa de încredere. Să culeg câteva complimente ca să recuperez două sau trei grade de încredere în mine, să petrec seara cu un bărbat încântător ca să învăț din nou să am încredere în alții. Am ratat din toate punctele de vedere. Mă detest pentru că m-am folosit de Maxime. Îl detest pe Maxime pentru că m-a flatat ca să-și atingă scopul. Îl detest pe Ben, care mă părăsește în groapa cu lei după ce m-a obișnuit să trăiesc cu un pisoi. El n-ar fi făcut niciodată asta.

Ridic privirea spre el. Aș vrea să-i spun că-l iubesc, dar buzele mele sunt mai rezonabile.

— Totul a fost în regulă?

— Absolut; nu-i așa, voinicule?

— Am strâns scoisi și pe urmă am mântat o înghețată, apoi ne-am dat în căluței!

Sper că nu era pe-acolo o femeie ciudată pe un delfin.

— Pot să vorbesc puțin cu tine? mă întreabă Ben.

Are buzele strânse, iar cu mâinile nu știe ce să facă. Nu-mi place asta.

— Jules, spune-i la revedere lui tati și intră în casă, te rog. Sydney te așteaptă și ai un colac nou în piscină!

Își sărută repede tatăl pe obraz și se îndreaptă fugind spre poartă. L-aș imita și eu, dacă m-aș putea ține pe picioare.

— Ne așezăm pe bancă? propune Ben.

E mai grav decât credeam. Gâtul mi-e uscat și am palpitații. Să ne așezăm este o idee bună.

Îl urmez trecând mental în revistă toate posibilitățile. S-a cuplat cu cineva. Vrea să semnăm actele pentru divorț. Este sigur că nu mă mai iubește. O să moară. O să mor eu. El inspiră adânc și începe:

— De câtva timp mă gândesc la asta, dar nu știu cum să-ți spun.

— Dă-i drumul, sunt pregătită.

— Știi, situația este grea și pentru mine. Nu asta-i viața pe care am visat-o… Am încercat să mă obișnuiesc, dar e prea greu.

— Dă-i drumul, Ben, spune-o.

Privește fix un punct de pe jos și debitează în mare viteză:

— Vreau să avem custodie comună.

20 MARTIE 2011

Prima zi a primăverii este o zi potrivită ca să-ți iei adio de la lumea asta. Bunica ta paternă adormise pentru totdeauna. Eram vreo douăzeci la biserică.

Tu erai singurul ei nepot. La moartea tatălui tău, bunicii și-au revărsat dragostea asupra ta. Erai micul lor rege, te-au dus în călătorii, te-au inițiat în arte și în alte lucruri, te-au perfecționat. Îți petreceai toate vacanțele la ei, în Bretagne, unde aveai camera ta, plină de jucării, și sărutările lor, pline de iubire.

Mergeam să petrecem weekendul cu ei ori de câte ori puteam. Fuseserăm la ei în urmă cu două luni. Bunica ta s-a minunat de burta mea care se mișca, bunicul tău a spus vechile lui povești de la birou, pe care le cunoșteam deja pe de rost, ne-am uitat din nou la fotografiile tale de când erai copil; când eram cu ei, reveneai puțin la acea vârstă. Ne-au însoțit până la poartă, ca întotdeauna, și ne-au făcut cu mâna până am dat colțul străzii. Acele două siluete gârbovite, care se micșorau din ce în ce mai mult, formează ultima lor imagine împreună.

Erai inconsolabil. Făceam ce puteam ca să nu mă prăbușesc. Toată lumea fusese convinsă că bunicul tău va dispărea primul. Chiar și el.

Părea mai mic decât de obicei, în costumul său gri. Purta aceeași cravată ca la aniversarea celor șaizeci de ani de căsătorie, cu un an în urmă. Îl țineai de umeri, nu știu cine pe cine îl sprijinea.

A înaintat spre pupitru cu un mers nesigur. Te-am luat de mână. Și-a apropiat gura de microfon și i s-a adresat ei pentru ultima dată.

„Draga mea Jeanne, iubita mea soție,

Victor Hugo spunea: «Tu nu mai ești acolo unde erai, dar ești peste tot unde sunt eu».

Este adevărat. Îți aud vocea care mă dojenește că mi-am lăsat ceașca pe masă, îți văd surâsul când mă rad, îți simt mirosul pe pernă. Ești în inima

mea, în mintea mea, ești aici, cu mine.

Am avut norocul să trec prin viață alături de o persoană extraordinară. Îți mulțumesc pentru tandrețea ta, pentru dragostea ta, pentru răbdarea ta, pentru umorul tău, pentru rezistența ta. Îți mulțumesc pentru toată această fericire, pentru că mi-ai făcut viața mai frumoasă.

Sărută-l pe fiul nostru din partea mea și spune-i că voi veni repede lângă voi. Sunt chiar în spatele tău.

Pe curând, tandra mea iubire."

Am rămas cu bunicul tău până seara, apoi ne-am întors acasă.

În mașină, ți-ai pus mâna pe coapsa mea:

— N-aș suporta să te văd plecând înaintea mea.

— Avem o mare problemă, pentru că nici eu n-aș suporta!

— Vorbesc serios. N-o să pot trăi știind că tu nu mai ești aici.

— O să plecăm împreună.

— OK. Folosim medicamente?

— Bună idee. Dar trebui să ne pregătim altceva decât paracetamol.

Ai zâmbit.

— Ce contează? O să trăim până la adânci bătrâneți.

— Da. O să împărțim o cameră într-un azil și o să ne facem provizii de ciocolată sub saltea.

— Bună idee! Și o să ascultăm Nirvana, făcând sărituri de pogo cu aparatele noastre de mers.

— Și o să ne dăm unul altuia supă cu lingurița.

— În fiecare dimineață, o să te machiez și o să te coafez!

— De acord. Iar eu o să-ți rad mustața.

— Da, și eu o să-ți rad ție mustața.

În prima zi de vară, bunicul tău și-a ținut promisiunea făcută tandrei lui iubiri.

CAPITOLUL 46

Mereu revine același vis.

Mâna lui Ben este într-a mea, o țin din toate puterile, dar ea alunecă. Îmi scapă. Încet, inexorabil.

De data asta este altfel. Mâna care alunecă este micuță, o știu pe de rost. Recunosc aceste degete pe care le-am mângâiat de atâtea ori, aceste unghii pe care le tai cu mare atenție, această delicatețe care nu aparține decât copiilor. N-am ținut-o niciodată așa de strâns, m-aș despărți de mâna mea pentru ca a lui să nu alunece. Dar ea îmi scapă, fuge și nu pot face nimic ca s-o opresc.

Îmi intră ceva în nas.

Mă trezesc tresărind. Este deja zi, vocile răsună în casă, probabil am dormit până târziu. În fața mea, Jules mă privește surâzând, cu arătătorul introdus în nara mea.

— De ce faci ca purselul când dormi?

Îl prind și îl trag sub pătură ca să-l acopăr de sărutări zgomotoase. Țipă de atâta râs, aș vrea să nu se termine asta niciodată.

Îl înțeleg pe Ben. Mă miram că se mulțumește să-l vadă pe Jules patru zile pe lună. Am acceptat imediat pentru că mi se pare normal, pentru că asta este convingerea mea. Am acceptat, apoi am intrat în casă, am vomat, m-am culcat și mi-am petrecut noaptea îndoită în două, cu spasme violente care îmi răsuceau intestinele.

— Te iubesc, dragul meu.

— Și eu te ubesc.

Și te voi iubi mereu din plin.

14 APRILIE 2011

Am luat fotografiile de pe pereți. Am demontat patul supraetajat. Am rulat covoarele. Am triat lenjeria. Am scos canapeaua.

Noul apartament avea trei camere, o terasă mare și jaluzele electrice. Dar, golindu-l pe cel care ne adăpostea viața de aproape zece ani, lăsam în urmă o parte din trecutul nostru.

Acești pereți au fost sipetul poveștii noastre.

În acel pat m-ai întrebat dacă vreau.

În acea baie te-am întrebat dacă vrei.

În acea toaletă am știut că urma să.

Viitorul se anunța luminos, dar degeaba ne străduiam, zâmbetele noastre erau știrbe. Plecarea se făcea cu durere.

Nu ne rămâneau decât gențile. Toate mobilele și cutiile erau în camion. Eram singuri în apartamentul gol. Am făcut un ultim tur în tăcere, ca pentru a înregistra fiecare detaliu în cârdul nostru de memorie, apoi ne-am îndreptat spre ușă.

— Vino, ai spus tu, luându-mă de mână.

Te-am urmat prin living, apoi pe balcon. Ai scos o cheie și, scrijelind în mod repetat, ai gravat „P și B" pe tencuială. Am zâmbit, apoi am luat cheia și am adăugat un J.

CAPITOLUL 47

Vacanța se apropie de sfârșit. Peste trei zile vom fi acasă. Când am venit aici, nu știam dacă voi suporta inactivitatea familiei mele mai mult de douăzeci și patru de ore, acum s-ar putea să-mi placă. Să mă scol târziu, să fac pluta în piscină, să citesc la umbra pomilor, să dorm cu fratele meu mai mic, s-o mângâi pe Nonna, să râd de excesele Colombei, să reînvăț să trăiesc cu părinții, să redescopăr calitățile surorii mele, tot ceea ce am ținut la distanță ani întregi îmi permite acum să merg înainte, punând un picior înaintea celuilalt. Dar cel mai important lucru din această vacanță este timpul pe care îl pot petrece cu Jules. Sunt disponibilă. Nu am în minte nici o întâlnire pe care nu trebuie s-o uit, când el vorbește cu mine nu trebuie să scot vasele din mașina care le-a spălat, nu am grija unei bone ce trebuie programată când plec la serviciu. Sunt aici, cu el.

Azi-dimineață, când l-am întrebat ce vrea să facă, răspunsul n-a întârziat:

— Vleau la plază.

N-am făcut nici o grimasă, cel puțin n-am exteriorizat-o, ci am pregătit coșul în timp ce el se ducea să-și ia colacul cel nou.

Nisipul nu m-a deranjat, nici sarea. Gândul că fiul meu va lipsi din viața mea jumătate din timp pune surdină lucrurile neimportante și le scoate în evidență pe cele care contează. În ultimul timp, îmi vine mereu în minte o frază pe care o spusese doctorul Pasquier, în cursul uneia din ședințele noastre: „Aveți norocul de a fi trăit o încercare. Faceți parte acum dintre cei care știu să vadă esențialul”. Pe moment, era cât pe ce să-l fac pe el să trăiască o încercare, dar acum înțeleg ce-a vrut să spună. Simt asta.

În această după-amiază, am înregistrat minute prețioase în memorie. Jules țipând când vede un crab la picioarele lui. Jules aruncându-se în apă din fugă. Jules culegând scoici „ca să-i facă mamei un colier”. Jules care mă asigură că nu-i este frig în timp ce clănțăne din dinți. Jules înfășurându-se cu prosopul, apoi eu strângându-l tare în brațe. Fiul meu, micuțul meu. Crești așa de repede. Nu pot prelungi timpul, dar îi pot da mai multă consistență.

Plecând de la plajă, facem un ocol pe strada pietonală ca să mâncăm o înghețată.

— Vino, dragul meu, să ne așezăm pe o bancă, altfel ai s-o scapi iar pe jos ca data trecută.

Nu-i nevoie s-o repet. Demnul meu fiu, cu nasul și bărbia ciocolatii, se instalează lângă mine.

— A fost o zi frumoasă, Jules?

— Da, am o gămadă de scoisi! spune el, arătând spre găleata plină cu comori.

Mă privește, devenit deodată foarte serios, și se încruntă:

— Ești foarte dăgusă, mama.

Încerc să redau o consistență normală inimii mele, când îl zăresc pe tata, care înaintează repede în direcția noastră. Îi fac semn cu mâna, dar nu ne vede. În momentul în care vreau să mă ridic și să-l strig, el se uită în jurul lui și intră pe o străduță. Înțeleg imediat unde se duce. Pe strada aceea nu-i decât un singur local: barul în care l-am surprins deunăzi.

20 MAI 2011

Ai venit după mine în baie când m-ai auzit plângând.

— Ce s-a întâmplat?

Cu un picior în cadă, sprijinindu-mă pe coapsă, cu chiloți mari de bumbac, tare bine mai arătam.

— M-am săturat, m-am smiorcăit eu. Sunt enormă, mi-ar trebui o macara ca să mă ridice, mă doare peste tot, iar acum aș vrea să-mi fac unghiile de la picioare, dar nu reușesc…

— E normal, puișor, ești însărcinată în opt luni!

Am continuat să plâng, nu mă puteam opri, ca și cum toți mușchii feței dansau un balet pe care nu-l controlam.

— Știu, sunt bucuroasă că aștept un copil, dar uneori e greu! Nu mai încap în nici o haină, în curând o să mă îmbrac într-o față de masă!

— Înțeleg, dar este minunat să poți da viață. Aș vrea s-o pot face și eu!

— Este adevărat, e ceva magic. Ador să-l simt pe fiul nostru trăind în mine. Mai ales când sare ca pe trambulină pe perineul meu sau face karate cu coastele mele.

Am început iar să plâng. Văzând că atitudinea înțelegătoare nu funcționează, ai ales o altă soluție.

M-ai tras în salon, mi-ai cerut să mă așez pe canapea și să pun picioarele pe masă, apoi ai deșurubat capacul flaconului de ojă și ai început să-mi colorezi unghiile.

Te străduiai serios, fapt dovedit de vârful limbii care ți se strecura printre buze și de durata lucrării. O oră și un sfert pentru zece unghii era un record. N-aveam dreptul să-mi privesc picioarele, dar simțeam adesea pensula pe piele.

Cu mult entuziasm, m-ai anunțat că ai terminat.

M-am uitat.

Picioarele mele semănau cu fața unui copil care tocmai a mâncat piure de morcovi pentru prima dată. Aveam urme roșii până la glezne.

Ai izbucnit în hohote de râs și eu la fel. Nu mi-ai înfrumusețat unghiile, dar moralul, da.

CAPITOLUL 48

Emma și Romain sunt la fel de stresați ca și mine. Când m-am întors acasă, ne-am adunat la mine în cameră. Decizia care s-a impus a fost să-l surprindem pe tata la bar, sperând că asta va fi suficient ca să-și dea seama de gravitatea faptelor sale. Alcoolul este un călău. Nu vreau ca tatăl meu să facă parte dintre victimele lui.

— Mergem să luăm sardine pentru cină! anunță Romain în grădină.

— Puteți avea grijă de cei mici? întreabă Emma.

Jérôme și Nonna sunt de acord, în timp ce Colombe se face că n-a auzit. Mama nu s-a întors încă de la tradiționala ei zi de plajă.

De data asta, plecăm pe jos: ar fi imposibil să găsim un loc de parcare în plină zi.

Emma pare îngrijorată:

— O să se supere pe noi. O să-i fie rușine îngrozitor…

— La naiba, era cât pe-aci să crape! urlă Romain. Sigur că sper să-i fie rușine. Nu ești de acord, Popo?

— Ba da. Dar cred că o să aibă nevoie de ajutor.

Restul traseului este parcurs în tăcere. Mă gândesc iar la toți acei ani în care tatăl meu s-a scufundat în alcool.

Aveam vreo zece ani când am început să înțeleg că ceva nu e normal.

Mama ne proteja, făcea tot ce putea ca să nu-l vedem. Dar, când ea nu era acasă, eu eram cea care îi împiedica pe cei doi copii să iasă prea repede din copilărie.

Se ascundea ca să bea, ca și cum efectele n-ar fi fost vizibile. Era ușor să ghicești ce băuse în ziua respectivă: ajungea să afli unde a mers. Mi-aduc aminte că odată, când mama era la serviciu, jucam

împreună Monopoly. Tot timpul se ducea la toaletă. De fiecare dată când ieșea, era ceva mai beat. M-am dus și eu, am deschis dulăpiorul în care țineam hârtia igienică și produsele de curățare, iar sticla se înălța mândră și arogantă la mijloc. Am golit-o în chiuvetă ca să nu ne mai sfideze. A doua zi, era în garaj. Apoi în coșul cu rufe murdare. Și câteva picături în cafea.

Își amorțea mintea, își înțepenea sentimentele. Voia, fără îndoială, să uite lucruri pe care noi eram prea mici ca să le cunoaștem. Nu se mulțumea să fie amețit. Trebuia să fie beat criță. Ochii se chinuie să rămână deschiși, gura nu mai știe să articuleze, corpul se clatină și creierul se căznește. Îl revăd, stând lângă combina muzicală în care introducea o casetă cu vechi cântece melancolice, cu umerii lăsați, cu capul aplecat pe-o parte. Beția este locul unde merg cei care nu vor să fie nicăieri. Este locul unde poți muri puțin, dar nu de tot.

Pentru un copil este ceva violent să-și vadă tatăl punându-se singur în această stare. Am în minte imagini pe care aș fi preferat să nu le păstrez. Nu-mi mai amintesc de ziua mea de naștere când am împlinit zece ani, dar îl revăd foarte clar pe tata încercând să aprindă o țigară pe care o pusese invers în gură și ținând bricheta aprinsă la douăzeci de centimetri. Am uitat ziua în care am câștigat o medalie la înot, dar îl revăd ducându-mă la un bar pe portbagajul motoretei și cerându-mi să-i promit că nu voi spune nimănui. Nu-mi amintesc cum am aflat că am luat bacul, dar încă simt greutatea tatălui meu pe umăr când îl ajutam să se întoarcă acasă… Nu mai știu care sunt ultimele cuvinte pe care mi le-a spus bunicul meu adorat, dar nu voi uita niciodată corpul tatălui meu căzut pe coridor și care nu răspundea la strigătele mele.

Sunt mândră de el. A reușit să lupte cu acest monstru, l-a pus la pământ și i-a tăiat capul. Numai să nu fie la fel precum coada șopârlelor.

Ajungem în fața barului. Îi privesc pe sora și pe fratele meu, ei au paisprezece și nouă ani, iar eu trebuie să-i protejez. Intru prima.

La mese văd mai multe familii mâncând clătite sau înghețată. La tejghea stau câțiva bărbați. Sunt clienți care cumpără țigări. În spatele barului, un bărbos înalt care ne observă. Tatăl meu nu-i aici.

— Nu-i aici, spune Emma ușurată.

— Stai puțin, să întrebăm.

Mă apropii de bar și mă adresez bărbosului:

— Bună ziua, domnule, îl căutăm pe tatăl nostru, l-am văzut intrând de mai multe ori în barul dumneavoastră. Nu-i foarte înalt, 1,73 metri, cu părul grizonat, puțin cam rar, poartă bermude bej și un tricou negru.

Tipul mă privește ca și cum aș vorbi moldovenește.

— Stați puțin, să vă arăt o fotografie, intervine fratele meu.

Scoate telefonul și face să defileze imaginile până o găsește pe cea căutată. Îi arată ecranul bărbosului:

— Poftim, el e!

E o fotografie de la marginea piscinei. Tata are ochelari de soare și șapcă. Eu scutur din cap:

— Sigur că da, asta o să-i fie de mare ajutor! N-ai mai degrabă una cu o cagulă?

Toți cei așezați la bar s-au întors spre noi. Suntem atracția zilei.

— Știu eu cine-i, afirmă barmanul.

Dacă speranța ar fi vizibilă, am vedea-o luându-și zborul. Deci este adevărat.

— De unde să știu că sunteți copiii lui?

— N-avem mutre de inspectori de la FBI, nu? ricanează fratele meu. Ne puteți ajuta sau nu?

Bărbatul ne scrutează câteva secunde, netezindu-și părul lung cu mâna, apoi ne arată scara din fundul încăperii.

— E sus, în hotel.
— Poftim? strigă sora mea. Ce face în hotel?
Râsete groase se ridică în jurul nostru. Demis Roussos suspină.
— Ce vreți să facă, după-amiaza, cu o femeie, într-un hotel?

5 IUNIE 2011

Moașa ne prevenise: fiul nostru avea să vină în curând.

Hăinuțele erau spălate, călcate și aranjate. Camera era decorată, zile întregi am pictat dealuri și animale pe pereți, am fixat cadrele și caruselurile, am pregătit pătuțul, am încercat să găsim loc pentru toate jucăriile. Valiza pentru maternitate era făcută. Eram pregătiți. Ne grăbeam.

Era ora 21. Tocmai mâncam o înghețată cu ciocolată când o durere mi-a sfâșiat burta.

Avusesem o alarmă falsă cu câteva zile înainte, am așteptat să vedem dacă nu se repetă. După douăzeci de minute nu mai era nici o îndoială.

Am urlat:

— Acum e momentul, să mergem!

Aveam o voce aproape hotărâtă, ca a unui pisoi care vrea să imite un leu.

— Pot face un duș înainte de a pleca? m-ai întrebat.

N-a fost nevoie să-ți răspund. Privirea pisoiului ți-a fost de ajuns.

Pe drumul spre maternitate, n-ai deschis radioul. La intervale regulate, din ce în ce mai apropiate, mă credeam Castafiore[15]*.*

La fiecare ridicătură de teren, la fiecare adâncitură, bombăneam.

Dar ți-ar fi trebuit ceva mai mult ca să renunți la zâmbetul tău fericit.

— Pentru naștere? a întrebat moașa de la triaj.

Am urlat. Este posibil să fi avut ceva dificultăți în gestionarea durerii.

Am fost instalați într-o rezervă ca să se verifice dacă nu e vorba din nou de o falsă alarmă. Nu era cazul și ne-au transferat în sala de nașteri. În acel moment a început să-mi fie frică.

— O să mor, am șoptit în timp ce se instala aparatul de monitorizare în jurul burții mele.

M-ai mângâiat pe cap încetișor:

— Ba nu, n-o să mori.

— În schimb, în ceea ce te privește, nu-i așa de sigur, dacă mă mai contrazici.

Ai râs. Și eu la fel, chiar înainte ca o contracție să mă îndoaie de mijloc.

I-am cerut moașei să mi se facă anestezie. Mi-a răspuns că trebuie să mai așteptăm puțin, dilatarea nu era suficientă.

Îmi venea să-i dilatez mutra, dar știu să mă stăpânesc.

Am încercat să respir folosind tehnicile pe care le învățasem la cursurile de pregătire pentru naștere, alungând imaginile care mă asaltau. Mărimea capului unui copil, mărimea vaginului meu, un pătrat care încearcă să intre într-un cerc, sângele…

Mama a avut o hemoragie la nașterea lui Romain. A fost cât pe ce să moară, medicii îl anunțaseră pe tata că ea nu va mai apuca dimineața. Aveam șapte ani și un eveniment considerat a fi fericit se transformase în coșmar. Când s-a întors acasă, după o lungă internare în spital, m-am hotărât să nu risc niciodată așa ceva. Iar acum, un bebeluș își folosea capul ca un berbece contra porții intimității mele.

Eram acolo de două ore. Mi-era foame, mi-era sete, mă durea, dar n-aveam dreptul să mănânc, n-aveam dreptul să beau, n-aveam dreptul la anestezie.

Alternam așteptarea cu mersul pe coridor pentru a ajuta colul să se deschidă, cu discuții despre viața noastră în trei și gemete de durere. La intervale regulate, cineva venea să verifice dacă travaliul înaintase. Odată au venit trei. Ziua ușilor deschise la vaginul meu.

Tu n-aveai contracții, dar împărtășeai anxietatea mea. Urma să devii tată. De mai multe luni, citeai toate cărțile pe acest subiect, urmăreai emisiuni, primeai sfaturi de la prietenii tăi care trecuseră prin asta. Era înduioșător să te văd cum faci totul ca să fie bine.

— Chem anestezistul, putem face anestezia locală, a spus moașa.

Cred că i-am răspuns că o iubesc.

După o oră, durerea aproape dispăruse. Datorită aparaturii de monitorizare, inima copilului nostru răsuna în încăpere, este unul dintre acele momente magice care ne rămân pentru totdeauna în memorie. Te-am luat de mână și am ridicat privirea spre tine.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Amintirile noastre aveau să fie perfecte.

— Ești bărbatul vieții mele.

Ai dat din cap.

— Sunt cu adevărat fericită că trăiesc cu tine. Ești cel mai minunat om din lume.

Ai surâs și m-ai sărutat. Apoi te-ai așezat în fotoliul de lângă pat, ți-ai deschis rucsacul și ai scos biscuiți, o sticlă de Coca-Cola și consola portabilă de jocuri.

— Te deranjează dacă mănânc puțin? Nu mai pot.

M-am întrebat dacă o procedură de divorț ar păta mult amintirile noastre. N-am avut timp să aflu, căci moașa a intrat în încăpere ca să evalueze evoluția travaliului.

— Progresează bine. Bebelușul dumneavoastră n-ar trebui să întârzie!

Ai lăsat aparatul și biscuiții și ai venit lângă mine. Am rămas acolo, mână-n mână, mai mult de o oră, savurând acest moment pe care ni-l imaginaserăm atât. Nu e chiar atât de îngrozitor până la urmă, mi-am zis. Pe urmă am simțit că se întâmplă ceva în partea de jos a burții mele.

Nu e chiar atât de îngrozitor. Ce glumă bună!

CAPITOLUL 49

Bărbosul a acceptat să ne lase să urcăm.

Camera 12. Suntem în fața ei și nu știm dacă trebuie să batem, să deschidem sau să fugim. Este unul dintre acele momente în care știi că peste o secundă totul se va schimba. Emma ne ia de mâini ușor.

— Hai, să-i dăm drumul, șoptește Romain.

Dau din cap în tăcere, dar n-avem timp să batem, că ușa se deschide și apare tatăl nostru, părând în extaz. Zâmbetul i se evaporează când ne vede. Un iepure prins în lumina farurilor.

— Ce căutați aici? S-a întâmplat ceva?

Ușa se deschide larg și o femeie apare în spatele lui.

— Mama? se miră fratele meu.

— Mamă, ce faci aici? repet eu.

Scena este parcă fixată, dacă ar fi fotografiată ne-am putea imagina mai multe legende. Părinții surprinși într-o cameră de hotel de copiii lor. Copiii surprinși de către părinții lor încă activi sexual. Familia Iepureîntrefaruri în formulă completă.

— Veniți, să stăm de vorbă, propune tata întorcându-se în cameră.

Îl urmăm ușurați. Amanta tatălui meu nu este nici o sticlă, nici o străină, căreia aș fi fost obligată să-i sparg nasul.

Decorația este sumară, dar elegantă, contrar impresiei date de salonul de primire. Emma, Romain și cu mine ne-am așezat toți trei pe pat, cu un râs nervos. Părinții noștri sunt în picioare în fața noastră, în aceeași stare.

— Cum de ați știut? ne întreabă tata.

— Nu știm absolut nimic, răspunde Emma.

Mama râde pe înfundate:

— Vreți să spuneți că ați ajuns din întâmplare în fața ușii camerei?

— Am crezut că tata te înșală, zice Romain.

— Poftim?

— Nu-i chiar așa, adaug eu. La început, ne-am gândit că tata s-a apucat iar de băut.

— Cum?

În fața figurilor lor aiurite, începem să râdem cu poftă și le explicăm toată povestea. Primele îndoieli, urmărirea, barul, absențele repetate, dorința lui de a fi singur.

— Atunci, de ce veniți aici? întreabă Emma.

— Ca să jucăm Scrabble, draga mea, răspunde mama foarte serios.

Toată lumea începe să râdă. Ea continuă:

— Suntem căsătoriți de mai mult de patruzeci de ani. Aveam nevoie să regăsim ceva condimentat, deci ne oferim mici escapade secrete.

Tata o privește ca și cum ar fi poleită cu aur.

— Am avut dreptate, asta ne-a dat un suflu nou!

— În viața de zi cu zi, cu obișnuințele ei, ai tentația de a cam uita de tine. Este paradoxal: suntem împreună în cea mai mare parte a timpului, fără să fim cu adevărat. Aici, nu mai este nimic altceva în afară de noi. Aveam nevoie de asta, lucrurile erau complicate în ultima vreme…

— A, da?

Eu am spus asta, puțin mai tare decât aș fi vrut. Întotdeauna i-am văzut pe părinții mei ca pe un cuplu ideal. Luați separat, sunt fragili. Împreună, sunt indestructibili. După atâția ani, încă se mai sărută, și nu-i vorba numai de sărutul automat și rece de bun venit. În fiecare weekend, dintotdeauna, tata îi duce mamei micul dejun în pat. În contrapartidă, ea râde la toate glumele lui, chiar la cele mai lipsite de haz. În fiecare seară se ajută reciproc să termine careurile de cuvinte încrucișate, apoi merg la culcare, pentru a citi cu patru ochi cartea zilei. L-am văzut pe tata plângând pentru că mama era tristă. Am

văzut-o pe mama masând corpul îndurerat al tatei, când făcea chimioterapie. Când ea a plecat, nu mi-am imaginat nici o secundă că ar fi din cauza lui. Nu-i văd ca pe un cuplu, ci ca pe o entitate. Niciodată nu mi-aș fi putut imagina că li se va întâmpla să traverseze zone de turbulențe.

Când mă certam cu Ben, îmi ieșeam din fire. Nu era normal. Când oamenii se iubesc, nu se ceartă. Spunea că eu idealizez prea mult cuplul părinților mei. Tatăl său decedase de mult timp, credeam că îi lipsește un model. Și dacă mă înșelam? Poate că am ridicat ștacheta prea sus, într-o zonă inaccesibilă. Poate că am fost prea exigentă. Și dacă Jérôme avea dreptate? Dacă totul era din vina mea?

— Ca toate cuplurile, răspunde mama, dând din umeri. Există perioade în care e greu să-l suporți pe celălalt, există momente de îndoială. Ca să vă spun totul…

Tata tușește ca s-o întrerupă. Crede că noi mai avem șase ani. În curând, vor vorbi englezește, ca să nu înțelegem.

— Ca să ne spui totul? întreabă Romain.

— Nu, nimic.

— Mamă, spune-ne! exclamă Emma.

Eu nu insist. Am înțeles ce vrea să spună și n-am chef să aflu asta. N-am chef să știu că acest cuplu, al părinților mei, nu este perfect.

— Am fost pe punctul de a ne despărți anul trecut, spune tata. Fixaserăm o întâlnire cu un avocat, dar Thierry și Nadine ne-au sfătuit să mergem la terapie conjugală. Funcționase bine în cazul lor. Nu credeam deloc în ea, dar ne-a ajutat să privim lucrurile din alt unghi.

— Ne-a făcut foarte bine, confirmă mama. Ni s-a recomandat mai mult timp împreună. Acasă încercăm să găsim timp, dar e greu, cu serviciul meu. Ne-am spus că vacanța asta e cea mai bună ocazie. Acum sunteți liniștiți?

Fratele și sora mea aprobă râzând. Îmi mai trebuie o confirmare:

— Deci nu divorțați?

Mama oftează:

— Sigur că nu! Nu mai fi așa de speriată mereu, Pauline, ia viața așa cum vine! Nu putem controla totul. Se poate întâmpla să dea un camion peste noi când plecăm de aici!

— Dacă ați putea aștepta să vă dau mai întâi vestea cea bună, totul ar fi în regulă! spune Emma.

Tăcerea cade ca o cortină asupra scenei.

— Mai scrii o carte? întreabă tata, cu ochii cât cepele.

Ea zâmbește:

— Nu, sunt însărcinată! Nu prevăzuserăm asta, voi naște din nou, dar suntem foarte fericiți. Azi se împlinesc trei luni, așteptam ziua asta ca să vă anunț!

— Iar? spune mama, apoi se controlează: Felicitări, draga mea!

Romain o sărută la rândul său, apoi urmez eu. O iau în brațe și o strâng foarte tare. Ea își strecoară buzele până la urechea mea și îmi șoptește un „iartă-mă” care mă lovește în inimă.

5 IUNIE 2011

— Hai, împingeți mai tare!

— Dar nu mai poooot!

— Ba da, mai puteți împinge!

— Dar vă spun că nuuuuuu!

— Haideți, inspirăm adânc și împingem! A apărut capul!

— Aaaaaaah (scot sunete bizare când împing).

— Hai, puișor, o să reușești!

— Te urăsc! Din cauza ta se întâmplă asta!

— Haideți, doamnă, respirăm puțin și o luăm de la capăt. Hai!

— Nu mai am putere… lăsați-l înăuntru, asta e..

— Haideți, aproape ați reușit, încă un mic efort!

— Aaaaaaaaaaaaaaaaaaah!

— Haideți, mai tare, doamnă!

— AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH!

— Încă puțin!

— Nu mai pot, renunțați. Știam că n-o să poată ieși.

— Haideți, nu renunțați! Hai!

— O să reușești, puișor, ești cea mai tare!

Exact în acel moment au ieșit din gura mea cuvinte ce pot fi calificate drept grosolane. M-am mirat chiar și eu, nu credeam că știu atâtea.

Și pe urmă…

Micuțul nostru iubit a luat prima gură de aer.

5 iunie 2011, ora 16:41. Jules făcea parte din lume.

Nu era nici un zgomot. Numai glăsciorul lui răgușit, pe care tăcerea îl asculta.

Tu ai tăiat cordonul, apoi moașa mi l-a pus pe fiul nostru pe piept. Bun venit, iubirea mea. Bun venit, omulețule.

Durerea dispăruse, frica la fel. El era acolo, lipit de mine, cu mâinile lui minuscule ce se agățau, cu capul lui acoperit de păr negru, iar ochii, minunații lui ochi, și-au încrucișat privirea cu ai mei. Era ca și cum ne-am fi recunoscut. Noi eram părinții lui. El era fiul nostru.

— Bună, micuțule Jules.

Nimic nu avea să mai fie la fel. Totul avea un sens.

Am rămas puțin așa, toți trei, cu mâinile împreunate pe micuța ființă care tocmai intrase în familia noastră. Dacă la sfârșitul vieții mele nu voi putea lua cu mine decât o amintire, aceasta va fi.

Moașa l-a dus pe Jules să-l cântărească, să-l măsoare și să-l îmbrace. Tu ți-ai lipit fața de gâtul meu și m-ai strâns din toate puterile.

— Mulțumesc, iubirea mea.

— Eu îți mulțumesc.

CAPITOLUL 50

— Tu cum te mai simți? mă întreabă fratele meu, la tradiționalul interogatoriu de seară.

Întinși în pat, cu privirile în tavan, trecem în revistă încontinuu scena suprarealistă de după-amiază.

— Mă simt foarte bine. De ce mă întrebi?

— Știi de ce.

— N-am chef să vorbesc despre asta. Sincer, mă bucur pentru Emma.

— OK. Dacă ai nevoie de mine, sunt gata să te ajut.

— Mulțumesc, frățioare. Dar tu când te gândești să-l prezinți pe Thomas părinților?

— Când o să fie pregătiți pentru asta.

Mă sprijin într-un cot și îl privesc.

— Aduc o nuanță: când o să fii *tu* pregătit. Nu văd de ce ar avea ei o problemă cu Thomas.

— Vrei să spui în afara faptului că el are penis?

— S-ar putea și mai rău. Ar putea avea un micropenis.

Romain are o mutră șocată. Eu râd în hohote.

— Ei, doar știi că n-au reacționat grozav când i-am anunțat că-mi plac bărbații…

— Asta era acum zece ani! Sper ca de atunci să se fi deschis puțin la minte.

— S-o crezi tu! Sunt sigur că s-au dus să consulte o vrăjitoare ca să mă elibereze de boala asta.

Îmi amintesc de acest anunț. Romain a venit val-vârtej la mine și la Ben. Avea optsprezece ani și dorea să strige lumii întregi că este fericit. S-a limitat la două persoane.

Părinții mei au fost șocați. Nu se așteptau la asta, nu se gândiseră niciodată la așa ceva. Mama a plâns, tata l-a întrebat dacă știe ce spune, dacă nu este vreo șansă ca lucrurile să se schimbe. Fratele meu a învățat în seara aceea că fericirea unora se oprește acolo unde începe jena celorlalți.

I-au telefonat apoi seara, și-au cerut scuze, n-aveau nimic contra lui, îl iubeau totuși, rămânea fiul lor, nu era vina lui, tot atâtea cuvinte stângace care n-au făcut decât să-i sporească senzația de respingere. Nu le-a mai vorbit niciodată despre asta. Ei știu că el trăiește cu Thomas de mai mulți ani, s-au oferit de mai multe ori să-l primească în vizită, el n-a vrut niciodată.

Îl mângâi pe braț:

— Știi, cu puțin timp în urmă, tata mi-a spus că-i pare foarte rău. Susține că le-a fost frică pentru tine. Asta nu scuză nimic, au reacționat nepotrivit, dar cred că acum sunt pregătiți.

Două ciocănituri ușoare îi taie vorba lui Romain. Se deschide ușa și intră tata, urmat de sora mea.

— Pot să vorbesc cu voi? ne întreabă el. Nu pot să dorm, m-am întâlnit cu Emma în bucătărie și m-am gândit că e momentul potrivit să vorbim între noi.

Se așază amândoi la capătul patului. Tata își ia un aer serios, pe care rareori l-am văzut la el. Își drege vocea și începe, privindu-ne pe rând:

— Îmi pare rău, copii. Azi după-amiază, în camera de hotel, v-am văzut disperarea din priviri. E vina mea. Nu conștientizasem impactul pe care toate astea le-au avut asupra vieților voastre. V-am făcut să îndurați lucruri la care nici un tată n-ar trebui să-și supună copiii. Aș vrea să pot da timpul înapoi ca să șterg totul, dar nu pot. O să încerc să vă explic, poate că o să mă înțelegeți și, mai ales, n-o să faceți aceleași greșeli.

Îi sorbim vorbele, ca atunci când ne citea o poveste. De data asta, este vorba de a lui. El continuă:

— L-am văzut totdeauna pe tatăl meu cum bea. Era deja beat când se întorcea de la uzină. După felul cum parca mașina în grădină știam dacă beția lui era veselă sau agresivă. Adesea era de cel de-al doilea fel. Odată a spart chitara fratelui meu lovind-o în cap pe sora mea. Altă dată, a încercat să se spânzure cu perdeaua de la duș, dar i-au căzut toate în cap. Toate astea nu ne șocau, făceau parte din viața noastră cotidiană. Pentru noi normalitatea însemna să bei alcool. M-am îmbătat prima oară la unsprezece ani. La paisprezece ani, cu frații și cu prietenii mei, colindam barurile, mereu cu o sticlă în mână. Beam ca să petrecem, ca să avem curajul de a înfrunta găștile rivale. La douăzeci și cinci de ani, am cunoscut-o pe mama voastră. A fost dragoste la prima vedere. Ne-am mutat împreună, ea cu mine și amanta mea cu rochie roșie. Mamei voastre nu-i plăcea, așa că am început s-o ascund. Am încercat s-o dau afară de mai multe ori, s-o alung din viața mea, dar se întorcea să mă înfrunte. O detestam în aceeași măsură în care o adoram, cu gustul, mirosul, efectele ei. Și apoi ai sosit tu, Pauline. Puișorul meu. Cu zâmbetele tale știrbe și mânuța ta care se agăța de a mea. Am fost la un specialist ca să mă ajute să mă las de băutură. Apoi la încă unul. Am încercat trei tratamente, am urmat chiar o cură. Vinul era mai tare ca mine.

Trage adânc aer în piept. Îi privesc pe Romain și pe Emma. Încă puțin și ne lichefiem. El reia:

— Mi-e rușine de mine. Nu mă gândeam decât la asta. Era mai important ca orice, chiar mai important ca voi. Pauline, cicatricea ta de pe frunte este din vina mea. Te-am lăsat să te urci prea sus în pom fără să te țin, eram beat mort. Emma, când erai în grija mea, te așezam în fața televizorului ca să pot bea în liniște. Și pe tine,

Romain, te-am uitat odată. Ai așteptat în fața școlii să vină mama să te ia când a ieșit de la serviciu. Am fost un tată jalnic. Nici măcar nu pot fi mândru că m-am lăsat pentru voi. M-am lăsat pentru că m-am îmbolnăvit și m-am temut că o să mor. Îmi pare rău, aș fi vrut să vă ofer o altă imagine paternă. Am fost slab. Dar vreau să fiți siguri de un lucru. Să nu aveți nici o îndoială: am terminat-o cu alcoolul. Niciodată n-o să mai beau. Nu pot repara ceea ce am stricat, dar pot face în așa fel încât să nu stric mai mult.

Lasă capul în jos și nu mai spune nimic. A mărturisit totul dintr-odată, ca și cum era ceva urgent, ca și cum îl ardea pe dinăuntru. Emma este prima care reacționează. Încetișor, în tăcere, își pune brațul în jurul gâtului lui și capul pe umărul lui. Romain traversează patul în patru labe și face același lucru. Îi privesc câteva secunde, ca să nu uit niciodată, și mă alătur lor.

CAPITOLUL 51

Picioarele mele sunt pe suporți. În fața mea, așezați în fotolii din catifea roșie, stau moașa, Ben și mama lui, care mă privește mâncând popcorn, cu ochelari 3D pe nas. Cineva bate la ușă, Ursulețul Winnie intră în încăpere și se apropie de mine, cu un borcan în mână.

— Sunteți dilatată la opt, nu mai durează mult. Vă pun puțină miere în perfuzie, va accelera travaliul.

Contracțiile simt din ce în ce mai frecvente. La fiecare dintre ele, un pitic de grădină trece prin fața ferestrei zburând. Deodată, moașa se ridică și vine lângă mine, lunecând pe patine de gheață.

— Haideți, împingeți, doamnă.

— Împinge, dragă, împinge! mă încurajează Ben, apăsând pe butoanele jucăriei sale.

Soacra mea scoate un microfon din decolteu și începe să cânte:

— Împinge spumegând, împingi și spumegi, ce spumoasă e spuma asta, chiar e mai bine să te speli pe mâini cu ea!

Împing din toate puterile.

— *Push, push, I can see his head!* urlă moașa.

Un ultim efort și el a apărut. Ben taie colierul de perle ce ne leagă. Moașa îl așază pe mine. Este minunat. Blană mătăsoasă, ochi de un albastru perfect, urechi imense și un aer vinovat, care-ți dă poftă să-l ronțăi.

— Ce nume vreți să-i dați?

Ben mă privește emoționat și răspundem împreună, ca și cum ar fi evident:

— Măgăruș.

N-am timp să văd urmarea, un zgomot surd mă extrage din acest vis fără sens. Romain se scoală dintr-o săritură.

— Drace, ce este?

— Cred că a bătut cineva la ușă.
— Devine un obicei… mormăie el deschizând.
De cealaltă parte, Emma și Jérôme sunt livizi.
— Puteți veni să ne ajutați? A dispărut Milan.

21 SEPTEMBRIE 2011

Am luat hotărârea în ziua când s-a născut Jules. Tu ai fost cel care a propus asta, iar eu am acceptat imediat. Hormoni ticăloși.

A fost cât pe ce să anulez totul de o mie de ori, dar tu m-ai liniștit. Era vorba doar de trei litere, se va face rapid, de-abia voi avea timp să clipesc și tatuajul va fi gata făcut pe pielea mea. Inspiri încredere. I-ai putea vinde șampon lui Harry Roselmack[16]*.*

Tatuatorul arbora o chică de rocker pe cap și o carte de colorat pe piele. Așezat într-un fotoliu, își bea cafeaua discutând cu un amic, care ne măsura din cap până-n picioare, întrebându-se, fără îndoială, ce căutăm acolo, în hainele noastre de sărbătoare. Chiar înainte de asta, avuseserăm în sfârșit o întâlnire cu o asistentă maternală pentru Jules și era exclus să mergem îmbrăcați în zdrențe. Eram gata să le spun că îmi făcusem deja tatuaje cu henna, că am urechile găurite și că mi se întâmplă să port și blugi, dar am tăcut. Când merg la ginecolog, nu-i spun că am făcut deja frotiuri.

Tatuatorul s-a ridicat.

— Cine vrea să fie primul?

Tu ai răspuns foarte curajos:

— Ea!

— De ce eu?

— Din galanterie.

Eram gata să cer anestezie generală, când el mi-a spus să mă dezbrac. Mi-am dezgolit partea de sus, era suficient să-mi vadă șalele, dar el mi-a spus să dezgolesc și partea de jos. L-am întrebat de ce. Te-am privit, iar tu îți mușcai buzele ca să nu izbucnești în râs. Știai. Mi-am supt burta, mi-am lăsat să alunece fusta peste șolduri și am dezbrăcat-o. Mi s-a părut că-i aud vocea tremurând când mi-a explicat locul exact în care urma să înțepe. Te-am privit din nou, tu îți ștergeai ochii.

Dimineața, înainte de a pleca la întâlnirea cu asistenta maternală, eram în întârziere. Foarte mult. Ieșind de sub duș, am îmbrăcat hainele pe care le pregătisem din ajun, cu ochii pe jumătate cârpiți de somn. Doar când am mers la toaletă în cursul dimineții am observat un lucru: chiloții pe care îi purtam păreau să fi luptat cu un tigru în mașina de spălat. În spate, sub elastic, se deschidea o gaură care putea rivaliza cu avenul din Padirac[17].

Tatuatorul n-a râs. Era un profesionist.

A scris cu cerneală cele trei inițiale ale noastre la baza spatelui meu, Jules, tu și eu, apoi m-a lăsat să mă îmbrac și s-a ocupat de tine.

Tu ai ales ca loc interiorul bicepsului. Nu era nevie să-ți arăți chiloții. Ți-ai suflecat mâneca, specialistul ți-a cerut să-ți dezbraci cămașa. Ai întrebat de ce, el te-a întrebat de ce de ce. În momentul în care ai fost cu torsul gol, am văzut clar singurătatea din privirea ta. Mi-am mușcat buzele ca să nu râd.

În weekendul precedent, petrecuseși o zi întreagă la plajă, cu Nathalie și Marc. Era pentru prima dată când erai singur de la nașterea lui Jules. Era cald. Foarte cald. Adormiseși la soare. Marc avusese amabilitatea să te ungă peste tot cu cremă de protecție. Ce am văzut pe urmă este faptul că el n-a aplicat-o uniform și îți confundase torsul cu un tablou. Arborai deci, de trei zile, un magnific desen alb pe fond roșu.

După ce și-a terminat lucrarea, meseriașul ne-a făcut recomandări pentru cicatrizare și ne-a condus până la ușă, spunându-ne că alcătuiam un cuplu foarte armonios.

Ne-am făcut că nu înțelegem, apoi ne-am întors acasă râzând ca doi copii, în hainele noastre de sărbătoare care ascundeau niște chiloți jalnici și un penis efemer.

CAPITOLUL 52

— Liniștește-te și ia-o de la capăt, îi spune tata Emmei.

Sora mea s-a așezat pe canapea și vorbește cu toată viteza.

Suntem cu toții adunați în jurul ei, pe cât de treji putem fi la ora șase dimineața.

— Dar trebuie să acționăm repede, fiecare minut contează!

Sora mea are simțul măsurii. Jérôme îi pune mâna pe umăr și preia ștafeta:

— În mod excepțional, Milan avea voie să lipsească până la miezul nopții. Am adormit înainte de asta, fiindcă avem încredere totală în el. Niciodată n-a întârziat. Mergând la baie, am trecut prin fața camerei lui. Ușa era deschisă, iar el nu era în pat. La telefon nu răspunde.

— Sigur i s-a întâmplat ceva, se lamentează Emma. Nu-i stă în obicei să facă asta. Îl iubesc ca pe fiul meu, n-o să-mi revin niciodată…

Colombe ridică ochii la cer.

— Trebuie să anunțăm pompele funebre sau așteptăm să-i fie găsit corpul?

— Mamă! se indignează mama.

— Nu-i vina mea dacă fiică-ta are creierul năclăit.

— Știți unde trebuia să meargă? întreabă fratele meu.

Jérôme neagă, dând din cap.

— Trebuia să se întâlnească cu tinerii pe care i-a cunoscut aici. Ei merg ba ici, ba dincolo, nu știu exact unde.

— Mergem să-l căutăm! anunță tata ridicându-se. Să ne împărțim în grupuri și să mergem în locurile strategice. Jérôme și Romain, voi mergeți spre port. Emma și Pauline, străbateți plajele și strada de promenadă. Draga mea, vino cu mine, noi o să parcurgem străzile

din centru. Mamă și Colombe, puteți avea grijă de copii? Probabil o să mai doarmă câteva ore.

— Bineînțeles, mergeți, fiți fără grijă, răspunde Nonna.

— Am timp să-mi trag blugii? întreb eu.

Privirile surorii mele și cele ale mamei îmi răspund. Ne punem pantofii și hainele și iată-ne plecați în căutarea adolescentului pierdut.

Străzile încă sunt cufundate în somn, cerul roz prinde viață încet. Sora mea, cu picioarele ei lungi, înaintează repede, aproape că alerg în urma ei. Pantalonașii mei de noapte se transformă aproape în slip. Dacă trece vreun polițist, mă arestează.

Emma întoarce capul în toate părțile, strigându-l pe Milan. Îngrijorarea îi face vocea să tremure, nu îndrăznesc să-mi imaginez ce-i în sufletul ei. Mă uit pe străduțele adiacente, sub bărcile sprijinite de parapet, sub dig, fiind incapabilă să găsesc cuvinte pentru a-mi încuraja sora.

De-a lungul celor trei săptămâni care au trecut, am trăit alături fără a fi cu adevărat împreună. Am încercat de mai multe ori să mă apropii de ea, dar a rămas rezervată. Ca și cum ar fi avut grijă ca drumurile noastre să rămână paralele, fără să se întâlnească vreodată. Atunci, am observat-o de departe.

Când am părăsit casa părinților, ea avea optsprezece ani și o certitudine: într-o zi îl va întâlni pe Făt-Frumos. În camera ei, posterele cu cai stăteau alături de romane de dragoste. Pentru că nu se hotăra să arunce păpușile vechi, le instalase într-o căsuță frumoasă, pe o etajeră, la adăpost de priviri. Venea regulat să se strecoare în patul meu ca să-mi povestească ce-a visat, să mi-l descrie pe viitorul ei soț, să-mi vorbească despre viitorii copii, să-și imagineze viitoarea ei casă. O priveam, cu nasul său mic și genele

lungi și negre, asigurându-mă că viața ei nu va începe cu adevărat decât atunci când dragostea, cea adevărată, va veni. Până atunci, se pregătea.

După cincisprezece ani, are un soț atent, trei copii, două case, două apartamente și o herghelie și știe cu exactitate ce va îmbrăca, ce va mânca și unde se va afla în fiecare moment din următoarele patru săptămâni. Etajerele ei au etichete, meniurile ei sunt verificate de un dietetician, hainele ei sunt aranjate pe anotimpuri, categorii și culori. Fiecare detaliu din ziua ce a trecut este notat seara într-un caiet, nimic nu-i lăsat la întâmplare, pentru ca basmul să continue după „S-au căsătorit și au avut mulți copii".

Ani întregi, nu ne-am întâlnit decât la mese în familie. Vorbeam despre copii, cei care existau și cei care vor veni, schimbam câteva cuvinte despre starea vremii, subiect ideal pentru cei care n-au nimic să-și spună, iar eu plecam cu senzația ciudată că nu-mi mai cunosc sora. Ben râdea de asta: pe tot drumul de întoarcere, oscilam între regretul de a constata degradarea relației noastre și furia de a o vedea atât de amabilă cu ceilalți și atât de distantă față de mine.

Deunăzi, observând-o în timp ce o alăpta pe Nouméa și îi povestea *Albă ca Zăpada* lui Sydney, mi-am dat seama că eram fericită pentru ea. Consider depășită concepția ei despre cuplu și despre femeie, este dependentă, chiar supusă soțului ei, căruia în mod evident îi place să le sodomizeze pe altele. Ea înflorește în viața pe care o visa, nu se mai ascunde ca să se joace cu păpușile. Având în vedere dezastrul vieții mele personale, nu am dreptul s-o judec. Am doar dreptul să mă bucur pentru surioara mea, oricât ar fi de diferită de mine.

Cu cât trec minutele, cu atât vocea Emmei este mai stridentă. Dacă ar fi dispărut Jules, probabil, aș țipa ca un cocoș. Îmi pun mâna pe

brațul ei.

— Emma, o să-l găsim. Poate că, prins cu distracția, a uitat cât e ceasul… Sunt sigură că e bine.

Ea încetinește mersul. Nici o reacție. Continuu în pas de alergare, având grijă să evit rădăcinile copacilor. Ajungem la capătul străzii de promenadă, nici urmă de Milan. Emma rămâne nemișcată, cu mâinile pe șolduri, fără suflu. Fața îi este deformată de angoasă, este lividă și cearcăne violete îi accentuează privirea.

— O să fie bine, totul o să se rezolve, îi spun, mângâind-o pe umăr.

— Dar de unde știi? urlă ea. Și, te rog, nu te mai preface preocupată! Ce contează pentru tine că Milan a dispărut? Ce contează pentru tine că eu mor de frică? Ei? Nimic. Nu-ți pasă de noi, de mine. Deci, te rog, nu te mai preface!

Sunt înlemnită. Mai întâi, pentru că n-am văzut-o niciodată în starea asta, apoi pentru că vorbele ei mă izbesc. Tocmai ea, egoista căreia nu-i pasă de nimic din ceea ce n-o privește direct, îndrăznește să spună asta? Dacă n-ar fi atât de îngrijorată, n-aș sta pe gânduri să-i răspund.

Îmi întoarce spatele și se îndreaptă spre plaja principală. Mă ridic și o urmez, de la distanță acum. Jignită. Trecem prin fața digului, când îi sună telefonul.

— Alo? Da. Of, slavă Domnului! Mulțumesc! Dar unde era? Bine. Mulțumesc. Vin îndată.

Închide telefonul și se lasă pe o bancă, apoi începe să plângă zgomotos. Tot corpul îi este zguduit de spasme. Aș vrea s-o strâng în brațe, dar mă tem să nu-mi tragă un picior. Deci rămân în picioare la câțiva metri, tăcută și ușurată.

După câteva minute, sora mea își ridică fața șiroind de lacrimi spre mine.

— Îmi pare rău, murmură ea. N-am vrut să mă enervez așa.

Mă așez cu prudență lângă ea:

— Nu-i nimic. Erai speriată, ai spus mai mult decât ai gândit, te înțeleg.

Își suflă nasul, apoi dă din cap:

— Ba deloc. N-ar fi trebuit să țip la tine, dar chiar gândeam tot ce ți-am spus.

— Gândeai tot ce mi-ai spus? repet eu ca pentru a mă convinge că am înțeles bine.

— Nu-i momentul, trebuie să mă întorc acasă, la Milan. Chiar dacă nu întrebi, află că el plănuia să fugă pentru că nu vrea să se întoarcă la Bordeaux și să se despartă de iubita lui.

Sar în picioare.

— La naiba! N-o să te las să mă faci egoistă, în vreme ce nu există o persoană mai centrată asupra ei înseși ca tine. De câte ori m-ai sunat de anul trecut? Zero! Ai încercat să afli dacă nepotul tău suportă bine despărțirea părinților săi? Tot ce contează ești tu și realizările soțului tău și ale copiilor tăi. Te-ai schimbat, Emma, ai devenit arogantă, pretențioasă, rece. Nu te mai recunosc.

Își șterge cu ciudă ultimele lacrimi care îndrăznesc să-i dea pe față slăbiciunea.

— E adevărat că am devenit rece, spune ea, măsurându-mă cu privirea. Dar numai față de tine. Tu m-ai părăsit, Pauline. Eram ca două surori gemene, ne petreceam tot timpul împreună, ne spuneam totul, iar tu ai plecat să trăiești cu Ben. Știai că relațiile cu mama sunt complicate și că tata bea, eu aveam optsprezece ani, Romain avea treisprezece, iar tu ne-ai lăsat. Cel mai rău a fost că te-ai mutat doar la câțiva kilometri distanță și ai fi putut să vii pe la noi, să ne suni, dar n-ai făcut nimic. De la o zi la alta, a trebuit să ne descurcăm fără

tine. Ne făceai onoarea să vii la Crăciun și la aniversări, când n-aveai ce face, asta-i tot.

Vocea nu-i mai tremură. Siguranța i-a revenit.

— Acum cincisprezece ani, continuă ea, m-ai părăsit fără să te gândești la răul pe care puteai să mi-l faci. Nouă ani am așteptat să-ți aduci aminte de mine, pe urmă a apărut Jérôme. Dar nici asta nu te interesa. În seara în care trebuia să ți-l prezint, ai anulat totul în ultimul moment, ți-aduci aminte? Rezervaserăm o masă pentru patru persoane și am cinat în doi. Te-ai rupt de mine, Pauline, și a trebuit să mă descurc cum am putut. Era mai ușor să fac totul ca și cum tu nu mai existai, ca și cum sora mea cea mare nu fusese niciodată foarte apropiată de mine. Iar acum, pentru că treci printr-o încercare, îți permiți să mă judeci? Îndrăznești să-mi dai lecții? E adevărat că nu te sun să te întreb cum o duci, dar îl sun pe tata măcar de două ori pe săptămână ca să-mi dea vești despre tine. Dar tu ce știi despre mine, dragă soră mai mare? Știi că merg la doctor de mai multe ori pe lună ca să fiu sigură că n-am o boală gravă? Știi că mă scol în fiecare dimineață înaintea soțului meu ca să mă machiez, că el nu m-a văzut niciodată fără machiaj? Știi că trebuie să-mi spăl hainele noi de trei ori înainte de a le îmbrăca? Știi că Sydney este pe cale de a fi diagnosticată, având fără îndoială autism Asperger? Știi că soțul meu nu-i niciodată acasă? Știi că dorm în camera lui Nouméa ca să verific dacă respiră bine? Nu te speria, Pauline, nu te acuz de nimic. Toate astea nu-s din vina ta. Dar ești prima persoană care m-a făcut să doresc să trăiesc, mai degrabă, într-un basm decât în realitate. Așa că, fii amabilă, data viitoare când vrei să mă judeci, pune-ți întrebarea dacă ai dreptul s-o faci. Acestea fiind spuse, Milan are nevoie de mine.

Fără să-mi lase timp să-i răspund, se ridică și se îndepărtează cu toată viteza, mergând spre casa de la plajă. Inima îmi duduie în

piept, în gât, în urechi, lacrimile îmi inundă fața, mă simt strivită, rănită, singură. Egoistă.

CAPITOLUL 53

— Bună ziua, domnule doctor, sunt Pauline Frémont.

— Bună ziua, doamnă Frémont.

— Trebuie să vă spun ceva.

— Am o consultație. Ați putea suna mai târziu?

— Promit că va fi o convorbire scurtă.

— Vă ascult.

Inspir adânc. O s-o spun cu glas tare, n-am ce face.

— Vreau să mă vindec.

— Foarte bine, doamnă Frémont, vom vorbi despre asta la următoarea întâlnire.

Ezită o clipă, apoi adaugă:

— Este cea mai bună veste pe ziua de azi.

28 APRILIE 2012

Fiind vorba de o surpriză, am fost discretă.

Nu pare ceva greu, e simplu, s-ar zice chiar că e ușor. Totuși, nu m-am născut cu discreția în sânge. Când pregătesc o surpriză, trebuie să mă ameninț singură cu cele mai rele pedepse ca să nu dezvălui totul. Dacă nu, parcă aș fi un panou care semnalizează „Întreabă-mă și mărturisesc tot". De exemplu, știu că nu trebuie să cumpăr cadourile de Crăciun dinainte, fiindcă, dacă o fac, le ofer direct la ieșirea din magazin și mă simt obligată să cumpăr altele pentru ziua respectivă.

Dar în cazul acela am gestionat bine lucrurile.

Discret, mi-au trebuit câteva ore până să aleg hotelul perfect. Un cuibușor romantic pentru sărbătorirea celor șapte ani de căsnicie ai noștri, la Biarritz, cu vedere spre ocean și cadă de baie cu bule.

Discret, am aranjat cu Nathalie să aibă grijă de Jules.

Discret, am umplut o valiză și am ascuns-o în portbagajul mașinii.

Discret, am mers să fac plinul de benzină, ca să nu pierdem timp.

Discret, am pus ceasul să sune devreme, ca să profităm din plin de toate.

În ajun, mă culcasem cu zâmbetul pe buze, imaginându-mi ce figură uimită vei face când vei afla. Am închis ochii și am văzut totul: camera, zgomotul valurilor, soarele, ambianța de vacanță, noi doi.

Am adormit văzându-ne deja acolo.

Primul semnal de alarmă a avut loc spre ora 2 noaptea. Un strănut, apoi al doilea. Jules nu fusese niciodată bolnav. Prima lui îmbolnăvire nu putea să cadă exact la acea dată. După câteva minute de tăcere, am adormit la loc, liniștită.

După o oră, când a început să geamă, el, care are de obicei un somn adânc, cu care mă laud față de toată lumea, am crezut cu naivitate că a visat ceva urât. M-am dus să-l încurajez, totul e în regulă, culcă-te la loc, nu-i

nici un monstru în dulap, dar s-ar putea să se schimbe lucrurile, dacă ne împiedici să plecăm în weekend, dragul meu.

La ora 6 dimineața, șansele noastre de a pleca erau invers proporționale cu temperatura afișată pe termometru.

La ora 9, am sunat la SOS Medici, cerându-le să vină, și la Nathalie, cerându-i să rămână acasă.

La ora 10, ți-am arătat fotografiile surprizei pe care am fost cât pe ce să ți-o fac. Mi-ai spus că intenția contează. Mi-a venit să mă înfurii, dar n-am făcut-o. Intenția contează.

La amiază, Jules mai avea febră, dar era în plină formă.

La ora 20, când Moș Ene l-a adormit cu paracetamol pe fiul nostru, mi-ai spus că și tu ai o surpriză.

Ai plecat, am auzit motorul mașinii îndepărtându-se și am sperat că surpriza ta nu e doar magie: uite, am dispărut!

Te-ai întors după o jumătate de oră, mi-ai cerut să aprind lumânările în timp ce instalai festinul pe masa din salon.

La ora 22, tolăniți pe canapea și uitându-ne la un episod din Scandal, *cu un vag miros de cheeseburger și de cartofi prăjiți plutind în aer, ne-am spus că am făcut foarte bine că ne-am spus „da” în urmă cu șapte ani.*

CAPITOLUL 54

Milan stă cu nasul în telefon. Mă întreb dacă nu scrie cu el. Toți ceilalți mănâncă într-o tăcere absolută. Este ultima noastră cină la Arcachon și este marcată de tentativa de fugă din noaptea trecută. Mănânc în silă ce am în farfurie, nici păstăile nu mă atrag.

— V-ați făcut bagajul? încearcă Nonna să înjghebe o conversație.

Sora mea dă din cap afirmativ, mama neagă. S-ar zice că fiecare ar concura pentru titlul de rege al tăcerii. Colombe suspină:

— După circul de noaptea trecută, uite la el cum cinează față-n față cu ecranul telefonului. Hotărât lucru, copilul ăsta nu-i deloc bine crescut…

— Mamă, te rog! șoptește mama.

— Dacă te-ai fi ocupat mai mult de familie decât de serviciu, nepoții tăi ar ști să se poarte. Toată lumea este de acord ca un adolescent să-și petreacă tot timpul cinei pe *Gugul?*

Furculița fratelui meu rămâne nemișcată la intrarea în gură. Privirile noastre se întâlnesc, s-a terminat.

— Pe ce? întreabă el, mușcându-și fălcile.

— Pe *Gugul.* Asta e inadmisibil! Nu-mi pare rău că vacanța se termină…

L-am pierdut pe Romain. Încearcă să-și înăbușe un râs nebun în șervețel, dar sughițurile și ochii care plâng îl trădează. Încerc să mă stăpânesc, dar e contagios. Pe când Colombe se ridică să părăsească masa, las să-mi scape un rânjet. Ea îmi aruncă o privire ucigașă:

— În ceea ce te privește, tu ai face mai bine să-l duci pe fiul tău, care vorbește peltic, la un ortofonist în loc să pufnești ca o bibilică!

Efectul este imediat: bibilica izbucnește în râs.

— Pauline! se indignează mama. Nu-ți bate joc de bunica ta!

— Termină, mamă, nu mai am zece ani!

— Nu, dar trăiești sub acoperișul meu, deci trebuie să accepți regulile mele.

— Regulile tale? răspunde Colombe, întorcându-se spre mama. De când stabilești tu reguli? N-ai fost niciodată decât o camaradă pentru copiii tăi, nu ești o…

— Destul! strigă Milan, ridicându-se și răsturnându-și scaunul în același timp. Destul! Nu mai suport familia asta care se ceartă tot timpul! La naiba, voi nu vedeți ce șansă avem să putem petrece timpul împreună! Nu faceți decât să vă criticați, parcă așteptați cea mai mică greșeală ca să atacați, e insuportabil! Ar fi putut fi o vacanță grozavă și ați stricat totul!

Își ridică scaunul și pleacă spre bucătărie.

— Milan! îl strigă mama. Vino înapoi, nu s-a întâmplat nimic! Sunt doar niște mici neînțelegeri între mamă și fiică, nu trebuie te consumi pentru asta!

El merge înainte fără să se întoarcă. Vocea lui ajunge la noi de dincolo de ușa de sticlă.

— Bucurați-vă de ele. Aș vrea și eu să am mici neînțelegeri fără importanță cu mama mea. Fiți atente, într-o bună zi mamele mor.

23 IUNIE 2013

Era într-o duminică. De obicei, tu te trezeai primul. Dar nu și în dimineața aceea. Am ieșit din cameră fără să fac un zgomot, ai gemut când am închis ușa. Am dedus că mă visezi.

Pentru prima dată de când se născuse, Jules își petrecea weekendul la mama ta. Ea insistase, tu vedeai în asta ocazia de a petrece un timp în doi, eu acceptasem, încercând să rezist dorinței de a suna în fiecare minut pentru a ști ce mai face.

La ora 11, erai încă în pat. Prima zi de dormit până târziu după doi ani trebuia savurată.

La ora 12, am început să fiu îngrijorată. Citisem un articol despre moartea subită a sugarului. Probabil că era valabil și pentru adulți.

Am venit să verific dacă totul e în regulă, gata să-mi ud degetul pentru a-l pune sub nările tale. Am deschis ușa și te-am văzut, bine sănătos, întins în mijlocul patului și uitându-te fix la plafon.

— Cum merge? am întrebat.

— Mmmmmpfffff.

— Asta înseamnă bine sau rău?

— Mmmmpppffffff.

— Nu poți vorbi?

—

…

— Dar spune ceva!

Ai întredeschis buzele cu o greutate pe care nu puteam să n-o văd, apoi ai gemut două cuvinte. În sfârșit, când spun „gemut", asta s-ar situa mai degrabă între scâncet și horcăit.

— Avem paracetamol?

Nu fuseseși aproape niciodată bolnav de când te cunoșteam. Am procedat deci la un interogatoriu, ca să aflu despre ce-i vorba.

Te durea totul, n-aveai putere să te scoli, îți simțeai capul parcă strâns într-o menghină, respirai cu greutate, aveai amețeli, îți venea să vomiți și aveai și alte simptome a căror existență îmi era necunoscută. La sfârșitul listei, ai suspinat îndelung ceea ce însemna: „Continuă fără mine, sunt prea lent”.

Am ieșit din cameră și m-am întors după câteva minute cu un termometru. Aspectul tău s-a schimbat. Din muribund, ai devenit sceptic.

— Ce vrei să fac cu asta?

— Ce întrebare: să ți-l atârni la gât.

— Ah, m-am temut că vrei să mi-l pun acolo unde știi.

—

…

— Poftim? (Privire speriată.)

— Da, o să ți-l pui acolo unde știi.

— Vrei să spui sub limbă?

— Dacă vrei. Dar află că acum câteva zile era în locul pe care-l știi al fiului tău.

Ți-ai luat temperatura acolo unde știi. Nu aveai febră.

După două ore, în urma unui apel la ambulanță, eram la urgențe.

În sala de așteptare, lumea te privea cu compasiune. Cu capul înfofolit într-un fular mare, deși era cald, cu brațele încrucișate, cu ochii închiși, s-ar fi spus că ești un om politic în Adunarea Națională.

Mila având limitele ei, nimeni nu te-a lăsat să intri peste rând. Deci calvarul tău a durat o oră în plus. Cu cât treceau minutele, cu atât te chirceai mai mult pe scaun. Când asistenta a venit după tine, semănai cu o pernă.

Ai mers la examinare pășind încetișor. M-am rugat să nu îndrăznești să ceri un scaun cu rotile.

Ai ieșit după zece minute, în aceeași stare. Când asistenta mi-a urat „Curaj", am început să mă tem.

Am mers până la mașină, nu îndrăzneam să-ți pun întrebarea. Aveai ceva grav, era sigur. Și eu, care râdeam de tine cu câteva ore mai devreme…

Până la urmă, neputând să mai rezist, am întrebat:

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Ei bine, ce ai?

Ai așteptat câteva secunde înainte de a răspunde. Ca să mă protejezi, fără îndoială. Pe urmă, cu vocea ta cea mai firavă, ai consimțit să-mi comunici diagnosticul medicului:

— Se pare că este un guturai.

CAPITOLUL 55

— Noapte bună! îi spun lui Romain, stingând lumina.

— Noapte bună, surioară! A fost grozav să petrec cu tine toate nopțile astea. Mă bucur că ai venit.

— Și eu.

— Serios?

— Serios. După două ore eram gata să fug, dar am petrecut o vacanță frumoasă, ceea ce nu era sigur. Să nu spui nimănui, dar aș mai fi stat o săptămână.

— Aoleu! Ai grijă, ești pe cale să te reintegrezi în familie!

— Mda… Trebuie să-i spun asta psihiatrului meu!

Romain se întoarce pe o parte și îmi înconjoară pântecul cu brațul.

— Sunt bucuros că mi-am regăsit sora cea mare.

Îmi scapă un rânjet, ca de fiecare dată când mă cuprinde emoția.

Mâine se închide paranteza. Mă întorc la viața adevărată, fără să știu ce mă așteaptă. Viitorul meu este un Kinder Surprise. Nu știu nimic despre conținutul lui, nu știu dacă-mi va plăcea, dar va trebui să-l accept.

Plecând, îi voi trimite ultima amintire lui Ben. Aș fi putut să mai scriu câteva mii, cufundându-mă în povestea noastră am regăsit toate acele scurte momente de complicitate care ne împodobeau viața cotidiană. Punând în scris viața noastră, am râs în hohote, am plâns de emoție, mi-am simțit pântecele răsucindu-se. Asta n-a făcut decât să-mi întărească certitudinea: suntem sortiți unul altuia. Avem această șansă.

Dacă Ben nu se întoarce la mine, îmi voi pierde sufletul-pereche. Știu fără nici o urmă de îndoială că niciodată nu voi mai iubi așa cum îl iubesc pe el. Prefer să fiu singură decât să iubesc la preț redus. Nu mă tem să trăiesc singură, mă tem să trăiesc fără el.

4 SEPTEMBRIE 2014

Era 4 septembrie.

Dormiserăm rău amândoi. O armată întreagă de întrebări ne tropăiau prin cap. Și dacă educatoarea e rea? Și dacă pantofii cei noi îl rod? Și dacă se simte părăsit? Și dacă nici unul dintre cele trei ceasuri deșteptătoare pe care le-am programat nu sună?

Când am ajuns să mi-l imaginez ridicând spre noi ochii mari și înlăcrimați, încercând curajos să nu lase lacrimile să curgă, și când le-am simțit pe ale mele izvorând, am înțeles că e timpul să mă scol.

Începea grădinița, pentru noi era ceva important.

Nu era vorba de tristețe, era chiar o mare fericire să-l vedem că s-a făcut mare, că își afirmă caracterul, că își desface aripile.

Ne era puțin teamă pentru că nu știam cum este.

Simțeam un pic de nostalgie pentru că asta însemna că etapa în care fuseserăm toți trei împreună se terminase.

Și mai era și gândul egoist că era prima treaptă dintr-o scară mare pe care avea s-o urce ca să se apropie de el însuși și să se îndepărteze puțin de noi.

Am verificat că nu uitaserăm nimic. Ghiozdanul. Șorțulețul. Să-i spunem „te iubesc". Pătura. Ursulețul. Să-i însemnăm hainele. Să-i spunem „te iubesc". Păhăruțul. Lucrurile de schimb. Să-i spunem „te iubesc".

Ne-am uitat unul la altul; s-ar fi spus că ne luăm la întrecere cine să fie mai deprimat. Asta ne-a făcut să râdem și nu mai păream deloc deprimați, dar păream proști.

Era timpul să-l trezim.

— Cucu, dragule!

— …neasa!

— Mergem la grădiniță!

— O, da!

— O să-ți faci o mulțime de prieteni, o să te distrezi bine, o să fie grozav!

— Da! Pot să-mi iau testicul?

Te-am privit stupefiată.

— Pot, mamă? Vrau testicul meu la școală!

Mă pregăteam să-i explic că va putea să le ia chiar pe amândouă, când tu te-ai prins. Voia mașinuța lui cea roșie, McQueen[18]!

Pe traseu, în timp ce tu conduceai, am făcut cam 1.258.776 de fotografii. Ultimul lui zâmbet înainte de grădiniță. Ultima strâmbătură înainte de grădiniță. Ultima încruntare înainte de grădiniță. Ultima clipire din ochi înainte de grădiniță. Ultimul picior drept pus peste cel stâng înainte de grădiniță.

Am parcat mașina scoțând strigăte de entuziasm care nu ne convingeau decât pe noi. În realitate, aveam contracții. Poate chiar mi s-a rupt apa, dar nu sunt chiar sigură că-i vorba într-adevăr de asta.

Erau cu toții foarte mici, el și colegii lui, înconjurați de mobile pe măsura lor. Micuții oameni de mâine. Unii plângeau, alții își căutau părinții, Jules privea acest mediu care îi va deveni în curând familiar.

Educatoarea a spus că noi trebuie să plecăm. Puteam veni să ne luăm fiul la amiază.

Se uita în ochii mei când le-am văzut apărând. M-am făcut că nu le văd, dar ele au țâșnit în tăcere. Voiam să-l iau în brațe, să-l strâng tare, să-i șterg lacrimile cu săruturi, să amân urâcioasa începere a grădiniței care îl făcea să sufere. Dar ar fi fost mai rău, și atunci mi-am pus dorințele în buzunar, alături de suzeta lui, l-am sărutat apăsat și m-am îndepărtat repetându-i că vom veni să-l luăm repede și că se va distra.

Am numărat secundele până la ieșirea lui de la grădiniță. Erau multe.

Am încercat să găsim ceva de făcut ca să omorâm timpul, dar acesta rămânea cât se poate de viu.

La amiază, a venit la poartă cu ghiozdanul în spate și cu zâmbetul pe față.

L-am strâns în brațe, i-am spus cât ne bucuram să-l vedem, i-am spus că ne-a fost dor de el. El a dat din cap și ne-a întrebat unde e mașinuța lui roșie, McCouille.

CAPITOLUL 56

Casa este aranjată, piscina este acoperită, valizele sunt pline. Casa de la plajă e gata să adoarmă. Încă n-am plecat și nostalgia este imprimată în fiecare gest. Ultima cafea băută sub pomi. Ultimul duș cu vedere spre mare. Ultima mângâiere dăruită Nonnei între două uși. Ultimul joc de-a v-ați ascunselea între Jules și Sydney. Mai multe săptămâni împreună au creat niște obiceiuri.

Ca să terminăm frumos, Jérôme a propus un picnic pe bancul Arguin. La timona noii sale bărci, îmbrăcat precum căpitanul Stubing[19], ne conduce spre bancul de nisip format între apele liniștite ale Bazinului și cele sălbatice ale oceanului.

În dreptul cabanelor înălțate pe stâlpi, depășim catamaranul pe care mă îmbarcasem cu Maxime. Pasagerii, cu cupele în mâini, admiră priveliștea. Pe o plasă elastică, în față, remarc o siluetă familiară. Nu-mi vine să-mi cred ochilor: Maxime este așezat lângă o frumoasă blondă, cu spatele drept, privind în gol. Postura lui nu lasă nici o îndoială: îi face figura cu răul de mare. Mă întreb câte am fost cele păcălite.

Nu suntem singurii care au avut ideea să facă un picnic pe bancul Arguin, în ciuda faptului că cerul e acoperit de nori: mai multe grupuri, venite cu barca, cu jetskyul sau în canoe, profită de frumusețea locului. Colombe pare încântată:

— Minunat. Am putea crede că suntem la laboratorul de analize medicale, într-o sâmbătă dimineața.

Cu o față încruntată, își desface scaunul și se instalează cu fața spre duna lui Pilat. Întindem un pled mare alături de ea, scoatem sandviciurile, salatele, cartofii pai și băuturile și ne așezăm ca să profităm de acest ultim moment împreună. Nonna stă lângă mine, pe o pernuță gonflabilă. Mama se sprijină de tata. Sora mea seamănă

cu o madonă, cu o mână pe pântec și un braț care o ține de umeri pe Nouméa. Fratele meu pare trist. Milan s-a așezat puțin la o parte, ținându-se de mână cu Lou.

Mă pregătesc să ronțăi sandviciul cu jambon, unt și castraveciori, când Jérôme bate cu furculița de plastic într-un păhărel.

— Vreau să vă mulțumesc că mi-ați acceptat invitația. A fost grozav să fiți cu toții alături de noi în casa de la plajă. Sunt bucuros că am putut aduna toată familia, sunt sigur că vom păstra amintiri plăcute din această primă vară petrecută împreună și sper că vor fi multe altele. Pentru casa de la plajă!

Ridicăm păhărelele cu suc de portocale, repetând în cor:

— Pentru casa de la plajă!

— Și acum ne vom relua cu toții viața obișnuită, fiecare în legea lui, spune fratele meu.

— Ba nu! promite tata. O să ne întâlnim mai des, o să gătesc pentru toți!

Nonna îmi pune mâna pe coapsă:

— O să vin des la voi.

— În ce mă privește, mă întorc la azilul meu, geme Colombe.

— Vrei să vii să locuiești cu noi? propune mama.

Tata își întoarce ochii holbați spre ea. E gata să leșine.

— Pauline o să-și ia un apartament, continuă ea. Te-ai putea instala în camera ei!

— N-am găsit încă nimic, intervin eu.

Mama mă privește cu răceală.

— Ei bine, o să mai cauți. Nu poți rămâne la noi la nesfârșit, nu așa o să-ți iei viața de la capăt. Tu, care îți supraveghezi tot timpul fiul, gândește-te puțin la el. Are nevoie de stabilitate, de un loc unde să se simtă acasă!

Picnicul acesta a fost o idee foarte bună, într-adevăr, mă bucur că am venit. Strâng din dinți timp de câteva minute. Dacă aș răspunde, n-aș face decât să înveninez situația. Dar simt cum mă cuprinde furia, îmi răscolește pântecele, mi se insinuează în membre și se îndreaptă drept spre gura mea, fără s-o pot opri:

— Mamă, ce problemă ai cu mine?

— Poftim? se miră mama, care discuta cu Jérôme.

— De ce te simți obligată să-mi faci observații ori de câte ori vorbești cu mine? Ce-am făcut ca să-mi porți pică în halul ăsta?

Ea ridică din sprâncene. Toată lumea tace. Chiar și siguranța mea.

— Cred că inversezi situația, Pauline. Nu-ți port pică pentru nimic, n-am impresia că îți fac mai multe observații decât altcuiva… Cred că ești adesea prea rigidă și mă tem că ai devenit negativistă în legătură cu Ben, de aceea ți-o spun, pentru că așa sunt eu, nu pot ține pentru mine ce gândesc. Dar tu nu lași deloc de la tine, nu-i adevărat? O să te scutesc de deziluzii: toți putem greși. Nu sunt perfectă, sora ta nu-i perfectă, tatăl tău nu-i perfect. Și vrei să-ți dau o informație senzațională? Nici tu nu ești perfectă. Deci, dacă ai putea să nu mai arăți cu degetul defectele tuturor, am avea o vacanță grozavă!

Simt cum lacrimile îmi urcă în ochi, mă tem să le dau drumul. Fără să spun un cuvânt, având grijă să evit toate privirile ațintite asupra mea, mă ridic și mă îndepărtez.

CAPITOLUL 57

Așezată pe plajă, îmi caut liniștea în dansul valurilor. Pe coasta asta a bancului Arguin, oceanul e cel care dansează. Valurile se acoperă de spumă și îi înfășoară pe cei ce fac surfing, apoi vin să se stingă pe plajă.

Aud nisipul scârțâind sub pașii ei mici. Mă întorc, Nonna a venit cu pernuța ei gonflabilă în mână. O ajut să se așeze lângă mine.

— Știi, mama ta nu-i răutăcioasă.

— N-am spus niciodată că ar fi.

— Dar pui la suflet remarcile ei. Nu pretind că sunt întotdeauna justificate, este adevărat că uneori este dură, nu știe să fie politicoasă. Mi-a trebuit mult timp ca s-o pot aprecia, când ne-a prezentat-o tatăl tău. Dar îmi imaginez că ăsta-i felul ei de a le spune oamenilor că-și face griji pentru ei.

— Mda…

— Chiar așa cred! Uite: ea se poartă așa mai ales cu sora ta și cu tine. Sunteți foarte diferite de ea, vă place ca totul să fie sub control, pe când ea este, mai degrabă, dispusă să lase lucrurile la voia întâmplării. Poate că mă înșel, dar am senzația că se simte vinovată că v-a angoasat atât încât să vreți să controlați totul, și atunci încearcă să vă împingă, fără îndoială cu stângăcie, să fiți ceva mai adaptabile.

— S-o crezi tu! În cazul ăsta, de ce ar fi așa de grăbită să plec de la ea?

— Fără îndoială, pentru că te vede nefericită de luni întregi și se gândește că ăsta-i singurul mod să mergi înainte. Poate că-i îngrijorată și pentru Jules… Știi, orice ai crede tu, mama ta a făcut mereu totul ca să vă protejeze. Asta n-a fost totdeauna ușor. A fost crescută cu duritate, Colombe e mama ei, adu-ți aminte!

— Hm. Nu sunt sigură că asta explică faptul că este așa de rea cu mine.

Nonna îmi ia mâna într-a ei.

— Pauline, nu vreau să-ți fac rău, dar nici nu pot să nu spun nimic. Ai trecut prin niște încercări în ultima vreme, e normal ca viziunea ta asupra lucrurilor să fie alterată. Dar nu te poți complace în starea asta. Draga mea nepoată are, desigur, un caracter puternic, dar este tolerantă și știe să-și pună întrebări. Trebuie s-o ajuți să iasă din carapacea ei plină de amărăciune. Nu-i poți acuza pe ceilalți de toate defectele și să nu le vezi pe ale tale. Tu nu ești așa. Nu lăsa loviturile să te schimbe, draga mea. Ai o inimă de aur și ar fi păcat.

Cuvintele Nonnei mă izbesc. Și dacă ea are dreptate? Cred că mama nu mă cruță, dar contrariul nu-i mai puțin adevărat. Este ca și cum, în adâncul sufletului meu, ar fierbe o furie contra ei, care nu cere decât să crească. Ca și cum aș vedea-o pe mama prin prisma deformantă a ranchiunei.

Un val mai mare decât celelalte se apropie de coastă. Un surfer se aruncă să-l cucerească, sare în picioare și își conduce planșa care lunecă în mare viteză. Valul se formează și îl înghite, planșa sare afară din spumă, surferul este scuturat în toate sensurile, ba un braț, ba un picior apare din apa ce fierbe. După mai multe secunde de stoarcere, este aruncat pe nisip, speriat.

Și eu sunt în aceeași stare.

CAPITOLUL 58

Am rămas cu dinții strânși de la picnic încoace. Întorcându-mă în port, pretextez că trebuie să fac niște cumpărături urgente, i-l încredințez pe Jules tatei și plec să mă plimb singură. Gândurile mi se învălmășesc în cap, trebuie să fac ordine. Fratele meu își manifestă dorința de a mă însoți.

— Așteaptă-mă, Popo, vin cu tine!

Nu încetinesc pasul, crezând că asta îl va face să se răzgândească. Înseamnă că nu-l cunosc. Dacă ar fi animal, fratele meu ar fi păduche.

— Ești supărată?

— Nu.

— Faci teribil de bine pe supărata.

Totuși. Sunt tristă că s-a terminat vacanța, răscolită de tot ce am trăit aici, mișcată de cuvintele Nonnei, impresionată de schimbările pe care le percep în mine, dar nu sunt supărată. Mă pregătesc să-i spun toate acestea lui Romain când zăresc un cuplu care stă în picioare în fața mării, lângă călușei. Maxime și blonda cu care era pe catamaran.

Încep să fac un ocol ca să-i evit.

— Ce faci? mă întreabă Romain.

I-l arăt pe Maxime din privire:

— N-am chef să trec prin fața lui.

— Ăsta-i tipul de deunăzi?

— Da. Mai înainte l-am văzut pe catamaran cu tipa, cred că-i un vânător care are un plan bine exersat pentru a-și duce victimele în pat. Te pomenești că nici nu-i aici în vacanță la soră-sa și n-are nici o fiică, cred că…

Romain nu-mi lasă răgaz să termin. Se îndepărtează de mine și se îndreaptă drept spre Maxime. Cuplul, fiind cu spatele, nu-l vede venind. Se întoarce și îmi face semn să mă uit la ce se pregătește să facă. Îi fac semn că am să-l omor.

Ajuns în dreptul lui Maxim, îl înconjoară și se postează în fața lui. Fără să-i lase timp să reacționeze, îl îmbrățișează și își apropie buzele de ale lui. Maxime îl respinge violent, fratele meu face câțiva pași în spate, îl văd că-i vorbește, ridică mâinile ca semn că nu-i înțeles, scutură din cap. Maxime face gesturi largi și se întoarce mereu spre blondă ca să verifice dacă este tot acolo. Până la urmă, fratele meu îi întinde mâna lui Maxime, care refuză să i-o strângă, ridică din umeri și se îndepărtează de ei, ținând capul în jos, în mod exagerat.

În momentul în care Romain ajunge la mine, amuzat, privirea lui Maxime se încrucișează cu a mea. Dacă ar putea, mi-ar arunca săgeți. Îi adresez un zâmbet larg asociat cu un deget ridicat, apoi îmi reiau mersul „digestiv” ceva mai ușurată.

CAPITOLUL 59

E ciudat să te întorci acasă după o lungă absență. Este și mai ciudat să nu te întorci în casa ta.

Liniștea mi se pare anormală. Mintea mea s-a obișnuit cu râsetele, cu strigătele, cu pescărușii, cu valurile. Am aceeași nostalgie ca atunci când, fiind copii, ne întorceam de la Biarritz, după ce petrecuserăm atâta timp împreună.

— UAAAAAAAAAAU!

Dacă judec după timpanele mele sparte și după zâmbetul său, aș spune că lui Jules îi place noua decorație a camerei sale. Dacă judec după grimasa de leoaică a mamei, aș spune că ea o apreciază, evident, mai puțin.

— Când m-ai întrebat dacă poți schimba aspectul camerei surorii tale, nu credeam că o să fie o schimbare totală.

— Nu fi îngrijorată, o să las totul cum a fost când o să plec.

— N-am spus asta.

— N-am spus că tu ai spus asta.

— Mă obosești, Pauline.

— Liniștește-te, mamă! O să-ți cedeze vreun organ intern.

— Terminați amândouă! intervine tata apucându-ne de umeri. Tot timpul vă atacați, deși vă iubiți. Ar fi vremea să încercați un alt mod de comunicare, nu credeți?

— Îți atrag atenția că *eu* fac eforturi! se ofensează mama. De când stă aici, mă ocup de ea, îi pregătesc și micul dejun! Dar trebuie să contribuie și ea și să nu se mai supere pentru orice.

Trei perechi de ochi sunt ațintite asupra mea. Cea a tatei, cea a mamei și cea a cățelușei. Cred că se așteaptă ceva de la mine.

— De acord, o să încerc să fiu mai puțin susceptibilă.

— Promiți? insistă tata.

— Promit că o să încerc.
— Pupați-vă!
— Haide, tată…
— Pupați-vă!
— Ești grosolan, Patrick.
— Pupați-vă!

Îmi apropii obrazul de gura mamei, care îmi întinde și ea obrazul. Înțeleg mesajul: eu trebuie să fac primul pas. O sărut, ea face la fel, tata strigă „ura”, Jules merge lângă el și îl imită. Mina latră. Nu sunt traducătoare canină, dar cred că ea ne-a spus că suntem tâmpiți.

Promiscuitatea asta mă jenează. Caut mental o ieșire, și de îndată ce am găsit-o, anunț că mă duc să aduc corespondența și fug spre ușă.

Cutia de scrisori este plină. Facturi, prospecte, cărți poștale și o scrisoare pentru mine. Un plic alb care n-are nimic special, dar care îmi face imediat inima să bată mai tare.

Este scrisul lui Ben.

Ben mi-a scris.

Cu siguranță e semn bun.

Salut, Pauline,

Am citit toate amintirile noastre. N-o uitasem pe nici una. În schimb tu cred că ai ascuns o parte din povestea noastră. E rândul meu să-ți amintesc câteva episoade importante. Sunt treisprezece. Primul e atașat aici.

Pe curând,

Ben

24 IANUARIE 2012

Am căutat în e-mailurile tale toată după-amiaza.

Laboratorul ne spusese că vom primi rezultatele în jurul orei 16.

Mesajul a venit. Ai dat click pe el. S-a deschis o pagină nouă. Ai introdus codul secret. Documentul a fost afișat.

Am rămas tăcuți câteva secunde, până am înțeles ce înseamnă cifrele acelea. Când am înțeles, te-am luat în brațe și am sărit prin tot apartamentul, lipiți unul de altul.

Jules urma să aibă un frățior sau o surioară.

Capitolul 60

Cu ochelari albaștri și cămașă asortată, doctorul Pasquier nu și-a schimbat obiceiurile vestimentare în timpul vacanței. Mă aștept să apară Gargamel.

— Povestiți-mi totul. Cum ați petrecut această vacanță în familie?

Am atâtea de spus încât expulzez cuvintele din gură. Nu trebuie să uit nimic, trebuie să am timpul necesar să povestesc totul. Furia mea împotriva mamei, sentiment pe care tocmai l-am identificat. Presupusa recidivă a tatei și explicațiile lui. Ranchiuna surorii mele și starea ei psihică proastă care m-a impresionat. Custodia alternativă a copilului. Complicitatea cu fratele meu. Relațiile între mama și mama ei. Discuția cu Nonna. Maxime. Jules, care nu mai face pipi în pat. Timpul pe care l-am avut să reflectez. Trimiterea către Ben a tuturor amintirilor.

— A reacționat? mă întreabă el.

Ezit un sfert de secundă înainte ca răspunsul să se impună:

— Nu. N-am nici o veste.

— Ce credeți despre asta?

— Nu știu. Are nevoie, fără îndoială, de ceva timp ca să facă bilanțul.

El dă din cap.

— În timpul vacanței, ați constatat vreo evoluție în privința așteptărilor dumneavoastră față de soț?

— Scriind amintirile noastre, mi-am întărit certitudinea: Ben este sufletul meu pereche. Dar văd și posibilitatea ca el să nu fie de aceeași părere. Știu acum că s-ar putea ca el să nu se întoarcă la mine.

— Cum vă simțiți când vă imaginați asta?

Închid ochii.

— Mi se face rău. Este îngrozitor să mă gândesc că sunt, poate, singura care mai simte iubirea noastră. Dar diferența este că acum cred că pot supraviețui.

Văd cum se aprinde interesul în ochii Marelui Ștrumf.

— Ce s-a schimbat?

Iau un aer detașat.

— Poate că n-a trăit povestea noastră în același fel ca mine. Poate că anumite lucruri l-au făcut să se îndepărteze…

— Ca de exemplu?

— Nu știu.

Mijește ochii și mă privește fix. Parcă ar fi un detector de minciuni.

— Sunteți sigură că nu știți?

— Da, sunt sigură.

Rămâne un moment tăcut, cu un aer inchizitorial. Mă uit la fotografiile prinse pe perete, la perdele, la pixuri. Orice, decât să privesc adevărul în față.

— Dacă nu-mi spuneți totul, nu voi putea să vă ajut. Înțelegeți?

Dau din cap. Gura mi-e uscată. Vreau să plec de aici. Nu sunt pregătită.

— Nu vreau să vă forțez, continuă el, am început o terapie deja de câteva luni, dar încă n-am abordat ceea ce vă consumă cu adevărat.

Lacrimile îmi îneacă ochii. Mă doare burta.

— Cu siguranță, nu sunteți obligată. Prima dată când ați venit, mama dumneavoastră mi-a povestit un episod important din viața dumneavoastră. Sunt aici ca să vă ajut.

Îl detest. O detest pe mama. Îl detest pe Ben. Îmi detest mintea pentru că aduce în prim-plan gândurile pe care aș vrea să le uit.

Trebuie s-o fac.

Inspir îndelung și sacadat:

— E adevărat. Nu v-am spus totul.

20 SEPTEMBRIE 2012

Am ajuns exact la timp. Erai întinsă pe masa de examinare când am intrat și eu în încăpere. Mi-ai aruncat o privire ucigătoare.

Ți-am spus că uitasem cât e ceasul din cauza treburilor de la serviciu.

Radiologul mi-a cerut să stau jos și ți-a aplicat gel pe burtă. A făcut să lunece aparatul pe deasupra și spectacolul a început.

O vedeam a treia oară. În curând aveam s-o strângem în brațe. Fiica noastră.

A ridicat mâna ca și cum ar fi vrut să ne spună „Bună ziua". Nu-mi luam ochii de la ecran, eram vrăjit. Noi făcuserăm asta. Era o adevărată magie.

M-ai luat de mână, îți simțeam inima cum bate în degete. Privirea ta nu mai era ucigătoare.

Trecuserăm deja prin asta, dar acum era un lucru în plus: știam. Știam ce uragan de dragoste urma să ne înghită, ce bucurie intensă urma să resimțim văzând-o pentru prima dată, știam că sufletul ne va fi plin când o vom privi cum doarme, că vom râde nebunește la fiecare dintre grimasele ei, cunoșteam sentimentul de a avea o rațiune de a trăi.

Radiologul a închis monitorul și ne-a spus că totul merge bine. Că ea va veni pe lume în curând. Ne-a întrebat dacă i-am ales prenumele.

Îi aleseserăm jucăria de pluș, Măgărușul din Winnie-the-Poo *pe care-l cumpăraserăm în triplu exemplar, body-urile, culorile camerei, pătuțul, săpunul, papucii, rochiile, caruselul și prenumele. Am răspuns că se numește Ambre. Ne plăcea semnificația. În greacă înseamnă „Nemuritoare".*

CAPITOLUL 61

— Ce faci aici?

E sora mea ființa aceasta amabilă.

— Mama mi-a spus că ești internată la spital, așa că am venit să-ți țin companie.

Îi întind cutia cu bomboane de ciocolată, ea schițează o grimasă. O consider un surâs. Mă așez pe fotoliul de la capătul patului:

— Ei, ce s-a întâmplat?

— Am avut sângerări și dureri. E vorba de o dezlipire a placentei. Copilul e bine, dar mă țin sub perfuzii mai multe zile ca să se resoarbă hematomul. Pe urmă o să stau la pat, în cele cinci luni care rămân. Sunt niște…

Se întrerupe și se uită în altă parte.

— Ce sunt?

— Nu, nimic, răspunde ea.

— Spune-mi.

Scutură din cap. Ochii i se întunecă.

— Sunt riscuri să-l pierzi?

Clatină din cap. Toată fața ei luptă ca să nu lase lacrimile să curgă.

Aș vrea să plec fugind. Nu mă simt capabilă să înfrunt asta, nici măcar în imaginație. Dar, întinsă sub cearșaful alb, cu spaima întipărită pe față, surioara mea are nevoie de mine. Mă ghemuiesc lângă pat, în dreptul pântecului ei, și îmi folosesc palmele ca difuzor:

— Cucu! Mă numesc Pauline și sunt mătușa ta. Ce faci?

Îmi lipesc urechea de cearșaf.

— Se simte bine, îi spun surorii mele, înainte de a relua conversația cu viitorul meu nepot sau viitoarea nepoată. Mama ta este îngrijorată din cauza ta, dar eu sunt sigură că totul va decurge

bine, nu-i așa? Asta-i, eram sigură. Poftim? Da? De acord, îi spun. Foarte bine. Ei, te las, ne vedem în curând. Ai grijă de tine!

Sora mea se uită fix la mine, părând perplexă. Îmi iau aerul cel mai serios:

— Am un mesaj din partea copilului. Îți transmite că legumele sunt bune, dar că n-ar refuza puțină ciocolată.

Izbucnește în râs. Îmi reiau locul în fotoliu și caut un subiect care s-o facă să se gândească la altceva:

— Și cartea ta progresează?

— Am făcut planul amănunțit, o să am timp să scriu stând acasă, răspunde ea, după care face o pauză de câteva secunde. Dar tu cum o duci?

Întrebarea nu este spontană, efortul făcut este palpabil.

— Bine. Mi-am reluat serviciul, Jules este la Ben, viața obișnuită.

— Crezi că o să se întoarcă la tine?

— În fiecare zi cred mai puțin.

— Eu ți-o doresc. Cred că dacă Jérôme m-ar părăsi nu mi-aș putea reveni.

Comparația este stângace, dar i-am promis Nonnei să mă străduiesc. Ceea ce mă deranjează cel mai mult este că știu că soțiorul cel perfect o înșală pe sora mea cu o anumită Camille și, desigur, cu multe altele și nu mă pot hotărî dacă trebuie să-i spun sau să tac.

Ușa încăperii se deschide și intră o moașă care trăgea un cărucior.

— Bună ziua, este timpul să facem ecografia!

Mă ridic și îmi iau poșeta.

— Puteți rămâne, doamnă!

Îi zâmbesc moașei scuturând din cap. Nu, nu pot. Mă aplec peste sora mea, o sărut pe frunte și mă îndrept spre ușă. Sunt gata să ies când vocea ei mă ajunge din urmă:

— Mulțumesc că ai venit să mă vezi, Popo.

8 OCTOMBRIE 2012

Când m-ai sunat, eram în parc cu Jules. Ai mormăit că e momentul, că ea e gata să vină. Ne-am urcat în mașină și l-am dus pe cel mic la mama.

În timpul drumului, i-am explicat că va dormi la bunica și că, a doua zi, voi veni să-l iau ca să mergem s-o vedem pe mămica și pe copilaș. Nu înțelegea mare lucru, dar a repetat „copilaș?”.

L-am îmbrățișat mai îndelung ca de obicei, luându-mi rămas-bun. Era ultima dată când el era copilul nostru unic.

Te-am luat de acasă și am plecat spre maternitate.

Ai strâns din dinți tot drumul. Ținusem minte lecția de prima dată: să evit ridicăturile și adânciturile, muchiile și denivelările.

Era greu să te văd suferind și să nu pot face nimic. Mă simțeam neputincios. Îți vorbeam de una, de alta, ca să-ți abat gândurile, te ajutam să-ți reglezi respirația și te lăsam să-ți înfigi unghiile în mâna mea. Ai vomat timp de trei luni și, de mai multe săptămâni, dormeai șezând, măcar atât puteam face și eu.

Am așteptat câteva minute când am ajuns în fața clădirii. Viața noastră avea să se schimbe din nou. Familia noastră urma să se mărească, iar sufletul nostru, la fel. Fericirea nu-i niciodată așa de mare ca atunci când te pregătești să o atingi.

I-am urat drum bun micuței noastre Ambre, i-am spus că abia așteptam s-o întâlnim și ne-am îndreptat spre oroare.

CAPITOLUL 62

Luna august la agenție este mai adormitoare decât un reportaj despre viața nocturnă a urșilor koala sub verbină. Firmele sunt închise, apelurile telefonice sunt rare, candidații sunt la plajă, colegii sunt în vacanță, în afară de Pascal, directorul meu, și de José, unul dintre secretarii comerciali, care lucrează în birourile de la etaj. Aranjez agrafele pe culori, ca să nu risc să moțăi cu capul în piept, când se deschide ușa. Un bărbat zâmbitor se îndreaptă spre mine.

— Bună ziua, caut o slujbă de electrician. Aveți așa ceva disponibil?

Îl invit să ia loc, bucuroasă că se incrustează și ceva acțiune în ziua asta.

— Nu există vreun post liber în prezent, majoritatea firmelor sunt închise în luna august, dar pot să completez o fișă de candidatură și vă vom telefona dacă avem o ofertă corespunzătoare. Sunteți de acord?

— Foarte bine.

Deschid fișierul corespunzător și îmi încep interogatoriul.

— Aveți diplome?

— Nu.

— Aveți stagii de formare ca electrician?

— Nici unul.

— Înțeleg. Nu-i grav, nu vă îngrijorați, este o meserie care se învață mai ales prin practică.

Bărbatul continuă să zâmbească. Eu îi dau înainte:

— Ce experiență aveți?

— Am instalat o priză exterioară și schimb adesea becurile.

Îl privesc fix, convinsă că-mi va spune că-i o glumă și-mi va desfășura bogata sa experiență. Dar – nimic.

— Aveți și alte experiențe, poate ceva mai tehnice?

Se gândește câteva clipe, apoi răspunde:

— Odată am reparat un radiator la niște prieteni.

De acord. Cred că a simțit deja curentul.

Nu am inima să-l supăr și n-am chef ca Pascal să mă bage iar în concediu forțat. Ca și cum totul ar fi normal, continuu să completez formularul de înscriere.

— Foarte bine. Ce tip de contract ați prefera?

— Accept orice tip, dar aș prefera unul pe perioadă nedeterminată.

— De acord. Aveți anumite pretenții privitoare la salariu?

— Nici una.

Asta mă miră.

— Ați adus un CV?

— Nu, nu am.

— OK. Bine, cred că am tot ce trebuie. Vă notez datele, pentru a vă putea contacta, și am terminat. Numele dumneavoastră?

— Lhermitte, cu H și dublu T. Ca Thierry[20].

— Mulțumesc. Prenumele dumneavoastră?

— Bernard.

Îl fixez cu privirea. Nu văd nici un semn de bătaie de joc. Totuși, mă ia peste picior, nu poate fi altfel. După René Latoppe, apare Bernard Lhermitte. Care va fi următorul? Marc Page? Jean Bonneau? Marie Kouchtouala[21]?

— Acesta-i numele dumneavoastră adevărat?

— Da. De ce? îmi răspunde zâmbind în continuare.

Mușchii zigomatici mă chinuie, dar îi stăpânesc. O dată mi-a ajuns ca să învăț lecția.

— Fără motiv, domnule Lhermitte. Dosarul dumneavoastră este complet, îl păstrăm cu grijă și vă vom telefona dacă vom avea un

post corespunzător.

Bărbatul se ridică și îmi întinde mâna.

— Mulțumesc, doamnă! Pe curând!

— Eu vă mulțu…

Niște aplauze mă întrerup. Pascal stă în fața liftului, râzând. Candidatul merge la el și-i strânge mâna. Îmi trebuie câteva secunde ca să asamblez piesele puzzle-ului.

— Pauline, ți-am vorbit deja despre fratele meu Jean-Marc, actorul? A acceptat să joace o mică scenă în fața ta ca să verificăm dacă ești complet vindecată. M-am liniștit, ești într-o formă mai bună!

Râd amândoi în hohote, mândri că m-au păcălit.

Are dreptate, mă simt mult mai bine. Ca dovadă, el este încă în viață.

8 OCTOMBRIE 2012

Moașa ți-a ridicat tricoul. A pus aparatul pe burta ta. L-a făcut să lunece. Să lunece. Și iar să lunece. A ieșit din rezervă, fără o vorbă.

Ai ridicat ochii la cer spunând că mereu aveam noroc de pene. Am zâmbit, sperând că au aparate de rezervă.

Moașa s-a întors, urmată de un tânăr. S-a prezentat, era rezidentul. Trăgea un cărucior pe care era pus un aparat de ecografie. Te-a întrebat dacă o simți mișcând. Ai răspuns râzând că, probabil, se pregătește pentru marele salt, pentru că e liniștită de mai multe ore.

A aplicat gelul, apoi a pus aparatul pe burta ta mare. Chiar dedesubt era fiica noastră, gata să vină lângă noi. L-a făcut să lunece. Să lunece. Și iar să lunece.

Ecranul era întors spre el, nu-l puteam vedea. Dar i-am văzut sprâncenele încruntate.

Am înțeles înaintea ta.

Nu îndrăzneam să te privesc, nu voiam ca tu să știi. Dar n-am reușit să-mi împiedic lacrimile să-ți spună adevărul.

Ai înțeles. Ți-am văzut groaza din priviri.

Au existat câteva secunde în timpul cărora totul era încă posibil, chiar și ceea ce nu era adevărat. O pană a aparatului, un rezident prost informat, inima care făcuse o pauză înaintea unui efort atât de mare. Apoi vocea rezidentului ne-a aruncat în aer toate speranțele.

Îi părea rău. Inima bebelușului nostru se oprise.

Lumina a continuat să se răspândească, zgomotele de pe culoar încă se auzeau, medicul și moașa se mai mișcau, lumea n-a încetat să existe. Dar inimile noastre bat ceva mai slab din acea clipă.

CAPITOLUL 63

Durerea este ca un bumerang. Dacă încerci s-o trimiți departe de tine, se întoarce și te izbește.

Te poți preface că nu există, poți încerca s-o faci să tacă, dar ea rămâne, ascunsă, latentă, așteptând cea mai mică slăbiciune pentru a ți se răspândi în vene.

Am suferit atât de mult, încât am crezut că mor. Chiar mi-am dorit-o. Să dispar ca să nu mai simt nimic. Dar exista Jules.

Am crezut că, dacă nu vorbesc despre ce ni s-a întâmplat, am putea trăi ca și cum asta n-ar fi existat niciodată.

Am crezut că, interzicându-mi să mă gândesc la asta, va deveni o amintire atât de vagă încât nu mi-ar mai aparține.

Plecarea lui Ben a deschis ușa spre durerea ascunsă.

Îl pierdeam pe bărbatul vieții mele, dar și pe cel cu care trăisem *asta.* Era prezent în toate amintirile mele cu *ea.* Era cel care știa. Plecând, lua cu el tot ceea ce îmi rămânea din *ea.*

Scrisorile lui m-au făcut să conștientizez acest lucru.

Un bumerang care te izbește în cap doare.

8 OCTOMBRIE 2012

Ți-au luat mult sânge.

Ți-au pus multe întrebări.

Asistenta socială a venit să ne explice ce urma să se întâmple. Tu urmai să naști normal, puteam să decidem să vedem copilul sau nu, să-l înscriem în livretul de familie sau nu, să organizăm înmormântarea sau nu. Ne-a întrebat dacă am înțeles totul, am spus că da, dar nu înțelegeam nimic.

Psiholoaga ne-a întrebat dacă avem întrebări. Tu ai întrebat dacă e posibil să fie reanimată fiica noastră după ce se va naște.

Ne-au instalat în sala de nașteri. Aceeași în care se născuse Jules, cu cincisprezece luni mai devreme.

Ți-au spus că pot face anestezia imediat. Ai dat din umeri. Durerea ta n-o putea anestezia nimic.

Am așteptat-o pe fiica noastră în tăcere.

Din camerele învecinate, auzeam copii plângând.

Nu ne desprindeam mâinile.

N-a fost nevoie să ți se spună să împingi. Era ca și cum ai fi vrut ca ea să iasă din corpul tău, ca și cum acolo nu ar fi fost în siguranță.

Am vrut să rămânem singuri cu ea.

Micuța Ambre.

Avea degete lungi și fine și un nas foarte mic. Același ca al fratelui ei mai mare. Sunt sigur că avea ochi albaștri. Era minunată. Parcă dormea.

Am mângâiat-o, i-am spus cât o iubim, tu i-ai cântat cântecul de leagăn pe care i-l cântai lui Jules, i-ai spus că el ar fi adorat-o, i-am mângâiat picioruțele, coapsele grăsuțe, urechile acoperite cu puf, obrajii calzi. Pe urmă au venit s-o ia.

La revedere, micuță nemuritoare.

CAPITOLUL 64

Am ajuns prima la sora mea. M-am dus acolo direct de la agenție. Părinții mei și Romain vor veni mai târziu.

S-a întors de la spital, dar trebuie să rămână la pat până la sfârșitul sarcinii. Jérôme i-a instalat o canapea în salon, acolo stă când intru în casă.

— Arăți mai bine! îi spun sărutând-o.

— Și tu la fel!

Sydney dă buzna în goană și se aruncă în brațele mele. O strâng la piept câteva secunde. Cele trei săptămâni petrecute cu ea ne-au apropiat.

— Tanti, unde e Jules? mă întreabă ea, zbătându-se.

— La tatăl lui.

— Și nu vin și ei?

— Nu, draga mea, nu vin.

— Hai, Syd! intervine Emma. Du-te în camera ta, te așteaptă Jane.

Micuța se supune, dezamăgită. Sora mea îmi explică:

— Jane vine o dată pe săptămână să facă lecții de engleză cu Sydney și cu Milan. E formidabilă, copiii progresează mult cu ea. Ne e mult mai ușor când mergem în State.

— Îmi imaginez. Jérôme nu-i acasă?

— Tocmai, e la L.A. toată săptămâna. Deschide acolo o nouă agenție, nu se mai oprește! Săracul, se nimerește rău, regretă că lipsește de la asta.

— Lipsește de la ce?

Ea afișează un surâs enigmatic:

— Motivul pentru care ne întâlnim diseară…

N-am timp să aflu mai multe, soneria sună și ușa se deschide, lăsându-i să intre pe părinții noștri și un buchet de flori.

Motivul pentru care ne întâlnim astă-seară sosește o oră mai târziu.

— Regret că am întârziat! ne spune fratele meu, deschizând ușa.

Nu are aceeași figură ca de obicei. Zâmbetul îi este încremenit, iar obrajii îi sunt stacojii. Face câțiva pași spre noi și se oprește.

— Eu am rugat-o pe Emma să vă adune. Voiam să vă invit la restaurant, dar ea nu poate ieși din casă…

Părinții îl privesc de parcă ar recita o poezie.

— De multă vreme voiam s-o fac. Acum sunt pregătit și nu mai vreau să aștept.

Se întoarce și redeschide ușa. Înțeleg înainte de a vedea silueta care intră în încăpere.

— Vi-l prezint pe Thomas… viitorul meu soț!

Îi privesc pe părinți: nici o reacție. Nici un gest, nici un sunet, nimic nu se clintește. Mă pregătesc să le fac masaj cardiac, când mama se ridică brusc și se îndreaptă spre Thomas. Timp de o clipă, m-am temut că-i trage un upercut, dar ea îl sărută cu prudență. Tata se ridică la rândul său și îi strânge mâna cu rezervă. Romain îmi aruncă o privire, îi fac semn din ochi. Pentru noi, este o seară aproape ca toate celelalte. Pentru el, este unul dintre cele mai importante momente din viață.

Aproape că am terminat sushi-urile pe care le-a comandat Emma, când îmi dau seama că ea a plecat la toaletă de mult timp. Îmi las părinții cu Romain și Thomas, căruia tocmai i-au cerut să le spună tată și mamă. În ritmul acesta își vor tatua în curând fața lui pe fesă. Romain este în al nouălea cer.

Emma nu e la toaletă. Vocea ei mă conduce până la camera ei. Ușa este întredeschisă, mă apropii ca să intru, dar sunt oprită de cuvintele pe care le aud.

— Chiar trebuie să încetezi. Sunt însărcinată, vreau să mă concentrez asupra familiei mele. Da, sunt sigură că-i al lui Jérôme. Termină, te rog. Complici prea mult lucrurile. Nu, n-am spus asta niciodată. Da, aveam sentimente. Nu se mai poate. Te rog, Camille, nu mă mai suna.

Sunt înmărmurită pe coridor. Aș fi vrut să nu aud ceea ce am auzit. De ce nu putem folosi o soluție de șters pentru memorie? Cine este Camille?

N-am făcut nici o mișcare când a ieșit Emma din cameră, cu telefonul în mână. Rămâne încremenită când mă descoperă. Ne privim în față câteva secunde, ceva între înfruntare și dans nupțial, apoi ea zâmbește:

— Cred că va trebui să stăm de vorbă.

11 OCTOMBRIE 2012

Ne pregătiserăm să ne întoarcem acasă cu o fetiță, ne-am întors cu mâinile goale. Din fericire, Jules era prea mic ca să înțeleagă.

Am închis ușa camerei Ambrei. Ai ținut să rămână pe ea prenumele ei.

Ai stat o săptămână în pat. Ai luat o pauză de la viață. Nu voiai să mănânci, să te speli, să vorbești, să vezi oamenii care continuau să trăiască. Mă ocupam de Jules când nu era cu bona și de mine în restul timpului. Spre deosebire de tine, aveam nevoie să am contact cu viața. Făceam sport, mergeam în vizite, colindam prin magazine. Totul pentru a-mi dovedi că ea continuă.

Stăteam ore întregi alături de tine, în tăcere. Mă înspăimânta toată durerea asta într-o cameră așa de mică. Mă temeam că mă voi scufunda în ea. În fiecare zi care trecea, urcam încă o treaptă spre vindecare. Tu coborai în goană trei.

Mă durea, dar nu mai voiam să mă doară.

Pe tine te durea. Pur și simplu.

CAPITOLUL 65

— Îți povestesc, iar pe urmă nu mai pomenim niciodată despre asta. Niciodată, mă înțelegi?

— Nu ești obligată.

Sora mea mă duce în camera ei și se întinde în pat, cu mâinile pe burtă.

— Nu mă simt obligată. De fapt, cred că o să-mi facă bine să mă confesez.

Mă bucur că am o figură de duhovnic.

— Cea mai bună prietenă a lui Sydney de la școală se numește Margaux. Anul trecut, într-o seară, a venit să doarmă la noi. Îi era încredințată în săptămâna aceea tatălui ei, Camille, deci el a adus-o. Jérôme era la Miami. Am vorbit câteva minute, cât a durat să-mi facă recomandări, iar eu să-l asigur că totul va fi bine. Ne-am simțit atrași unul de altul, astfel încât a rămas la cină la noi…

Ezită puțin, apoi își reia povestirea, ca și cum ar vorbi cu sine însăși.

Camille i-a telefonat săptămâna următoare. Se gândea tot timpul la ea, voia s-o revadă. Făcea pe ofensata, dar, în fond, nici nu se mai putea gândi la altceva din acea seară. A rezistat. Nu era genul de femeie ușoară. Se simțea deja vinovată dacă admira paginile cu lenjerie masculină din catalogul La Redoute, darămite pentru *așa ceva!*

Timp de o lună, a sunat-o des. Îi repeta că merită să fie fericită, să aibă un soț care să fie mai prezent, că e minunată. Ea asculta toate astea, care o umpleau de încredere în sine, dar rămânea fermă pe poziție. Și, pe urmă, nimic. Nici un apel, nici un mesaj. O săptămână. Două săptămâni. Într-a treia, Jérôme fiind la New York, Emma a

insistat mult ca fiica ei să-și invite prietena să doarmă la ei. Camille a rămas la cină. Și ceva mai mult.

— N-a durat mult, mi-am revenit repede. Am făcut o greșeală, o mare greșeală. Cu el aveam impresia că trăiesc, că îmi dau drumul. Pentru prima dată de multă vreme, nu mă controlam deloc. Când Jérôme mi-a propus să avem un alt copil, am revenit la rațiune.

În schimb, pentru Camille n-a fost așa de ușor. A încercat mai întâi cu duhul blândeții, mângâind-o pe Emma cu complimente, apoi și-a scos masca de ursuleț de pluș. Ce se afla dedesubt nu era plăcut la vedere. Insulte, denigrare, amenințări că-i va dezvălui totul lui Jérôme, că-i va distruge reputația la școală, a aplicat literă cu literă *Micul manual al orgoliului rănit*. Surorii mele i s-a făcut frică. Nu atât de tare încât să se întoarcă la el, dar i-a mărturisit totul lui Jérôme.

— Își dăduse seama că sunt cu mintea în altă parte, dar nu și-ar fi imaginat niciodată asta. A fost distrus, am crezut că n-o să mi-o ierte niciodată.

Suspină. Profit de ocazie să intervin:

— La Arcachon l-am surprins pe Jérôme vorbind la telefon cu Camille. Eram convinsă că-i o femeie[22] și că el te înșală. Mă întrebam dacă trebuie să-ți spun sau nu…

— N-ar face niciodată asta. Fidelitatea este foarte importantă pentru Jérôme, mama lui a suferit toată viața din cauză că tatăl lui o înșela, iar pe el l-a afectat asta. Singura lui amantă este munca. Mă simt uneori singură, dar n-am altceva să-i reproșez.

Cum era expresia? Haina, omul, toate chestiile alea…

— Deci acest Camille nu vrea să renunțe la tine?

— Mai face unele încercări, dar, cum nu mai are mijloace de presiune, și-a pierdut puterea. Acum a aflat că-s gravidă, deci și-a băgat în cap că el e tatăl.

— Nu e cazul?

— Numai dacă spermatozoizii lui au făcut șase luni până să întâlnească ovulul meu.

Izbucnesc în râs, ea face la fel, apoi devine din nou gravă.

— Conversația asta n-a avut niciodată loc.

O privesc cu un aer glumeț.

— Depinde… Chiar mă crezi egoistă?

— Absolut deloc! Dacă îți spune cineva asta vreodată, să mi-l arăți și-i pocesc mutra.

Ne privim râzând câteva secunde. Reîntoarcere fugitivă în copilărie, când ea mi-era cea mai dragă complice. Oare mai există copiii care eram, sub toate straturile noastre protectoare?

Emma se rostogolește pe o parte și se ridică din pat. O ajut să meargă iar în salon.

Copiii se uită la desene animate, Milan este ocupat cu tableta sa. Mama vorbește la telefon, în picioare lângă fereastră. În jurul mesei, tata, fratele meu și Thomas au figurile împietrite. Nimeni nu scoate un cuvânt. Numai să nu fi întrebat tata care dintre ei doi joacă rolul femeii.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Emma, instalându-se pe canapea.

— Nimic, nimic, răspunde tata, uitându-se în altă parte.

— Parcă ar fi murit cineva, zic eu.

Tata se uită la mine cu ochii mari.

Milan își ridică nasul din ecran și o privește pe Emma:

— Nu vor să-ți spună pentru că ești însărcinată, dar Colombe tocmai a făcut un AVC.

16 OCTOMBRIE 2012

Nu știam că există sicrie atât de mici. Ne-am putut lua adio încă o dată.

Ea purta costumașul pe care i-l împletise Nonna, cu o bonetă asortată.

Am strecurat alături de ea fotografii cu noi, cu Jules, cu toți cei care o așteptaseră și o iubeau, unul dintre cei trei măgăruși, scrisori pe care i le scriseserăm și o mașinuță a fratelui ei mai mare.

Au închis sicriul. N-am plâns niciodată ca atunci, am crezut că nu voi mai putea să mă opresc. Ție ți s-a făcut rău, te-au ajutat să stai jos. Eram uniți prin durere.

Strângeai în mână un papucel de lână, cu care fusese încălțată la naștere. Eu îl aveam pe al doilea în buzunarul de la cămașă. Chiar lângă inimă.

Erau acolo toți cei apropiați nouă. Vorbe blânde. Flori albe. Soare. Muzica pe care o aleseserăm. Suspine. Mângâieri. Dragoste.

Am auzit strigătul tău înăbușit când sicriul a fost coborât. N-am putut face nimic ca să te ajut, corpul meu nu mai funcționa.

Se terminase. Înmormântarea ei era ultimul nostru proiect cu ea.

CAPITOLUL 66

Ben afirmă că n-a uitat nici una dintre amintirile pe care i le-am scris. Nici eu n-am uitat nici una dintre cele pe care mi le trimite el.

Mi-aduc aminte cu precizie ce am simțit când rezidentul a pronunțat cuvintele care au răsturnat totul. Groaza. Nu mă temeam de durere, de moarte, nu mă temeam pentru mine. Mă temeam să trăiesc în continuare fără cea pe care o dorisem, mi-o imaginasem, o așteptasem. Cea pe care o iubeam deja atât de mult.

Mi-aduc aminte perfect de dușul pe care l-am făcut înainte de naștere. În baia aceea albă, oglinda îmi trimitea reflexia imaginii unei femei care purta viața în ea. Mi-am întins spuma de betadină pe pielea încordată, devastată, dar ciudat de fericită să împartă acest moment cu fiica mea, înainte ca ea să mă părăsească pentru totdeauna.

Mi-aduc aminte de obrajii ei moi, de picioarele ei minuscule în mâinile mele, de apăsarea ei asupra brațelor mele lipsite de forță. Mi-aduc aminte că m-am gândit că, dacă aș spera destul de tare, ochii ei s-ar deschide și strigătele ei ar inunda tăcerea apăsătoare.

Mi-aduc aminte că, atunci când Ben a scos telefonul ca să-i facă o fotografie, mi s-a părut deplasat. Niciodată n-o să-i pot mulțumi suficient că a făcut-o. Astăzi, micile amprente ale tălpilor ei făcute de personalul de la maternitate, ecografiile și această fotografie sunt singurele lucruri care îmi permit să stau puțin cu fiica mea.

Mi-aduc aminte că n-am mai mâncat, că mi-am golit sânii, plini de un lapte inutil, când făceam duș, am crezut că simt lovituri în burta goală, mi-aduc aminte de perna mea scăldată în lacrimi, de Jules chemând-o pe mama lui care nu se mai simțea mamă, de acea gaură neagră în care stăteam, convinsă că nu voi ieși niciodată din ea.

Mi-aduc aminte de toate privirile pline de compasiune, de mâinile care mi-au ținut mâna, de lacrimile stăpânite, de scrisorile de condoleanțe, de toată bunăvoința în care ne-au învăluit cei apropiați. Mi-aduc aminte de durerea resimțită în fața stângăciei și a neînțelegerii: „Sunteți tineri, veți avea și alți copii”, „Natura este bine făcută, s-a întâmplat pentru că trebuia să se întâmple”, „Este mai puțin grav decât dacă ați fi cunoscut-o cu adevărat, imaginați-vă că ați fi pierdut-o la doi ani”.

N-am uitat nimic, dar mă tem că asta se va întâmpla. Mă tem că timpul va șterge detaliile, că va altera adevărul. Într-o noapte, recent, mi-am dat seama că nu-mi mai amintesc că am sărutat-o. ȘTIU că am sărutat-o, dar nu-mi mai aduc aminte dacă pe frunte, pe față, pe nas, nu mai am imaginea, nu mai simt buzele mele pe pielea ei.

Uneori, aș vrea ca timpul să se oprească ca să nu mă îndepărtez de ea.

22 OCTOMBRIE 2012

Într-o dimineață, a paisprezecea de la pierderea Ambrei, ai ieșit din cameră. Te-ai spălat, ai mâncat, ai zâmbit. Ți-ai petrecut ziua făcând curățenie în toată casa, în afară de camera ei.

Seara, după ce l-am culcat pe Jules, mi-ai spus că ai sunat la Casa de Asigurări de Sănătate. Plănuiai să ceri o derogare pentru a relua munca, fiindcă trebuia efectuat integral concediul de maternitate. Ți se părea un lucru stupid, dar erai foarte hotărâtă să te ocupi de asta.

Mi se părea prea repede să reîncepi munca după toate zilele acelea în care ai stat închisă. Te-am întrebat dacă te simți bine, dacă vrei să vorbim despre asta. M-ai privit cu un aer care nu accepta contrazicerea și mi-ai răspuns că nu vrei să vorbim despre asta.

Pe urmă te-ai sculat și ai ieșit din cameră, anunțându-mă că te duci la spălătoria de mașini.

CAPITOLUL 67

Colombe n-are nici o problemă din cauză că a făcut un AVC. În sfârșit, aproape nici o problemă.

— Nu-mi dau voie să mă îmbrac în rochie, îți dai seama? Nu pot nici măcar să-mi fac părul!

Obligată să stea în pat, într-o rezervă de la terapie intensivă, nu pare să aibă sechele în urma accidentului. Când a simțit că brațul stâng n-o mai ascultă, a avut reflexul salutar să sune la salvare. A fost imediat tratată și cheagul a putut fi dizolvat. Mâine va fi mutată într-o cameră unde va rămâne sub observație câteva zile, înainte de a se întoarce acasă. Până atunci, mama, fratele meu și cu mine îi facem cu rândul vizite scurte pentru a-i ține companie fără s-o obosim.

— În curând te întorci acasă. O să-ți poți pune ce rochie vrei!

Strâmbă din buze și-mi aruncă o privire ucigătoare.

— Ar trebuie să fac AVC-uri cu regularitate, asta vă face să veniți să mă vedeți…

Nu mă pot împiedica să râd.

— Dacă ai venit ca să râzi de mine, poți să te duci acasă!

— Ei, termină, Colombe! Vin pentru că-mi face plăcere să stau cu tine un moment, să facem așa încât să fie unul plăcut!

— Totuși prefer să te avertizez, ca să n-ai o dezamăgire: las Bisericii moștenire tot ce am.

— A, da? spun eu, luându-mi geanta. Atunci nu-i cazul să mai pierd timpul. Să ai o zi bună, Colombe!

Pare speriată. Izbucnesc în râs înainte ca ea să apese pe sonerie. Ridică din umeri, dar ușurarea i se citește pe chip.

— Cel puțin cu tine e mai animat decât cu maică-ta. Azi-dimineață, s-a apucat să-mi citească din *Cartea mamei* de Albert

Cohen[23]. I-am sugerat să-și păstreze elogiul funebru pentru când o să fiu rece.

Îmi imaginez scena și mă doare.

— Ești dură cu ea.

— Nu sunt dură, sunt cinstită, replică sec bunica mea. N-am știut niciodată să mă prefac, chiar de asta am divorțat de trei ori.

— Pot să-ți pun o întrebare?

— Dacă tot am ajuns aici…

— Ți-ai dorit copii?

Oftează agasată.

— Pe atunci nu se punea problema. Aveam alte aspirații, dar eram femeie. Nu sunt un monstru, am trăit momente foarte frumoase cu maică-ta, dar noi două suntem prea diferite. Presupun că am pierdut ceva, dar nu putem schimba lucrurile.

— Știi, ea te iubește foarte mult.

— Maică-ta ar fi în stare să iubească și un trunchi de copac, dacă el i-ar dărui afecțiune! Tu ești altfel, ești puternică. N-ai fost scutită de lovituri, dar nu te dai bătută. Ai dreptate, viața nu-i decât un șir de încercări. Mai ales nu te lăsa distrusă de un bărbat, meriți mai mult decât atât. Totdeauna ai fost cea mai inteligentă.

Dacă va continua așa, voi chema un infirmier. Amabilitățile din partea lui Colombe sunt semn rău.

— Să nu faci aceleași greșeli ca maică-ta, continuă ea, nu te împovăra cu sentimente inutile. Nu sunt decât niște greutăți legate de picior, care te împiedică să te realizezi. E un lucru bun că Benjamin cere custodie comună asupra copilului, e un lucru bun că n-ați avut alt copil, ai să-ți dai seama într-o zi. Tu trebuie să fii persoana cea mai importantă pentru tine însăți.

Sunt înmărmurită de brutalitatea vorbelor ei.

Aștept câteva minute ca să decreteze că am plictisit-o destul, că mă pot retrage, apoi mă îndepărtez de această bunică care își poartă țepii cum alții își poartă bijuteriile.

Toată lumea poate fi liniștită: Colombe se simte bine.

2 DECEMBRIE 2012

Cu cât progresai tu mai mult, cu atât eu mă scufundam. Credeam că am terminat doliul după copilul nostru și nici măcar nu-l începusem.

Mă zbăteam în nisipuri mișcătoare. Încercam să muncesc până la epuizare, să râd cu Jules, să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar suna fals. Viața mea era o melodie proastă.

Am avut nevoie să-ți vorbesc despre asta. Erai singura persoană care-mi împărtășea durerea, singura care mă putea înțelege. Erai celălalt părinte al Ambrei.

Am văzut cum ochii tăi se umplu de lacrimi când i-am pronunțat numele. Bărbia ți-a tremurat. Ai rămas mută. Am înțeles că, dacă aș fi îndepărtat batista cu care îți acoperiseși durerea, te-ai fi prăbușit. Am lăsat batista la locul ei și mi-am programat o consultație la psihiatru.

Capitolul 68

Am întârziat patru minute.

Când îi voi povesti doctorului Pasquier, mă va felicita. Deocamdată, am mâinile umede și impresia că lumea mă așteaptă ca să continue să trăiască.

Azi-dimineață, ceasul a sunat mai devreme ca de obicei. Începe grădinița pentru Jules. În timpul vacanței, s-a învățat cu alt ritm, voiam să-i las timp să se trezească fără să-l stresez. Am pregătit totul de ieri: pantofii lui cei noi, hainele, ghiozdanul cel nou cu care ar fi dormit dacă l-aș fi lăsat, fotografiile de identitate, bolul pentru micul dejun.

În momentul plecării s-a stricat totul. Jules nu mai voia să meargă. Se agăța de piciorul meu și lăsa lacrimile să-i curgă pe obraji. Am încercat să-l lămuresc, a încercat și mama, a încercat și tata, dar fiul meu nu voia să meargă la grădiniță.

Minutele se scurgeau, stresul meu creștea, m-am gândit să-l leg și să i-l duc așa educatoarei. Dar, când mi-a spus, cu bărbia tremurândă, „Vleau să stau numai cu tine”, am înțeles că-i este frică. Faptul că petrecuse o lună departe de mine contribuise, probabil, la asta.

I-au trebuit câteva minute gândului să se nască. Mi-am desprins de la încheietură brățara din fire împletite pe care o purtam de astă-vară, i-am înfășurat-o și i-am înnodat-o la încheietura mâinii.

— Așa mama o să fie puțin cu tine. Diseară vin să te iau și mergem în parc, de acord?

— Îmi iei și con cu șocolată?

Conul cu șocolată l-a convins, micul războinic și-a șters lacrimile – și nasul – cu mâneca lui curată și a fugit spre mașină.

Ben este în fața porții când ajungem. Jules fuge la el.

— Uite, tata! Mama mi-a dat brățara ei!

El îmi zâmbește, eu îi zâmbesc, timp de câteva secunde ne întrebăm dacă trebuie să ne sărutăm pe obraz și ne îndreptăm toți trei spre al doilea an de grădiniță.

Îi spun adesea lui Jules că vom rămâne mereu o familie. Cum azi-dimineață fiecare ținea câte o mână a copilului nostru, lucrul acesta n-a fost niciodată atât de adevărat.

Regăsirea cu prietenii săi are loc crescendo, dar rapido. Se observă, se cântăresc de departe, se apropie și ajung până la urmă să se tragă de mânecă pentru a se juca împreună.

Jules de-abia răspunde când îi spunem la revedere.

— Ce mai faci? mă întreabă Ben în timp ce traversăm curtea.

— Bine. Am hotărât să nu plâng azi, trebuie să accept să-l las să crească!

Cu coada ochiului îi văd fața întorcându-se spre mine.

— Nu vorbesc despre începerea grădiniței. Mă refer la scrisorile mele.

M-am hotărât să nu plâng azi.

— Mă răscolesc…

— Îmi pare rău.

— Nu, ai făcut bine. E greu, dar era necesar. Pusesem un pansament pe rană fără s-o curăț. Tu ai smuls pansamentul, acum o s-o las să se cicatrizeze în ritmul ei.

Mă însoțește până la mașină. Deschid portiera, îmi zâmbește tandru. Mă bucur că relațiile noastre se liniștesc. Dar, la naiba, cât îl iubesc!

14 FEBRUARIE 2013

Ne-am petrecut seara la restaurant, în doi. Psihiatrul meu se gândise că ar fi bine să ne regăsim, deci rezervasem o masă la restaurantul nostru și fratele tău venise să stea cu Jules.

Au fost multe tăceri. Era ca și cum ar fi trebuit să învățăm din nou să mergem împreună după un accident. Conversam pe diverse subiecte ca să evităm să vorbim despre ceea ce ne obseda cu adevărat. Parcă am fi fost doi copii care se joacă de-a mama și de-a tata.

Încetul cu încetul, lucrurile au început să devină mai firești. Am vorbit despre Jules, despre noi, chiar am zâmbit. Era aproape ca înainte, cu ceva mai puțină ușurință, cu o fisură ceva mai mare. Pierduserăm partea de inocență ce ne lega de copiii care fuseserăm. Deveniserăm adulți, în modul cel mai brutal care există.

Nu ne-am întors târziu. Jules dormea, fratele tău a plecat, am avut aceeași idee. De patru luni nu mai făcuserăm dragoste.

Ai vrut să stingem lumina. Era bine să-ți simt corpul, pielea. Ne agățam unul de altul ca de viață. Ne mângâiam, tu îmi sărutai torsul, eu îți respiram gâtul, tu gemeai, mi se învârtea capul. Dar, imperceptibil, te-am simțit devenind rigidă. Ai rămas nemișcată câteva minute, apoi m-ai respins încetișor.

Mi-ai spus că nu poți, că e din cauza corpului tău. Ți-am răspuns că înțeleg. Ai vrut să știi dacă-ți port pică, te-am întrebat pentru ce-aș putea să-ți port pică. Pentru tot, mi-ai răspuns.

Te-am strâns în brațe cu toată puterea. Îți detestai corpul că n-a știut să ne protejeze bebelușul. Aș fi vrut să găsesc cuvinte pentru a te liniști, dar nu-mi veneau. Nu eram furios pe tine, nu erai vinovată pentru ceea ce se întâmplase, n-aveam nici o îndoială. Dar nu mai reușeam să-ți ating pântecele fără să mă gândesc la ceea ce adăpostise el.

CAPITOLUL 69

N-a venit multă lume la cimitir. Colombe n-avea prieteni. Nu suntem decât noi, cei din familie, plus un membru al personalului căminului pentru vârstnici, care îi reprezintă pe ceilalți.

Mama este copleșită. Tata de-o parte, eu de cealaltă o ajutăm să meargă, fiindcă aproape că nu-și poate mișca picioarele de durere.

Miercuri seara, ca în fiecare seară de când Colombe ieșise din spital, mama a trecut s-o vadă. Găsind-o în formă, consecventă cu ea însăși, a părăsit-o zicându-i „Pe mâine”. Colombe n-a mai apucat a doua zi. Seara, un AVC mai grav decât primul a doborât-o.

Rareori am văzut-o pe mama plângând. Ultima dată s-a întâmplat la înmormântarea fiicei mele. Pare atât de vulnerabilă încât ai putea crede că va fi aspirată de rochia ei neagră.

Fratele meu își trece mâna peste fața mea. Nu-mi simțisem lacrimile curgând.

Nu m-am simțit niciodată apropiată de Colombe. Era ca și cum ea și-ar fi petrecut viața respingându-i pe cei care ar fi putut s-o iubească. Era foarte dotată pentru asta. Observațiile ei acide la mesele familiale îmi vor lipsi, dar nu asta mă întristează. Mai curând, faptul că doresc s-o consolez pe mama, dar n-o cunosc destul ca să știu cum să fac.

3 MARTIE 2013

Trecusem pe la farmacie când tu erai la serviciu. Aruncasem rețeta în pubela de afară și intrasem în casă ca să ascund cutia.

Când i-am spus psihiatrului că nu reușesc să-mi revin în ciuda tuturor tentativelor, el mi-a propus un tratament antidepresiv. Am refuzat, apoi ideea a câștigat teren. Dacă șchiopătezi, folosești o cârjă până îți revii.

Nu voiam ca tu să știi. Mă temeam că te vei speria, dar și că mă vei judeca. Te simțeai din ce în ce mai bine. Cârja ta era rutina. Aranjai lucrurile, le clasai. Le planificai. Totdeauna ai fost mai organizată decât mine, dar de când dispăruse ea deveniseși și mai și. Ca și cum aveai nevoie să controlezi totul ca să nu te mai lași surprinsă. Dacă ai fi știut că iau medicamente, n-ai fi înțeles.

Trebuia să o pun undeva sus, ca să nu poată Jules să ajungă la ea. Trebuia să fie într-un loc în care tu nu mergeai. M-am dus în camera Ambrei și am strecurat cutia sub hainele ei, pe ultimul raft din dulap. Cu vârful degetelor, am simțit ceva. Carton. Am tras spre mine obiectul și mi-au trebuit câteva secunde să înțeleg.

Era o cutie cu antidepresive, aceleași ca ale mele. Posologia era scrisă pe ea, ca și numele tău.

Am stat câteva minute și m-am uitat la cele două cutii din mâinile mele. Înainte nu ne-am fi ascuns niciodată asta. Trăiam aceeași durere, dar nu o împărtășeam. Vrând prea mult să ne cruțăm unul pe altul, ne înstrăinaserăm.

CAPITOLUL 70

— Cred că încep să accept ideea că s-ar putea ca el să nu se întoarcă la mine.

Vorbele care-mi ies din gură mă miră și pe mine. Ca și cum corpul meu ar ști ceva ce mintea mea nu a asimilat. Doctorul Pasquier arată satisfăcut ca un zidar căruia i-a reușit bine zidul.

— Vă amintiți de prima noastră întâlnire? mă întreabă el. V-am vorbit despre diferitele etape ale doliului. Acceptarea este ultima.

— Nu sunt sigură că am ajuns la ea, dar încep să o iau în calcul fără să-mi vină să-mi tai venele cu o fotografie de-a lui.

Râde ușor, înainte de a-și relua aerul profesional:

— A accepta să-l lăsați să plece nu înseamnă a înceta să-l iubiți. În această privință, nici o terapie nu vă poate ajuta. Numai timpul poate s-o facă. Cred că ideea de a-i trimite amintiri a fost excelentă, iar faptul că o face și el este la fel de benefic. Îl voi sugera pacienților care sunt în aceeași situație.

— O să încasez un comision pentru asta?

— Se pare că sunteți total vindecată. Vorbind serios, este o idee excelentă, căci v-a permis să retrăiți momentele importante ale poveștii dumneavoastră și să le confruntați. Nu înțelegeți la fel lucrurile. Dumneavoastră ați păstrat, fără îndoială, din instinct de supraviețuire, numai lucrurile bune. Pentru soțul dumneavoastră, situația este diferită: drama pe care ați trăit-o s-a situat deasupra tuturor celorlalte lucruri.

— Mă întreb dacă m-ar mai iubi dacă Ambre ar fi în viață…

— Nu vom ști niciodată. Știți, două cupluri din trei se despart după pierderea unui copil. Este ceva devastator, chiar la persoanele cele mai profund atașate una de alta. Pierderea unui copil înseamnă dispariția planurilor, distrugerea structurii familiale, desființarea

rolului de părinte. În cazul dumneavoastră, ați activat amândoi mecanisme de protecție. Ați dezvoltat o atenție hipertrofiată ca să nu vă mai lăsați luată prin surprindere, în timp ce soțul dumneavoastră a fugit de realitate. N-ați trecut prin etapele doliului în același timp, nici în același fel. Este un caz absolut clasic, dar provoacă o înstrăinare greu de depășit, chiar când mecanismele de protecție cedează.

— Toate astea sunt complicate. Am impresia că s-a dezlănțuit un uragan în mintea mea. Sunt lucruri care acționează în permanență în fundal, uneori mi-e frică să nu înnebunesc.

Mă privește mângâindu-și obrajii de cozonac.

— Ați curățat vreodată o piscină?

Doctorul Pasquier și întrebările lui ciudate.

— Nu, de ce?

— Când o piscină e murdară, apa e tulbure, opacă, nu-ți vine să intri în ea. Ca s-o curețî, trebuie mai întâi să freci fundul, să desprinzi toate murdăriile ca să le faci să urce. Numai după aceea pot fi aspirate și eliminate. Ei bine, dumneavoastră sunteți o piscină.

Îmi vine să cred că se droghează.

— Toate traumatismele dumneavoastră ies la iveală, continuă el. Durează mult, e dureros, dar este necesar pentru a le putea digera și a le lăsa doar locul potrivit. Știți, acesta este un lucru pe care îl văd în fiecare zi.

Face o pauză, ca pentru a da importanță lucrurilor care urmează:

— Dacă nu se termină așa cum doriți, asta nu înseamnă că nu se termină bine.

Apoi repetă, mai lent:

— Dacă nu se termină așa cum doriți, asta nu înseamnă că nu se termină bine.

Dau din cap, conștientă că tocmai mi-a transmis o idee esențială.

— Numai dumneavoastră puteți hotărî să vedeți partea bună a oricărui eveniment. Este singurul lucru pe care-l putem controla cu adevărat. De mai multe luni, v-ați permis să vă simțiți rău. Acesta este singurul mijloc de a vă simți mai bine.

Mă uit la ochelarii săi roșii, la cămașa roșie, la ceasul roșu și îmi spun că orice om ar trebui să întâlnească un Moș Crăciun în viață.

12 APRILIE 2014

Părinții tăi ne invitaseră la masă. Se ocupau foarte mult de noi de la dispariția Ambrei, asta îmblânzise puțin relațiile tale cu mama ta.

Tatăl tău ne primise cu toate onorurile. Scosese chiar tacâmurile de argint.

Fratele tău era prezent, la fel și sora ta, cu Jérôme, Milan și Sydney. Bunica ta, Colombe, era în capul mesei.

Tatăl tău și fratele tău au spus glume tot timpul mesei. Făceau eforturi mari să ne facă să râdem. Mama ta te mângâia pe păr de fiecare dată când trecea pe lângă tine. Se vedea că vrea să facă mai mult, dar nu știe cum. Erai în formă. Cred că nu te-am mai văzut niciodată simțindu-te atât de bine în mijlocul familiei tale.

Tocmai începuserăm desertul când sora ta s-a ridicat și a spus că are ceva să ne zică. Mâinile ei puse pe burtă ne lăsau să bănuim ce va urma. S-a uitat la Jérôme și au anunțat împreună că vor avea un copil.

Toate privirile s-au întors câteva secunde spre tine, apoi au izbucnit aclamațiile. Ai rămas încremenită, cu un zâmbet fals lipit pe față, la fel ca mustățile din farse și păcăleli. Ai fost ultima care s-a ridicat. Te-ai îndreptat mecanic spre Emma și ai îmbrățișat-o, apoi te-ai așezat la loc. Nu vedeam decât lacrimile tale care se ascundeau.

Nu se terminase.

Ei au spus că trebuie să-ți ceară ceva important. Se sfătuiseră mult și n-aveau nici o îndoială. Voiau ca tu să fii nașa copilului. Având în vedere relațiile tale cu sora ta, am fost uimit.

Tatăl tău a tușit. Colombe a ricanat. Tu ai deschis gura, dar vorbele n-au ieșit. Atunci te-ai ridicat, ți-ai luat geanta și ai plecat.

CAPITOLUL 71

Mama voia să scoată singură lucrurile din apartamentul lui Colombe. Ne-am prefăcut că acceptăm, am lăsat-o s-o ia înainte, apoi tata, frate-meu și cu mine am mers s-o ajutăm. Când ne deschide ușa, i se citește recunoștința în priviri.

Colombe n-a lăsat amintiri. Totdeauna mă simțeam străină când veneam aici, fără să-mi dau seama de ce. Golindu-i dulapurile, în contact cu lucrurile ei, explicația îmi sare în ochi. Universul său este populat numai cu lucruri necesare. Mobile mai mult funcționale decât estetice, aparate electrocasnice depășite, dar în perfectă stare, veselă pentru o persoană și un Minitel. Nici o fotografie, nici un tablou, nici un bibelou adus din vreo călătorie, nici o carte. Până la urmă, numai hainele elegante și bijuteriile prețioase arată că aici trăia o persoană.

Salonul și bucătăria au fost eliberate rapid. Când furgoneta închiriată s-a umplut, tata și Romain au făcut un prim drum la Emmaüs[24] în timp ce mama și cu mine ne ocupam cu aranjarea camerei. De când am venit, ea n-a lăsat să se vadă nici cea mai mică urmă de emoție. Dă instrucțiuni, strigă pentru că treaba nu merge destul de repede, se plânge de lipsa de luminozitate și pune în grabă lucrurile unul peste altul. Vorbim destul de puțin. E mai greu decât aș fi crezut. E ultima dată când vin aici. Ultima dată când simt acest miros amestecat de dezodorizant și de supă. Ultima dată când mă găsesc în această casă, grăbindu-mă s-o părăsesc. Bunica mea a murit. Colombe nu mai există.

O văd pe mama strecurând o bijuterie într-o cutie:

— Nu vrei să păstrezi tu acest colier? Era preferatul ei!

— Nu. Mi-a spus că vrea să-și lase toți banii Bisericii și toate lucrurile fundației Emmaüs.

— Poți totuși lua ceva ca amintire!

Izbucnește în hohote de plâns și se lasă pe un pat. Mă așez lângă ea, încercând să-i opresc lacrimile.

— Sunt tristă pentru tine, mamă.

— Nu, o să fie bine, spune ea ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Hai, ne apucăm iar de treabă!

— Mamă, știi, ai dreptul să te lase nervii! Ți-ai pierdut mama, nimeni nu ți-ar reproșa!

Scutură din cap.

— Asta nu i-ar plăcea. Mă certa când cedam…

— Acum câteva luni, tu îmi spuneai că trebuie să cedez, că nu e bine să mă port ca și cum totul ar merge bine. Ți-aduci aminte?

— Nu-i același lucru.

— De ce?

— Pentru că tu ești fiica mea. Eu trebuie să te încurajez, nu invers. O mamă nu trebuie să cedeze nervos în fața copiilor ei. Mai ales când sunt mici și au nevoie de ea.

O privesc fără să înțeleg. Își trece mâinile peste față și se ridică brusc.

— Am început să spun prostii, hai, la treabă! Tu trebuie să triezi lenjeria de pat, eu mă ocup de haine.

Tocmai am pus într-o cutie o față de pernă perfect călcată, când văd spatele mamei scuturat de tresăriri bruște.

— Ce-ai pățit, mama?

Se întoarce, iar fața îi este scăldată în lacrimi. Îmi întinde o scrisoare:

— Era în sertarul cu lenjerie.

Este o scrisoare îngălbenită de timp, adresată adevăratului prenume al Colombei, cu un scris îngrijit.

4 iunie 1941

Draga mea Marcelle,

Iată că a trecut și a doua ta aniversare pe care o petrec departe de tine. Am imaginea ta în fața ochilor, vreau să sper că vei avea o zi fericită. Știu că ți-ai făcut acolo prietene bune și că surorile se ocupă bine de tine. Poate vei primi și un desert gustos?

Din nefericire, nu voi putea fi lângă tine. Știu că ți-am promis să te vizitez regulat, dar nu se întâmplă totul așa cum aș fi dorit. Am speranța că voi veni în curând după tine. Îți voi prezenta o persoană minunată… Louis și cu mine avem o fetiță! Ea are gura ta, sunt convinsă că o vei iubi mult.

Mă gândesc la tine adesea.

Te îmbrățișez tandru, pasărea păcii mele, blânda mea columbă.

Mama

Ridic privirile spre mama. Ea nu se mai oprește din plâns. Nu sunt sigură că am înțeles totul:

— A fost abandonată, nu-i așa?

— Nu știam, articulează ea. Colombe spunea că mama ei a murit când ea avea zece ani, dar la data din scrisoare ea avea doisprezece. Se pare că și-a reinventat povestea.

Vreau să răspund, să vorbim despre asta, dar simt că-mi tremură bărbia și am o durere familiară în gât. Tristețea mă năpădește deodată. Mă doare sufletul pentru fetița părăsită, care probabil a citit această scrisoare de mii de ori, întrebându-se de ce mama ei nu vine s-o ia. O înțeleg mai bine pe femeia care s-a protejat lăsând să-i crească țepi. Să nu iubești, să nu te lași iubit, ca să nu suferi.

Mă simt stângace, cu brațele de-a lungul corpului. Fără să mă gândesc, merg la mama și o strâng la piept. Minute lungi ea își dă

drumul și plânge fără să se rețină. Apoi se ridică, deschide fereastra, inspiră adânc și se întoarce la dulap.

— Hai! Nu mă mai ține în loc, aș vrea să termin cât mai repede.

3 DECEMBRIE 2014

Ne întorceam din parc cu Jules. Râseserăm mult, el vorbea din ce în ce mai bine și să-l auzi povestindu-ți micuța lui viață era o adevărată fericire în mici eșantioane. Contribuia la asta și vorbirea lui peltică, ne gândiserăm chiar să nu-l ducem la un medic ortofonist, ca să vorbească toată viața așa.

În timp ce făceai duș, Jules a mers să se joace în camera lui, iar eu m-am așezat în fața televizorului. Eram pe cale să ațipesc cu capul în piept când l-am auzit plângând. Am mers în camera lui, tu erai lângă el, cu o expresie supărată.

Îi era ciudă că nu-l lași să se joace cu animăluțul albastru. Strângea în brațe o jucărie de pluș. Văzându-i durerea, te-ai îmblânzit puțin. I-ai explicat că nu trebuie să intre în acea cameră și i-ai cerut încă o dată să-ți dea Măgărușul.

Micuțul nu înțelegea. Existau jucării în casa lui și nu se putea atinge de ele! în momentul în care îngenuncheai, a întrebat dacă sunt pentru sora lui. Mi s-a strâns inima. Te-ai oprit brusc din mișcare. I-am cerut să repete întrebarea, fiindcă nu știam să răspundem. Cu toată inocența vârstei lui, ne-a explicat că Nouméa, noua surioară a lui Sydney, are jucării peste tot în camera ei. Atunci a crezut că pentru el trebuie să fie la fel.

I-ai deturnat atenția cu o altă jucărie și ai mers să pui la loc Măgărușul.

Seara, când m-am băgat lângă tine în pat, am ținut să vorbim despre asta. Trecuseră doi ani, era timpul să golim camera Ambrei și să-i spunem adevărul fiului nostru. Nu voiam ca asta să-l perturbe. Ai decretat că e prea mic și că asta n-ar folosi la nimic. Când ți-am explicat că psihiatrul meu are o părere contrară, te-ai enervat. Psihiatrul meu te scotea din sărite, noi toți te enervam, făceai ce puteai, asta era tot ce puteai face.

Ți-am luat mâna și ți-am spus că ne-am schimbat. Ai dat din cap. Știai. Strângeam tare din dinți ca să nu plâng. Te-am întrebat dacă vom reuși să

depășim încercarea asta. Ai dat iar din cap, apoi te-ai întors spre perete și mi-ai spus noapte bună.

CAPITOLUL 72

Pauline,
Ți-am trimis toate amintirile pe care voiam să le citești.
În câteva săptămâni, am impresia că am retrăit povestea noastră.
Aș vrea să vorbim despre asta, dacă ești de acord.
Te îmbrățișez,
Ben

CAPITOLUL 73

Suntem la aniversarea căsătoriei părinților mei. Patruzeci și unu de ani petrecuți împreună îți impun respect.

Au dorit să sărbătorească evenimentul împreună cu noi. Emma trebuie să stea în continuare întinsă, deci petrecerea are loc la ea. Lungită pe canapeaua ei, mulată într-o rochie lungă, își mângâie burta ca și cum ar fi un glob de cristal. Este enormă, nici n-ai crede că sarcina ei este doar în luna a șaptea. Chiar și în această privință, trebuia să facă mai mult decât altele.

— Se mișca mult la ultima ecografie. Moașa nu văzuse niciodată așa ceva și crede că o să fie un mic fotbalist!

— Sau un dansator! spune fratele meu.

— A, nu, intervine tata. Dansatorii sunt toți niște pederaști!

Văd spaima apărând în privirile lui Romain și ale lui Thomas. Tata îi lasă să aștepte câteva secunde și – când sunt aproape de combustia spontană – izbucnește în râs, mândru de gluma sa.

— Ai noroc că nu-i atac niciodată pe cei țintuiți la pat, Patrick! răspunde Thomas râzând.

Telefonul meu sună în momentul în care tata destupă șampania. Ies din încăpere ca să răspund, e Nathalie.

— Nu te deranjez?

— Nu, sărbătorim aniversarea căsătoriei părinților mei, la soră-mea.

— Aha! Atunci îți furnizez un bun pretext ca să dispari de acolo!

— Dar nu-i nevoie… Mă crezi dacă îți spun că e un moment plăcut?

În timp ce ea râde pe înfundate, fac câțiva pași prin grădină și rămân în fața ferestrei. Prin perdele o văd pe sora mea care exagerează făcând mereu prea mult, pe mama care nu face destul, pe

tata care urmărește mereu un fir, pe fratele meu lipsit de încredere în sine și am un elan de tandrețe pentru această familie imperfectă căreia îi aparțin. Această familie care mă acceptă, pe mine, imperfecta-șefă.

— Trebuie să renunț la terapie, cred că-i pe cale să mă moleșească.

— Poți continua, mai ai ceva până acolo! ricanează ea.

— Ce să-ți spun… De altfel, ce voiai?

Voia să organizăm o petrecere-surpriză de ziua de naștere a lui Julie. În câteva minute, plănuim o capcană ratată, specialitatea noastră, și mă întorc în casă.

La desert, mama e puțin cherchelită. În sfârșit, vorba vine… Este îmbibată ca un burete după inundație. Când lovește tare cu cuțitul în pahar pentru a cere să se facă liniște, începem să fim cu toții îngrijorați.

— Cu evenimentele recente, am conștientizat un lucru, declară ea cu o voce uimitor de clară. Cu mult timp în urmă v-am ascuns adevărul ca să vă protejez. Cred că asta a avut efectul invers…

Thomas își drege glasul.

— Merg să trag o țigară, spune el, ridicându-se.

Mama îi face semn să se așeze la loc.

— Poți să rămâi aici, Thomas, nu mă deranjează.

— Și pe urmă, ar fi o prostie să te apuci de fumat la treizeci de ani, adaugă Romain.

Thomas se așază la loc. Mama continuă:

— N-am avut decât un singur vis în viață: să fiu o mamă bună. Am așteptat până ați mers toți trei la școală ca să-mi reiau studiile și să devin moașă, am făcut mereu totul ca să nu duceți lipsă de nimic și, mai ales, am încercat să vă protejez. Voiam să vă ascund părțile întunecate ale vieții cât mai mult timp posibil. Voiam să fiți fericiți.

Sughiță. Îmi privesc fratele, ochii îi strălucesc.

— Acum douăzeci de ani, am trecut printr-o gravă depresie. Nu-i cunosc precis cauzele, am simțit cum mă duc la vale timp de câteva luni, nu reușeam să fac față la toate, serviciul, copiii, tata care bea mult, mă simțeam depășită. Încetul cu încetul, mi-am pierdut interesul pentru orice, nu mai aveam răbdare, deveneam alt om.

Se întrerupe, bea o înghițitură și reia. Nimeni dintre noi nu se mișcă, de frică să n-o facem să-și piardă elanul.

— Într-o dimineață, eram în drum spre școală, voi vă ciondăneați în mașină, iar eu am simțit un impuls îngrozitor. M-am văzut întorcând volanul brusc și izbindu-ne de un zid. M-am văzut cu adevărat. Nu știu cum am reușit să-i rezist. N-am mers la serviciu. M-am întors acasă, i-am povestit totul tatălui vostru, ne-am gândit mult și am luat singura hotărâre care se impunea. V-am scris un bilet, am hotărât că era mai bine să nu vă spunem că nu mă simt bine, ca să nu vă tulburăm. Am fost internată la spital aproape un an. Primeam vești despre voi prin tatăl vostru, îmi era cumplit de dor de voi, dar așteptam să fiu complet recuperată ca să mă întorc, să nu mai fiu un pericol pentru voi.

Mai face o pauză. Liniștea este așa de mare încât i se aude saliva trecându-i în gât.

— Nu regret că m-am îndepărtat, cred că era singurul lucru pe care-l puteam face. Dar ar fi trebuit să vă spun adevărul. Acceptăm mai ușor lucrurile pe care le cunoaștem decât pe cele pe care ne rămân ascunse. Dorind să vă protejez, am făcut contrariul. M-am simțit mereu vinovată că mi-am distrus familia.

Tata își pune brațul pe umerii ei.

Fratele meu, sora mea și cu mine semănăm cu niște statui de ceară.

M-am întrebat adesea unde se dusese mama în acel an 1995. M-am gândit la toate: că plecase cu alt bărbat, că fusese bolnavă, că nu ne mai suporta, că-i era rușine că sunt prea grasă. Cred că aș fi putut să-i iert orice scenariu, dacă l-aș fi cunoscut. Faptul că nu știam dădea frâu liber imaginației. În mintea unui copil, culpabilitatea se întipărește de multe ori pentru totdeauna. În mintea unui copil, culpabilitatea poate distruge totul.

Aș vrea să-i spun că nu-i port pică. Că a făcut cum a putut, că a fost cea mai bună din câte ar fi putut fi, cu cărțile de joc ce-i fuseseră date. Vreau să-i spun că nu-i numai vina ei dacă familia s-a dezagregat. Dar tot ce reușesc să fac este să încep să plâng zgomotos. Durerea stăpânită de atâta timp se evaporează prin lacrimi, sunt o oală sub presiune la sfârșitul programului. Toate privirile sunt îndreptate spre mine. Încerc să-mi recapăt suflul, dar e imposibil. Atunci, ca să-i liniștesc, articulez între două sughițuri:

— Nu vă îngrijorați, este doar un plâns de ușurare.

CAPITOLUL 74

Jules a adormit în brațele mele, în timp ce-l mângâiam pe cap. Îl pun în patul lui și ies din cameră în vârful picioarelor, evitând cu grijă scândura din podea care scârțâie și jucăriile ascuțite. Sunt gata pentru *Koh-Lanta.*

Mama rezolvă cuvinte încrucișate pe canapea, cu Mina la picioarele ei. Mă așez lângă ea:

— Voiai să vorbești cu mine?

Pune deoparte revista și își scoate ochelarii.

— Da. De câtva timp vreau să-ți spun ceva, dar, având în vedere ce am făcut acum douăzeci de ani, nu credeam că am dreptul. Acum, când știi totul, e important s-o fac… Este unul dintre motivele care m-au împins să vă mărturisesc totul.

Mă aștept la ce-i mai rău. Ea continuă:

— E vorba de Jules. Ar trebui să-i vorbești.

— Despre ce să-i vorbesc?

De-abia am pronunțat cuvintele și înțeleg pe loc. Mă închid în mine instantaneu.

— Pauline, știu că nu-ți place să abordezi subiectul ăsta, dar noi suntem dovada că secretele pot face mult rău.

— N-am chef să discutăm despre asta.

— Știu, dar trebuie să auzi niște lucruri. Ne-ai spus cât de mult te mișcă scrisorile lui Ben, nu îndrăznesc să-mi imaginez durerea ta, dar poate că tocmai de ea poți profita. Fiul tău are dreptul să-și cunoască istoria personală.

N-am decât o dorință: să mă ridic de pe canapea și să mă închid în camera mea. Totuși nu mă mișc.

— Mamă, te rog…

— Când îmi făceam studiile ca să devin moașă, am avut un curs pe tema asta. Unul dintre colegi ne-a povestit, cu ocazia asta, istoria lui personală. M-a marcat. Înainte de a se naște, părinții lui pierduseră un copil la naștere. N-au vorbit niciodată despre asta. Avea paisprezece ani când a descoperit totul, din întâmplare, în livretul de familie. Niciodată nu și-a iertat părinții că i-au ascuns faptul că a avut un frate. Psiholoaga a confirmat: nu trebuie să faci din asta un secret. Nu-i nevoie să vorbești despre asta în fiecare zi, dar trebuie să știe, să fie ceva natural pentru el. Este bine pentru echilibrul lui, înțelegi?

— De acord, mamă, am înțeles, spun eu, ridicându-mă. Merg să mă culc.

— De ce iei în nume de rău tot ce-ți spun?

— De ce-mi dai mereu impresia că sunt o persoană oribilă? Parcă tot ce fac e rău și scoți în evidență tot ce nu fac. Există vreun lucru pe care-l apreciezi la mine?

O observ câteva secunde, așteptând un răspuns care nu vine. Rămâne nemișcată, privind în gol. Mă întorc și ies din încăpere, dezamăgită. Am impresia că îmi lipsește ceva când ajung în cameră. Este ceva impalpabil, aproape nesemnificativ, totuși simt asta. Îmi trebuie un timp ca să-mi dau seama despre ce este vorba. Furia. Pentru prima dată de multă vreme, nu o mai simt.

CAPITOLUL 75

În timp ce-i vorbesc despre mama, doctorul Pasquier se ridică brusc și merge la fereastră. Pentru prima dată îl văd în picioare. Știu de acum înainte că șosetele i se asortează cu restul ținutei și că poartă pantaloni suficient de scurți ca acest lucru să poată fi constatat.

— Apropiați-vă, murmură el.

Mă ridic și merg lângă el. Cu un semn din cap, îmi arată ce-i afară:

— Ce vedeți?

— Ce este astăzi mai special?

— Habar n-am. Plouă?

Dă din cap satisfăcut.

— Ei bine, da, plouă. Celor mai mulți oameni nu le place ploaia. Dumneavoastră vă place?

Scutur din cap.

— De ce? mă întreabă.

— Nu știu, totdeauna am detestat ploaia. Am detestat întotdeauna ceva ce îmi evocă nefericirea. Ploaia, cenușiul, noaptea, romanele dramatice, cântecele triste, jurnalele televizate, aeroporturile. Cred că mi-e frică de nenorocire. De fiecare dată când sunt tristă mă tem să nu cad și să nu mai pot urca niciodată la suprafață.

Nu mă gândisem niciodată la toate astea. Le analizez verbalizându-le.

— Tocmai ați traversat o perioadă ploioasă, fără îndoială, una dintre cele mai întunecate pe care le veți cunoaște în viață. V-ați scufundat pentru că așa este normal și necesar, dar ați urcat iar la suprafață, nu-i așa?

— Într-adevăr.

— Cum ați făcut ca să urcați înapoi?

Mă gândesc câteva clipe:

— Mi-am spus că totul o să treacă până la urmă. M-am agățat de lucrurile frumoase, chiar de cele mai mărunte.

Cu coada ochiului, văd un zâmbet larg pe fața lui.

— Așa este. Ați înțeles totul.

— Nu sunt sigură…

— Nu mai este cazul să vă temeți de nefericire. În punctul ei culminant apreciem cel mai mult lucrurile pozitive. Când fericirea e normală, n-o remarcăm.

Cuvintele lui îmi traversează platoșa și mi se înfig în inimă. Îmi dau seama că a trebuit ca fericirea să fugă ca să observ cât de mult țineam la ea.

Mă fixează cu privirea și repetă lent, cum face de fiecare dată când ceva este important:

— Când suntem la apogeul nefericirii apreciem cel mai tare fericirea.

— Dar, atunci, înseamnă că trebuie să rămânem nefericiți?

— Nicidecum! Înseamnă că, oricare ar fi situația, partea bună există pentru cei care știu s-o vadă. Când știi asta, totul are mai multă savoare.

Privim în tăcere picăturile care se preling pe geam. Am înțeles mesajul. Nu trebuie să mă mai tem de furtuni. Parfumul fericirii e mai puternic când plouă.

CAPITOLUL 76

Am luat corespondența când m-am întors de la serviciu. Nu era decât un catalog pentru Crăciun și un plic netimbrat. Am sperat că este de la Ben, încă aștept să găsească timp să stăm de vorbă, conform dorinței exprimate în ultimul mesaj. Nu-i scrisul lui, dar recunosc imediat literele rotunde și majusculele înflorate.

Părinții mei sunt în bucătărie. Tata pregătește cina, mama îi ține companie. De o săptămână Jules lipsește, casa e liniștită. Îi îmbrățișez și schimb câteva cuvinte cu ei înainte de a merge să mă fac comodă.

Ieșind din încăpere, ridic privirea spre mama; ea o evită cu grijă. Mă îndrept spre camera mea, cu plicul în mână, cu geanta pe umăr, întrebându-mă de ce mi-a trimis ea o scrisoare.

CAPITOLUL 77

Draga mea Pauline,

Ne este greu să vorbim una cu alta, dar și eu aș dori să-ți povestesc câteva dintre amintirile care ne privesc.

Te iubesc până la sfârșitul lumii,

Mama

20 decembrie 1979

Mi-e frică, mi-e frig, mă doare.

Am douăzeci și patru de ani și mă pregătesc să aduc pe cineva pe lume pentru prima dată. Nu știu la ce să mă aștept, mama mea n-a abordat niciodată acest gen de subiect cu mine. Singurul lucru care mă liniștește este să-mi pun mâinile pe burtă și să simt mișcările ușoare ale copilului meu.

Ora 21:42: Măsori 48 de centimetri, cântărești 2,9 kg, dar știu deja că vei ocupa tot locul din sufletul meu. Cu mâna ta minusculă într-a mea, îți promit să fac totul ca să fiu o mamă bună.

Nu mă mai tem, nu-mi mai este frig, nu mă mai doare. Sunt mama ta.

4 iunie 1982

Ai desenat pentru prima dată un omuleț. Ai spus „Asta-i mama"; avea picioarele mai scurte decât capul și pântecele pătrat, dar cred că l-am arătat tuturor persoanelor pe care le-am întâlnit, timp de o săptămână.

5 noiembrie 1986

Ai fost bolnavă toată ziua. Te-am ținut acasă în timp ce sora ta era la școală și tatăl tău, la serviciu. Stăteai pe canapea, sub o pătură, în timp ce

eu te mângâiam pe cap, îți citeam povești sau îți cântam cântecul tău preferat, Mistral gagnant[25].

Când a trebuit să mergi la culcare, ai plâns din tot sufletul. Voiai să dormi cu mine.

Când te-am întrebat de ce, ai explicat, smiorcăindu-te, că atunci când sunt cu tine nu te mai doare burta.

Tata a dormit în pătuțul tău, iar tu lipită de mine. N-am închis ochii toată noaptea, dar nu conta. Aveam o fetiță adorabilă, care mă iubea mai mult decât orice.

9 februarie 1987

Romain avea cinci zile. Nașterea lui fusese grea, era să mor, tocmai fusesem dusă în salonul meu și începeam să-mi cunosc fiul.

Tata a mers să vă ia de la Nonna și de la bunicul. Emma aproape alerga când a intrat în cameră. Tu stăteai în urmă, observându-mă de departe, cu figura descompusă. Ai crezut că am murit, erai îngrozită. Nu mă puteam ridica, am deschis brațele, te-ai aruncat între ele plângând. După câteva minute, ți-am propus să-l iei pe Romain în brațe. Ai scuturat din cap. Tata a insistat. Ți-ai mușcat buzele și ai spus că, din cauză că el a fost cât pe ce să mă omoare, nu-l vei iubi niciodată, nu vei vorbi niciodată cu el și nu vei avea niciodată copii.

Ar fi trebuit să te înregistrăm.

8 mai 1998

Tocmai mă machiam. Te-ai așezat pe marginea căzii, imitată de sora ta, și v-ați uitat la mine.

— Ești cea mai frumoasă din Franța, mamă! a spus Emma.

— Ești cea mai frumoasă din Univers, ai supralicitat tu.

— Te iubesc până la Polul Nord, a adăugat sora ta.

— Iar eu te iubesc până la Lună!

— Și eu te iubesc până la infinit!

Te-ai gândit puțin, nu găseai nimic mai mare ca infinitul. În oglindă, am văzut cum ochii ți se umplu de lacrimi. M-am întors și v-am făcut o propunere care v-a încântat pe amândouă la fel de mult:

— Fetelor, vreți să vă machiez?

După o oră, cu pleoapele albastre și buzele roz, ai venit după mine în bucătărie și mi-ai spus:

— Eu te iubesc până la sfârșitul lumii.

2 aprilie 1992

Erai îndrăgostită de Vincent, dar el o iubea pe Valentine.

Nu mai voiai să ieși din cameră, nu mai voiai să mănânci, dacă ai fi putut să nu mai respiri, ai fi făcut-o.

Am luat o foaie de hârtie și un creion și am desenat o oră întreagă. Am strecurat-o apoi pe sub ușa ta, n-a trebuit să aștept mult și te-am auzit râzând pe înfundate.

Realizasem o bandă desenată reprezentând viața lui Vincent și a lui Valentine când vor avea cincizeci de ani, șapte copii, trei pisici și doi porcușori de Guineea.

După două minute, ai ieșit din cameră și ai întrebat dacă mai sunt lasagne.

20 decembrie 1995

Aveam dreptul la permisii de câteva ore, cu condiția să anunț din timp. Anunțasem de o lună.

Erai una dintre ultimele care ieșea de la liceu, râdeai cu prietenele tale, dar te cunoșteam destul ca să-ți văd unda de tristețe din priviri. Slăbiseși foarte mult.

Eram prea departe ca să-ți percep vocea, totuși ea îmi răsuna în urechi. Autobuzul a venit, te-ai uitat în jur, am rămas ascunsă în spatele

copacului. Te-ai urcat în autobuz, nu-ți mai vedeam decât părul, capul tău care se mișca.

M-am întors la spital cu sufletul ceva mai ușurat. Copilul meu avea șaisprezece ani și primisem un cadou frumos.

15 aprilie 2000

Era prima dată când ne prezentai un băiat.

Ai stat o oră în baie ca să te gătești. Nu aveai nevoie: de când intrase Ben în viața ta, străluceai.

A venit cu o întârziere de o jumătate de oră și cu două buchete de flori, unul pentru tine, unul pentru mine. Te mânca din ochi, era amuzant, degajat, s-a înțeles imediat cu tatăl tău, a jucat jocuri video cu Romain.

Când a plecat, ne-ai întrebat ce părere avem despre el. Ți-am spus adevărul: îl adoram. Am omis doar să-ți spun că aș fi preferat să-mi ofere altceva decât crizanteme.

5 iunie 2011

Dormea pașnic, mititel în brațele tale. Îți vedeam din nou pe față zâmbetul fără nici o umbră pe care nu-l mai văzusem de când erai o copilă. Lui Ben îi străluceau iar ochii. Am înregistrat pe peliculă acest moment fericit.

După ani de așteptare, deveniseși mamă, mama lui Jules. Iar eu o mamă a mamei.

15 octombrie 2012

Aș fi vrut să fiu în locul tău, să-ți ușurez durerea. Păreai transparentă, dispăreai în brațele care te strângeau. Când erai mică, îți cântam un cântec pentru a-ți alina durerile. Nici un cântec nu-ți putea alina durerea de a lua parte la înmormântarea fiicei tale.

Am așteptat lângă tine să plece toată lumea. Am urcat cu tine în mașină în timp ce Ben se ocupa de formalități. Te-ai așezat pe scaunul din față, eu pe cel al șoferului, am deschis brațele spre tine, te-ai cuibărit între ele, și am început să-ți murmur Mistral gagnant, *care îți plăcea așa de mult. Mai ales râsul copiilor.*

CAPITOLUL 78

Ei sunt tot în bucătărie când ies eu din cameră. Mama își ridică privirile spre mine:

— Sunt penibile cataloagele astea, nu?

Dau din cap:

— Ai dreptate, mi-e groază de ele! Dar ăsta e interesant.

— A, da?

— Da. Am găsit ceva ce căutam de mult timp.

Ea surâde, apoi începe să discute cu tata.

CAPITOLUL 79

— Mamă, mă doare inima!

— A, da? Arată-mi unde, dragul meu.

Jules îmi arată fundul. Sper că-și va îmbunătăți cunoștințele de anatomie înainte de a-i spune unei fete că o iubește din toată inima.

De când s-a întors, de curând, de la tatăl lui, nu face decât să se plângă. Îl doare inima, îl dor picioarele, se plictisește, i-e foame, e obosit… Aceasta este transpunerea fizică a emoțiilor amestecate, provocate de bucuria de a mă regăsi și de tristețea de a-și părăsi tatăl.

Îl duc în camera mea. Ca de obicei, se cațără în pat și sare pe el cu picioarele lipite. Fără să spun nimic, deschid dulapul, scot o cutie mare albă și o deschid. El scoate un strigăt de uimire văzându-l pe Măgăruș.

— Uau! E pentru mine?

— Vino aici, dragul meu, stai lângă mine. Trebuie să-ți povestesc ceva.

Îi arăt fotografii cu burta mea mare, ca să-și aducă aminte, brățara roz pe care o purta ea la maternitate, micuțele ei amprente, papuceii. Îi explic că din cauza asta tatăl și mama lui sunt uneori triști, că nu-i vina lui, că nu-i interzis să plângi.

Nu sunt sigură că înțelege totul, dar mă ascultă cu atenție, strângând în brațe Măgărușul. Vocea îmi tremură, inima mi se strânge, dar privirea micuțului meu îmi dă forța să merg până la capăt.

— Dacă vrei să vorbim despre asta, dacă ai întrebări să-mi pui, poți s-o faci oricând. De acord?

— Dar, mamă, asta înseamnă că sora mea n-o să vină niciodată?

— Nu, dragul meu, nu mai este printre noi.

Se gândește în tăcere un timp, cu privirea în gol. Apoi dă din umeri.

— Ei, nu-i nimic, am eu grijă de animălusul ei.

CAPITOLUL 80

După două luni

Două camere la parter, o mică grădină, o mimoză. Am știut imediat că ne vom simți bine aici.

— Unde să pun cutia asta? mă întreabă frate-meu, care intră urmat de Thomas, cu brațele la fel de încărcate ca el.

— În camera lui Jules! Cea cu colinele pictate pe pereți.

Fiul meu are camera *lui.* Cea mai mare dintre cele două, cu o fereastră care dă spre grădină și steluțe care strălucesc pe plafon. A ales un pat înalt, cu o scăriță pe care trebuie să te urci. Eram cât pe ce să-l refuz și pe urmă mi-am alungat temerile.

Buclele îi devin mai suple, obrajii lui buni de sărutat nu mai sunt atât de rotunzi și vorbirea peltică a dispărut după câteva ședințe la ortofonist. Când îl văd crescând nu pot să-mi reprim o anumită nostalgie. Într-o zi va avea o voce groasă, păr pe față, nu va mai accepta mângâierile mele, nu voi mai fi cea mai importantă persoană din viața lui. Până atunci, profit în fiecare zi de fericirea incredibilă de a fi mama acestei mici ființe minunate.

Nu știu ce fel de bărbat va deveni, încerc să-i dau toate șansele să fie versiunea cea mai bună a lui însuși, ceea ce ne rezervă viața o va completa. Sunt mama care pot fi, ca și mama mea, bunica mea și străbunica mea, înainte de mine.

— Sydney, hai să vezi camera mea! strigă Jules, trăgându-și verișoara după el.

Sora mea și Jérôme intră în apartament. Cumnatul meu o ține de mână pe Nouméa ca s-o ajute să meargă, iar Emma o duce în brațe pe Paris, în vârstă de o săptămână.

— E foarte multă lumină! spune sora mea, încercând să nu rămână prea mirată în fața tuturor cutiilor care invadează încăperea.

Îi îmbrățișez:

— Mulțumesc că ați venit!

Întredeschid pătura în care e înfășurată fetița și o sărut pe frunte.

— Vrei s-o iei în brațe? îmi propune soră-mea.

— Am luat-o, la maternitate; nu trebuie să abuzăm de lucrurile plăcute.

Jérôme râde și merge să-l ajute pe tata să monteze patul lui Jules, Emma se instalează cu cei doi copilași pe canapeaua plină de lucruri. Mă duc la mama, în bucătărie.

— Ești sigură că apartamentul ăsta e destul de mare? mă întreabă ea, despachetând vesela pe care a ținut să mi-o dăruiască.

— Da, se poate aranja în multe feluri, e perfect pentru noi doi. O să fie cuibușorul nostru!

Clatină din cap, îndoindu-se.

— Ai fi putut să aștepți să găsești ceva mai bun…

Izbucnesc în râs, iar ea se strâmbă la mine.

Prea multe lucruri ne-au îndepărtat pentru a ne regăsi cândva într-o relație cu adevărat senină, dar avem ceva ce ne apropie foarte mult. Fac eforturi ca să nu mai fiu defensivă cu ea, am impresia că se străduiește să nu-mi mai facă observații cu fiecare ocazie, sunt câteva ciocniri, dar ranchiuna a fost acoperită de înțelegere. Poate că timpul va rezolva restul.

Este deja noapte când pleacă toți. Tata este ultimul care iese pe ușă. Mă sărută pe obraz și-mi șoptește la ureche:

— Sper că o să te vedem des…

— Promit, tată, mulțumesc că m-ați primit să stau la voi.

Mama îmi face la revedere cu mâna și se îndepărtează amândoi, părând mai bătrâni ca de obicei.

Jules este întins în patul său, cu un dinozaur din plastic în mână.

— Chiar e grozavă casa noastră!

— Ai dreptate, dragul meu, dar am uitat să facem ceva esențial.

Mă urmează afară, curios. Traversăm grădina până la cutia de scrisori. Scot cartonașul din buzunar și îl introduc în ferestruică.

Jules Frémont
Pauline Marionnet

Îl ridic pe fiul meu în brațe și îl strâng tare. Iată-ne acasă.

EPILOG

Ora 19:58

Ne-am dat întâlnire la restaurantul nostru, din vârful dunei lui Pilat. Terminăm acolo unde a început totul. Mi-a propus să mergem împreună, dar am refuzat. Nu sunt sigură că voi fi în formă prea bună la întoarcere.

Ora 20

Ben mă așteaptă la masă, lângă peretele de sticlă. S-a ras.

Îmi tremură picioarele. Vor să dea îndărăt. Mă așez zâmbind, ca și cum n-aș fi tulburată să mă găsesc aici, cu el, pentru ultima dată. Am impresia că asist la înmormântarea noastră.

— Mă bucur că te văd.

— Și eu.

Își trece mâna peste obraz. Mi-au trebuit ani de zile ca să înțeleg semnificația gesturilor sale, a atitudinilor, a expresiilor feței. Nu știu cât timp îmi va trebui să le uit.

Ora 20:05

— Să scăpăm mai întâi de chestia asta neplăcută? propune el.

— E o idee bună.

Scot din geantă un teanc de foi și i le întind. Recitește rapid, parcursese deja versiunea digitală, apoi ia un pix, ridică privirea spre mine, își scrie inițialele pe fiecare pagină și semnează la sfârșit.

— E rândul meu.

Nu recitesc. Cunosc textul pe de rost. Iau pixul și validez documentul cu numele meu de domnișoară.

Divorțul este început oficial.

Ora 20:10

Nu încerc să-mi ascund durerea. Nici el. O lacrimă i se prelinge pe obraz. Îi iau mâna într-a mea. Am petrecut împreună cincisprezece ani, aproape jumătate din viața noastră, sunt persoana care îl cunoaște cel mai bine, el este persoana care mă cunoaște cel mai bine. Este inutil să ne prefacem.

— Voiam să-ți spun că nu regret nimic, zice el cu vocea sugrumată. Am avut norocul să vin să-ți repar computerul, în acea ultimă zi din 1999, am avut norocul să împart toți anii ăștia cu tine. Sunt fericit că tu ești mama fiu… copiilor noștri. N-aș fi vrut să trăiesc toate acestea cu altcineva decât tine.

Degetul lui mare îmi mângâie degetele. Sunt nefericită, aș fi vrut ca totul să se petreacă altfel. Rămân convinsă că Ben este sufletul meu pereche, dar am înțeles că nu mă mai iubește. Cuplul nostru a ajuns la destinație.

Ne-am pierdut pe drum, din cauza uzurii, a schimbărilor din noi, din cauza încercării prin care am trecut, fără îndoială, din toate aceste cauze împreună.

— Nici eu nu regret nimic. Ești un om frumos, Ben. M-ai făcut cu adevărat fericită. O să-mi lipsești.

— O să fiu mereu prezent, dacă ai nevoie de mine.

— Știu. Și eu la fel.

Ora 20:15

Chelnerul ne salvează de la înec, venind să ia comanda. Continuăm să discutăm despre subiecte mai ușoare. Buna adaptare a lui Jules la custodia ambilor părinți (a înțeles deja că asta-i permite să-și dubleze avantajele), noul iubit al lui Julie, pasiunea vecinului de deasupra de a da cu aspiratorul duminica.

Ora 21:30

Farfuria mea este încă aproape plină, când decidem că este timpul să mergem acasă.

Mașinile noastre sunt parcate una lângă alta.

— Mergem unul în spatele celuilalt? propune Ben, în timp ce deschid portiera mea.

Accept, cu condiția să nu meargă prea repede.

De-abia ne vedem, doar lampa din plafonul mașinii mele dă ceva lumină, dar îi percep silueta, acolo, foarte aproape. Doresc să-i mângâi fața, să-mi unesc buzele cu ale lui, să-i spun cât îl iubesc. Că îl iubesc într-atât încât îi înțeleg plecarea, chiar dacă aș da totul ca să rămână.

Fără o vorbă, el deschide brațele și mă trage spre el. Îmi pun capul pe pieptul lui, îi respir mirosul, cel al amintirilor noastre, inima lui dansează ultimul nostru dans. Rămânem așa, uniți, împreună, timp de mai multe minute, apoi, cu un suspin lung, redevenim două ființe care tocmai s-au despărțit.

Ca o suflare în urechea mea, când întorc capul, îmi șoptește:

— Mulțumesc pentru tot, Pauline. A fost bine.

Ora 21:45

Am făcut bine că mi-am luat mașina.

Păcat că nu există ștergător de parbriz pentru ochi.

Ora 22:30

— Mama, vii să mă săruți?

— Dar tu nu dormi încă?

Fratele meu îmi explică: s-au uitat la desene animate și de-abia l-a culcat.

Urc scara care duce la patul lui Jules și mă întind alături de el. Se ghemuiește lângă mine, îl mângâi pe cap.

— Mamă, tu o să pleci?

— De ce mă întrebi asta, dragul meu?

— Pentru că, în film, mama peștelui pleacă.

Îl privesc în ochi.

— N-o să plec, Jules. Poți dormi liniștit.

Nu trece mult și respirația îi încetinește, mâinile i se destind și un sforăit ușor cântă în urechile mele.

Un puseu de fericire mă amețește. Fraza doctorului Pasquier îmi vine în minte. *Dacă nu se termină așa cum vrem nu înseamnă că se termină rău.*

Poți dormi liniștit, puișorul meu. Sunt lângă tine. Foarte hotărâtă să ne construim o viață frumoasă.

SFÂRȘIT

MULȚUMIRI

O carte este scrisă de o persoană, dar n-ar putea exista fără celelalte…

Dintre cele trei romane ale mele, cel pe care tocmai l-ați citit este, fără îndoială, cel mai personal. A-l scrie a fost pe cât de dureros, pe atât de liniștitor, să vi-l ofer este pe cât de angoasant, pe atât de emoționant. Dar n-am nici o îndoială: aceasta este povestea pe care trebuia să v-o spun.

Când îmi scriu cărțile, singură în fața monitorului meu, n-am idee cum le veți primi. Sunt o fire optimistă, în afara de cazul când e vorba despre mine. „N-o să le placă”, „Îi voi dezamăgi”, „Îmi vor trimite roșii cu poșta”: acestea sunt temerile mele. Asta înseamnă că mesajele pe care mi le adresați pe rețelele sociale sau prin e-mail, cuvintele pe care mi le șoptiți la saloanele de carte sau la ședințele de autografe sunt comori cărora le savurez valoarea.

Credeam că cititul și scrisul sunt activități solitare. M-am înșelat: ele sunt punți între oameni. Când dialogăm, voi și cu mine, se creează această proximitate proprie celor care împărtășesc aceleași emoții. Avem impresia că ne cunoaștem, că ne înțelegem fără a ne fi întâlnit vreodată. Dorim să ne îmbrățișăm, să ne povestim ce-am făcut aseară, dar păstrăm stângăcia primelor întâlniri. Cuvintele au această putere.

Este logic ca primele mele mulțumiri să vi se adreseze, dragi cititori.

Vă mulțumesc pentru cuvintele voastre, scrise, rostite sau subînțelese. Pentru entuziasmul vostru care mă împinge înainte. Pentru bunăvoința voastră care mă încarcă de optimism.

Vă mulțumesc că primiți emoțiile așa cum vreau eu să vi le transmit. Că sunteți impresionați de ceea ce mă impresionează. Că

îmi dovediți că toți semănăm puțin, în fond.

Îți mulțumesc, fiul meu, că ai aprins lumina. Mulțumesc că hrănești viața noastră cu bucuria ta în orice împrejurare. Mulțumesc că ești cel mai important personaj din cartea vieții mele. Te iubesc.

Îți mulțumesc, A., că ai trecut ca fulgerul prin viața noastră. Ai rămas foarte mic, dar ai un loc imens.

Îți mulțumesc, dragostea mea, că ești cel care mă însoțește. N-aș fi vrut să fac acest drum cu nimeni altcineva. Mulțumesc că-mi permiți să-mi împlinesc visul, că ești primul meu cititor și că ești fericit doar văzându-mă fericită.

Mulțumesc, mamă, pentru sprijinul tău, pentru mândria ta, pentru dragostea și forța ta. N-aș fi ajuns aici fără tine.

Mulțumesc, Marie, că ești cea mai bună surioară din lume (și că te-ai apucat din nou de lectura manuscriselor ca să mă ajuți).

Îți mulțumesc, tată, că ai avut puterea să te oprești. Sunt mândră de tine.

Le mulțumesc Nonnei și bunicului că mă privesc cu bunăvoință și încurajare. Este plăcut să împărtășesc toate acestea cu voi.

Le mulțumesc prețioșilor mei lectori că au știut să-și păstreze obiectivitatea și mi-au dat forță atunci când îmi lipsea: Mama-Muriel, Puișorul-Marie, Mătușica-Mimi, Paupiette-Faustine, Pisicuța-Gaëlle, Maïne-Marine, iubitele mele Bertignac: Serena Giuliano Laktaf, Cynthia Kafka și Sophie Henrionnet, Marie Vareille.

Le mulțumesc celor de la Fayard că m-au primit ca pe un membru al familiei și că-mi susțin cărțile cu atâta entuziasm și generozitate, în special lui Alexandrine Duhin, Sophie de Closets, Sophie Charnavel, Jérôme Laissus, David Strepenne, Pauline Faure, Carole Saudejaud, Ariane Foubert, Anna Lindlom, Lily Salter, Véronique Héron, Marie Lafitte.

Le mulțumesc celor de la „Livre de Poche” că le oferă cărților mele o nouă viață și că sunt atât de pasionați, în special lui Audrey Petit, Véronique Cardi, Constance Trapenard, Sylvie Navellou, Anne Boudart, Florence Mas, Jean-Marie Saubesty.

Îi mulțumesc lui France Thibault că vorbește așa de bine despre cărțile mele și că este la fel de mândră ca și mine când o prezint drept „atașata mea de presă”.

Le mulțumesc librarilor că mă primesc călduros și că le permit romanelor mele să-și ia zborul către cititori.

Le mulțumesc reprezentanților comerciali că sunt primii care transmit poveștile mele și că o fac cu atât entuziasm.

Le mulțumesc internauților, care mi-au răspândit de la început cuvintele în lume ca să devină cunoscute unui număr cât mai mare de oameni.

„Nu te mai iubesc.“

Pentru Pauline, aceste cuvinte ale soțului ei sunt cu totul neașteptate și nu poate accepta despărțirea care urmează. Nevoită să se întoarcă în casa părintească împreună cu fiul ei de patru ani, încearcă să-și recâștige soțul scriindu-i scrisori în care rememorează momente din viața lor. Vor avea aceste scrisori ca efect răspunsul pe care îl așteaptă ea?

Romanele autoarei Virginie Grimaldi, născută în 1977 și laureată a premiului E-crire Auféminin în 2014, sunt bestselleruri (*O să-nțelegi când o să fii mai mare*, *Era și timpul să aprind iar stelele*, *Când amintirile vor veni să danseze*). Primele două titluri au fost publicate de Editura Univers în 2019, iar ultimul este în curs de apariție. În 2018, Virginie Grimaldi ocupa locul 6 (cu peste 600.000 de exemplare vândute) în Top 10 al romancierilor francezi care au vândut cele mai multe cărți în Franța.

ISBN 978-973-34-1185-7

UNIVERS

{1} Bernadette Soubirous (1844-1879) a afirmat în 1858 că i s-a arătat de mai multe ori Fecioara Maria într-o peșteră din Lourdes; sanctificată de Biserica Catolică.

{2} Site-uri web cu oferte de muncă în Franța.

{3} Orășel din apropierea Parisului.

{4} Brevet de Tehnician Superior.

{5} „Brioche Pasquier" (cozonac Pasquier) este o specialitate franceză.

{6} Refrenul *Le Bal Masqué* al formației La Compagnie Créole.

{7} Personaj din serialul australian *Heartbreak High* (1994-1999), interpretat de Callan Mullvey.

{8} Coincidență fonetică cu *la taupe* (cârtița); René la Taupe este un personaj virtual creat de Fox Mobile Group în 2009, iar printre hiturile sale se numără melodia Mignon, Mignon („Micuț, Micuț").

{9} „Împrumutul verde" este un credit specific pentru consumatori care contribuie la protejarea mediului înconjurător, fiind destinat, în special, cumpărării de automobile electrice sau mixte („vehicul verde").

{10} *Plus belle la vie*, serial francez de televiziune difuzat începând din 2004, care se bucură de un mare succes și a depășit 3000 de episoade.

{11} În franceză, *Laure, l'or și l'autre* sună foarte asemănător.

{12} Reality-show francez adaptat după *Survivor*.

{13} *Flocon* - al doilea nivel la schi pentru copiii începători, după Ourson („Ursuleț").

{14} „Strada Păcii" - celebră stradă comercială din Paris (cu multe magazine de bijuterii și case de modă), între Place Vendôme și Opéra Garnier.

{15} Bianca Castafiore, „privighetoarea milaneză", cântăreață de operă, este un personaj din *Aventurile lui Tintin*, seria de benzi desenate a caricaturistului belgian Herge.

{16} Jurnalist francez de radio și televiziune, care are capul complet ras.

{17} Monument natural din Dordogne, aproape de Rocamadour.

{18} Confuzie provocată de asemănarea fonetică între *ma couille* și McQueen.

{19} Personaj din serialul *The Love Boat (Corabia iubirii)* (1977-1986), interpretat de Gavin MacLeod.

{20} Thierry Lhermitte (născut în 1952), actor francez cunoscut mai ales pentru rolurile sale comice.

{21} Toate aceste nume sunt comice prin omofoniile lor: Bernard Lhermitte se pronunță la fel ca Bernard Lermite (un celebru personaj de benzi desenate creat de Martin Veyron); Marc Page, ca *marque-page* (semn de carte); Jean Bonneau, ca *jambonneau* (parte de sub genunchi a piciorului la porci); Marie Kouchtouala, ca *Marie-couche-toi-là* (femeie ușoară).

{22} Prenumele francez Camille este atât masculin cât și feminin.

{23} Roman autobiografic din 1954 de Albert Cohen (1895-1881), în care autorul îi aduce un omagiu mamei sale.

{24} „Un coup de main d'Emmaüs" („O mână de ajutor de la Emmaüs), fundație înființată de Abatele Pierre; din vânzarea obiectelor donate, ajută persoanele nevoiașe.

{25} „Mistral învingător", cântec din 1985 al lui Renaud.